

Giới thiệu Vương Phi Độc Sủng Thật Yêu Nghiệt

Thể loại: ngôn tình cổ đại xuyên không

Nữ chính là Ngôn Hoài, nàng chấp nhận sống bình lặng nửa đời người trong phòng thí nghiệm cũng vì một lòng với tổ chức. Tuy nhiên sau khi hoàn thành đề tài nghiên cứu, cũng là hoàn thành di nguyện của mẹ, nàng mới yên tâm ra đi, không muốn sống nơi gió tanh mưa máu này nữa

Cùng lúc đó ở thế giới cổ đại nguyên chủ là Tần Uyển Tinh: là tiểu công chúa được sủng ái nhất Tần quốc, từ nhỏ đã được đưa lên núi sống để tránh họa sát thân, mười năm sau mới được quay lại, nhưng cái ngày nàng quay lại chính là ngày chết, bị nô tỳ của tỷ tỷ đẩy ngã xuống hồ, một tiểu công chúa 10 tuổi còn chưa được thấy mặt cha mẹ mình lại ra đi oan khuất, họ thì sống yên ổn nhưng nàng thì không, nàng không thể chấp nhận như vậy được

Khi nàng xuyên vào nguyên chủ này, nàng lại dần thân vào con đường mưa máu khác..... Nàng thật sự muốn chửi bậy, nhưng trời ít nhất cho nàng một gia đình, một thân phận, và sau này là một người yêu thương cả đời

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Độc Sủng Thật Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Ta là công chúa Tần Quốc

Căn phòng tối đen như mực, duy chỉ có màn hình máy tính phát ra ánh sáng mờ nhạt, tiếng lạch cách không ngừng trên bàn phím, đôi mắt Ngôn Hoài chăm chú nhìn vào đồng số liệu kia, cũng không hề chớp mắt, một lúc lâu sau lại " cách " thêm lần cuối, khóe miệng Ngôn Hoài cong lên nụ cười nhạt, xong rồi, tất cả kết thúc

" Rê.. Bíp... Ngôn Hoài, cô đã hoàn thành xong? " Điện thoại tự động chuyển lời thoại, Ngôn Hoài ấn nhẹ vào nút đỏ tiếp nhận nghe máy

" Tôi và các người coi như kết thúc, từ nay không ai xen vào cuộc sống của nhau, tôi cũng gửi bản nghiên cứu qua rồi "

" Cô có chắc là gửi bản gốc? "

" Ha.. Tôi còn có thể có lựa chọn khác à? " Ngôn Hoài cười giễu cợt

" Được rồi. Tốt nhất cô đừng làm điều gì dại dột.. Bíp... "

Nếu bà đây mà làm điều dại dột thì đến cả trời thì cũng đừng hòng ngăn cản, huống hồ... ánh mắt Ngôn Hoài di chuyển đến con dao nhỏ bên cạnh bàn.

Nhâm nhi tách trà nóng còn tỏa hơi, Ngôn Hoài nhắm mắt, không gia đình, không người thân, không tự do, cho dù chúng có trả tự do cho cô thì sao chứ, ai tin được lời ấy, chúng sẽ vẫn tìm cô uy hiếp rồi lại dùng cạn kiệt sức lực cô, đã đủ lắm rồi

Gương mặt vẫn điềm tĩnh, đôi mắt nhắm lại như đang ngủ say, chỉ là con dao đâm máu bên cạnh cùng cổ tay đang không ngừng nhỏ từng giọt đỏ thắm thì mới biết là cô ngủ say mãi mãi

Mẹ à! Con gái đã hoàn thành tâm nguyện của mẹ..... Tạm biệt

Cả căn phòng nổ tung, cả bản số liệu đang chạy 98 %.. chuẩn bị gửi cũng tắt, họ muốn lợi dụng cô, vậy cùng xuống hoàng tuyền mà tìm nhau.

Mùa đông ở nước Tần

Tuyết phủ trắng xóa một vùng, đẹp đẽ và đáng sợ

" Chu tổng quản, van xin ngài, nô tì.. nô tì thật sự không đẩy tiểu công chúa " Cô nương gương mặt có chút thanh tú, liên tục đập đầu xuống đất, trán nhỏ bị đập đến bật máu, đôi mắt đầm nước, lúc này nhìn vô cùng đáng thương

Người đàn ông được gọi là Chu tổng quản kia có chút khó xử, cô nương này là nô tỳ thân cận nhất của nhị công chúa, nhưng người trong phòng kia lại là thất công chúa, cả hai đều khó có thể chạm vào. Mà việc này chắc chỉ có thể phụ thuộc vào vị thất công chúa kia..

" Ôn ào đủ chưa " Giọng nói non nớt trong trẻo, lại nhẹ nhàng mang theo hơi lạnh của tuyết, nghe vô cùng thoải mái nhưng lại xa cách vạn trượng

" Tham kiến thất công chúa " Chúng nha hoàn quỳ rạp xuống nền đất lạnh, thân thể bất giác run nhẹ, không hiểu sao họ rất sợ vị công chúa này

Người con gái cao quý bước ra khỏi phòng, tuy còn nhỏ nhưng nhan sắc đã đập ngã chúng sinh, quyến rũ pha lẫn sự ngây thơ của trẻ con, làn da trắng

hơi nhột nhạt vì lạnh càng tôn lên vẻ đẹp của nàng. Trên người khoác lên áo lông chồn mềm mại ấm áp, bao phủ cả thân hình nhỏ bé của nàng như một con búp bê xinh đẹp. Nhưng ánh mắt nàng rất đặc biệt, rực rỡ lại âm trầm, một đôi mắt không bị vẩn đục

Đám nha hoàn ngần ngại, thất công chúa thật đẹp, hai câu đẹp, ba câu đẹp như thiên tiên

Ngôn Hoài có chút đau đầu, cô lại xuyên vào nàng công chúa này, bản cô nương thật sự chỉ muốn sống yên ổn thôi mà, thật đấy

Nguyên chủ là thất công chúa Tần quốc, từ nhỏ lên núi Nam Sơn sống để tránh họa sát thân, năm nay tròn 10 tuổi, vừa bước chân vào hoàng cung đã mất mạng - bị đẩy xuống hồ, bây giờ mùa đông, nước hồ lạnh thấu xương, cơ thể nguyên chủ yếu ớt nhỏ bé như vậy đương nhiên không chịu được rồi

Thật cạn lời

Thôi được, bản cô nương đã sống nhờ thân thể này rồi thì tuyệt đối không để nó chịu thiệt thòi

Ngôn Hoài cô chính thức trở thành Tần Uyển Tinh - công chúa Tần Quốc

Lần này có việc nên tớ viết hơi ngắn, lần sau sẽ khắc phục

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Độc Sủng Thật Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Nhị công chúa

Tần Uyển Tinh không ngừng quan sát lấy nha hoàn kia

Một trận gió lạnh thổi qua khiến mọi người rét run, nhưng không ai dám đứng lên cả, chỉ cắn răng mà chịu đựng, bởi ánh mắt của thất công chúa có chút kì dị đáng sợ

" Công chúa, nô tì... nô tì không đẩy công chúa mà " Tiếng khóc lại nức nở đáng thương

" Ta cho ngươi lên tiếng sao? " Tần Uyển Tinh nhẹ giọng hỏi, nhưng trong giọng nói chẳng nề tình gì cả

Nha hoàn sợ hãi, lát sau mới dập đầu " nô tì bất kính xin công chúa tha tội "

Trong lòng nàng ta không ngừng khinh bỉ, chỉ là một tiểu công chúa nhỏ nhoi mới xuống núi xuống, kiêu ngạo làm gì

Tần Uyển Tinh thấy rõ hận ý trong mắt nàng ta, haiz, đúng thật là khẩu Phật tâm xà mà, các người làm bản cô nương sợ hãi rồi đấy

" Bản cung thấy ngươi xinh xắn, hay là thế này, bản cung cho ngươi được một ngày thoải mái tắm rửa ở hồ đi " Hừ, trừng trị bọn nít ranh này thì bà đây còn rất nhiều cách

Nha hoàn sợ hãi, đây là bản cung cho cái chết, ngâm dưới hồ một ngày không lạnh chết cũng bị phé cả đời, nhưng một lúc sau lại trấn tĩnh, nhị công chúa sẽ không để mình bị gì, phải, nàng ta còn có chỗ dựa mà

" Sao nào, còn không lĩnh thưởng, mau đem nàng ta đi " Tần Uyển Tinh hơi nhíu mày, lạnh nhạt phân phó

" Thất muội muội không cần phải vậy chứ? " giọng nói mềm mại của thiếu nữ vang lên, ngọt ngào khiến người ta ngất ngây

" Bái kiến nhị công chúa " Đám nha hoàn như được đặc xá, nỗi sợ hãi cũng vui dần

" Bản cung không quen ngươi " Thật a, nàng chẳng quen ai trong cung này cả

Sắc mặt thiếu nữ hơi thay đổi nhưng nhanh chóng lại dịu dàng " muội muội, ta là nhị tì "

Tần Uyển Tinh a lên một tiếng như đã biết, đây là nhị công chúa Tần Quốc - Tần Nhu, sinh ra khá xinh đẹp, mị hoặc chúng sinh, nàng ta khoác lên bộ váy hồng nhạt, bên ngoài cũng bọc áo lông chồn, yêu kiều nhẹ nhàng, nhưng đáng tiếc, tâm lại đầy rắn rết

Tần Nhu thấy biểu hiện của người trước mắt liền nén giận, uy khuất nói " Vân Nhi thật sự không đẩy muội xuống hồ mà, muội rộng lượng tha cho người vô tội đi "

Vỗ tay nha, diễn xuất không tồi, tiếc là bản cô nương không biết thương hoa tiếc ngọc thôi

" Tí tí nói sai rồi, muội đây chỉ muốn ban thưởng cho nàng ấy thôi "

" Muội còn nhỏ không biết, nước hồ rất lạnh, hay là mùa hạ hãy ban thưởng "

Tần Uyển Tinh không nói gì, chỉ cười cười, nụ cười vô cùng kì dị " mau đi lĩnh thưởng "

" Muội.. " Tần Nhu tức giận, nhưng lại rất kiên nhẫn nén lại, nàng ta không nghe mình nói gì à, dù sao Tần Nhu cũng là công chúa được sủng ái, chưa ai dám đối xử với nàng như vậy

" Tí tí à, muội còn nhỏ nhưng vẫn có thể phân biệt bản thân tể tướng hay bị đẩy ngã, muội xem mất mạng, vậy mà tí lại chỉ lo cho nàng ta sao? "

" Ta... ta thật không có ý như vậy " Tần Nhu nghẹn lời, nhưng bao nhiêu năm ở hoàng cung, nàng ta còn không lạ gì những tình huống này, vì vậy mà ủy khuất khóc

" Là nhị công chúa bảo nô tì làm,.. nô tì không dám nữa " Nha hoàn Vân Nhi hét lên, nàng thật sự không muốn bán đứng nhị công chúa, nhưng nàng ta sợ là không giữ được mạng rồi, và lại ánh mắt thất công chúa nhìn nàng quá đáng sợ, tự dưng buột miệng nói ra, nhị công chúa hiền lành như vậy, chắc không sao

" Người nói dối, Vân Nhi à sao người lại nói ta như vậy, ta thương muội muội không hết, tội tình gì lại hại muội ấy " Tần Nhu khóc càng thê lương, tâm tư chỉ muốn tát chết người trước mặt, giải cho một nha hoàn dám phản bội nàng

" Rõ ràng người nói nô tì đẩy thất công chúa, là người ghen tị với nàng, sợ mất sủng ái "

" Nô tì to gan dám vu khống cho ta, mau thôi nàng ta đánh 50 trượng " Tần Nhu nhanh chóng hạ lệnh, gương mặt yếu ớt đáng thương, cắn cắn môi dưới, nhìn thật không nỡ

Tần Uyển Tinh mặt mày vẫn xem kịch, không hề có ý xen vào, chủ tớ cắn xé nhau, đại gì bỏ lỡ

Tiếng hét của Vân Nhi nhỏ dần rồi biến mất, Tần Nhu nức nở " Thật xin lỗi muội, muội nghỉ ngơi đi, tí sẽ đến thăm muội sau "

" Tí nhớ dạy người của mình cho kĩ, kéo lại bị cắn " Tần Uyển Tinh nhàn nhạt nói rồi bước vào phòng.

Đám người hầu ".. " họ nên đi nhanh khỏi chỗ này để khỏi bị liên lụy

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Độc Sủng Thật Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Yến tiệc - Vương gia lần đầu gặp mặt (1)

Ở Tần Quốc có quy định: người của hoàng tộc khi đi xa quá 2 năm trở về, thì nhất định phải ở trong phòng 3 ngày để rũ sạch tà khí bên ngoài, không được thăm người thân bên ngoài, nên ở đây có chuyện gì thì cũng phải 3 ngày sau mới giải quyết

Vì vậy mà việc nàng bị ngã hồ mới không quá ồn ào

Hoặc có lẽ chuyện này đã giấu nhem qua mắt hoàng thượng

Ừ, dạo này khỏi phải mệt tai

" Tiểu công chúa, người dùng chút trà gừng đi " Tú Yên cung kính đưa li trà còn toả hơi ấm áp cho Tần Uyển Tinh. Tú Yên là nha hoàn đi theo nguyên chủ từ nhỏ, cũng coi là thân thiết

" Nha hoàn Vân Nhi kia nghe nói sau khi bị đánh liền chịu không nổi tự sát rồi " Tú Yên tiếp tục cập nhật thông tin

Tự sát gì chứ, tai mắt ở hoàng cung nhiều như vậy, giết một nha hoàn nhỏ nhoi cũng không quá khó khăn

Tần Uyển Tinh gạt nhẹ đầu, chuyện này không liên quan gì nàng cả, tiếp nhận li trà nhâm nhi, nước trà ấm áp chảy xuống mang theo mùi gừng cay nóng

Tú Yên chỉ thấy tiểu công chúa ngày càng kì lạ khác hẳn những lần trước, chẳng lẽ tiểu công chúa bị ngã hư đầu rồi. Nhưng suy nghĩ vẫn là suy nghĩ, không thể tùy tiện nói ra, nàng sống với tiểu công chúa lâu như vậy, cũng học được cách thu liễm sự xúc động

Hôm nay là ngày cuối cùng rồi, có lẽ cần nghỉ ngơi sớm

Một đêm yên bình, bên ngoài những bông tuyết bay đầy trời, trắng xóa

Sáng sớm, cả viện công chúa đều nhộn nhịp cả lên, ngoài trời vẫn còn lạnh buốt người

"Thất công chúa, hôm nay là ngày ra mắt của người, cần phải sửa soạn chỉnh chu "

"Thất công chúa, người chọn đi màu gì ạ? "

"Thất công chúa, người dùng trang sức gì ạ? "

"Thất công chúa..."

Cả đám nô tì không ngừng ủa vào, đủ loại trang sức xinh đẹp sang trọng bày khắp phòng

Ngay lúc này, Tần Uyển Tinh chỉ muốn mắng mẹ kiếp, sáng sớm còn không cho bà đây ngủ, ầm ầm cả lên

Cuối cùng chỉ để lại Tú Yên thay trang phục cho mình

Tần Uyển Tinh mang trang phục màu đỏ - màu chỉ dành riêng cho công chúa chính thất, tóc làm kiểu đơn giản, cài cây trâm hoa mạn châu bằng ngọc thạch, môi son da phấn. bên ngoài khoác chiếc áo lông chồn trắng. Dáng người nhỏ bé xinh đẹp, ăn mặc đơn giản nhưng hoa lệ, càng tôn lên vẻ đẹp khuyên nước khuyên thành tiềm ẩn của nàng, nhất định sau này chính là một đại mỹ nữ

"Tiểu công chúa thật đẹp " Tú Yên cười

"Đi thôi "

Đến càng gần đại sảnh, không khí càng náo nhiệt, âm nhạc vang lên, sơn hào hải vị đều đặt đầy trên bàn, bên trong có rất nhiều khách quý, ừm chắc vậy, đám nô tì không ngừng đi lên đi xuống, bận tới mắt

"Thất công chúa giá đáo " Tinh công công cất lên âm thanh lãnh lớt, tất cả mọi người đều im lặng nhìn nàng

Tần Uyển Tinh bình tĩnh đi đến giữa đại sảnh, âm thanh mềm mại cất lên "Nhi thần bái kiến phụ hoàng, mẫu hậu "

Hoàng thượng ngồi phía trên, cao cao thượng thượng, ánh mắt nhìn nàng đầy cưng chiều, đây là nữ nhi của người ái hậu ông yêu nhất - hoàng hậu

"Tinh nhi, mau lên đây với mẫu hậu " Hoàng hậu ngồi cạnh hoàng thượng, nhan sắc xinh đẹp sắc xảo, đủ để nhận thấy khi xưa bà là đại mỹ nữ rồi. Trong lòng bà vô cùng kích động, nữ nhi duy nhất của bà, lại đáng yêu như vậy, 10 năm rồi, cuối cùng bà cũng gặp được. Nhưng vì là bậc mẫu nghi thiên hạ nên bà cố nén xúc động

Đủ các loại ánh mắt nhìn nàng, ghen tị có, ngưỡng mộ có, khi nàng được ngồi vị trí ngang hàng với hoàng hậu, đủ thấy sự sủng ái của họ đối với nàng

Tự mọi người có tính toán riêng

Tần Uyển Tinh có chút đau đầu, thể hiện sự sủng ái ra nhanh như vậy chỉ khiến nàng gấp rắc rồi hơn thôi, nàng chỉ muốn làm tiểu công chúa ăn ngủ thoải mái, sau này khó sống đây

"Nhập tiệc " Giọng nói đầy uy nghi của hoàng thượng vang lên, khung cảnh rất nhanh chóng nhộn nhịp

Ca vũ thi nhau bung lụa, à nhầm, trở tài múa lượn, bên ngoài trời khá lạnh nhưng họ lại ăn mặc khá mỏng manh, cái này gọi là hi sinh vì nghệ thuật nhĩ

Các vị quan đại thần lớn, sứ giả các nước khác đều dâng tặng đủ các món quà xa xỉ nhân ngày ra mắt thất công chúa

Nhâm chán, muốn về ngủ

"Thần đại diện Vũ Quốc, tặng công chúa vòng tay mẫu đơn " Vị thiếu niên trẻ, vẻ đẹp cương nghị đến hút hồn, nhìn tầm 17, 18 tuổi, nhưng lại toát lên sự uy nghi đến ngệt thở

Tần Uyển Tinh nâng mắt nhìn vị thiếu niên, quả thật đẹp như một vị thần. Đây là vị vương gia trẻ tuổi nhất Vũ Quốc - Vũ Nhiên, tính thông văn võ, là đối tượng của nhiều nữ tử, chỉ tiếc憾 chính là không vừa mắt với người nào cả, lãnh huyết vô tình, lạnh nhạt khô khan. Đó là tất cả thông tin mà nàng thu thập được

Chiếc vòng tay mẫu đơn kia làm bằng ngọc thạch, thiết kế tinh xảo, trên mặt khắc rất nhiều hoa mẫu đơn xinh đẹp, cái vòng tay thực chất có cơ quan

Với một người chuyên nghiên cứu như nàng, phân biệt các loại cơ quan không quá khó khăn, chỉ là sử dụng làm sao vẫn phải xem thử

Vũ Nhiên như nhận ra sự quan sát vòng tay của nàng, khóe miệng nhếch lên

Tần Uyển Tinh cũng chẳng tiếc rẻ gì nụ cười cho hắn, miệng làm khẩu hình "cơ quan", cố căng mắt xem phản ứng của người đối diện, nhưng憾 ngoại

trừ nhếch miệng thì chẳng biểu hiện gì cả. Tất cả mọi việc diễn ra khá nhanh nên không ai chú ý

Nhận lấy vòng tay, Tần Uyển Tình không ngừng mân mê lần mò, cái này đỡ nhàm chán hơn

Nhận ra tên Vũ Nhiên kia vẫn nhìn mình, nàng đưa mắt uy hiếp < nhìn nữa ta móc mắt đấy >

Người kia dường như hiểu, nhưng vẫn không rời mắt

Kệ hấn, bản cô nương biết mình xinh đẹp, nhìn thì nhìn, chẳng mất mát gì cả, lại tiếp tục nghiên cứu vòng tay

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Độc Sủng Thật Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 4: Yến tiệc - Vương gia lần đầu gặp mặt (2)

" Cách " lưu loát tháo các chốt của vòng tay ra, nhưng sau đó lại cài vào tay áo, ừm, thứ đồ chơi này không thể tùy tiện nghiên cứu

" Thích không? " Vũ Nhiên híp mắt cất giọng, có chút nguy hiểm

Im lặng đến quỷ dị

" Rất đẹp " Tần Uyển Tình không nhanh không chậm đáp, không phải là thích mà là thú vị

Ánh mắt Vũ Nhiên lướt qua hoàng thượng

" Khụ.. trăm đây muốn thông báo một chuyện " Hoàng thượng bị nhìn đến lạnh sống lưng, cảm giác ngoài trời còn âm áp hơn nhiều

" Thất công chúa và Tam vương gia Vũ Quốc có đính ước từ nhỏ, khi thất công chúa 10 tuổi việc đính ước chính thức có hiệu lực " giọng hoàng thượng không quá lớn, nhưng đủ để người khác chấn động

Tần Uyển Tình suýt tí nữa thì sặc nước trà, cái quái gì vậy, sao lại lòi ra một con vợ rồi, nhầm là chồng

" Chiếc vòng tay mẫu đơn minh chứng cho việc nàng là vương phi của bốn vương, sau này trưởng thành sẽ chính thức cưới hỏi " Vũ Nhiên rất thích nhìn biểu cảm trên mặt nàng

Khoan đã, không phải nói hấn không ở gần nữ tử sao? Là tên nào đồn bậy vậy, hay là hấn muốn ta làm nữ phụ đam mê, để che mắt người đời là hấn có giới tính không bình thường. Hu hu nàng chỉ muốn sống yên thôi mà

Thấy Tần Uyển Tình một mực im lặng, hoàng hậu vội khẽ nhắc

" Nữ nhi nghe theo ý chỉ phụ hoàng " Trước tiên, tới cái gì thì tiếp nhận thôi

" Phụ hoàng, muội muội còn nhỏ như vậy, sao lại có hôn phối rồi? " Giọng nói mềm mại của nữ nhân lại xen vào chút tức giận, giọng hơi cao lên

Nữ nhân này là ngũ công chúa - Tần Hòa, tầm 14 tuổi, nữ nhi của Hoa quý phi, muội muội Tần Nhu, nhan sắc xinh đẹp, pha chút ngây thơ, tâm cơ chắc cũng thâm sâu, mặc trang phục hồng phấn, trên đầu đầy các loại trang sức xa xỉ

Thu hồi tầm mắt, xem ra ngũ công chúa rất thích tên tam vương gia này, ánh mắt nàng ta tràn ngập ái mộ khi nhìn hấn, nhưng khi nhìn nàng lại hận thù sâu đậm như vậy

Nếu nàng như ông tên này cho nàng ta thì... ánh mắt nàng nhìn hấn

Có lẽ bị xé xác mất, thôi không chơi đại

Hoàng thượng sắc mặt hơi âm trầm, ông đây là không muốn giao nữ nhi bảo bối cho bọn hấn, nếu không phải ngày xưa thì...

" Ti ti muốn có hôn phối vậy sao? Phụ hoàng ban cho ti ti đi " Tần Uyển Tình ngọt ngào nói, ngây thơ trẻ con thì bà đây có đầy nhà

" Ta không phải như vậy " Tần Hòa hốt hoảng, nàng chỉ muốn ở với tam vương gia thôi

" Tần Hòa muội đừng làm bậy nữa " Tần Nhu nhẹ giọng nói, cái con bé ngu ngốc này không gây chuyện là không được à, tam vương gia là ai chứ, hấn tàn nhẫn như vậy, sao lại dám mơ tưởng

Chắc chắc, vẫn là người đi trước hiểu chuyện hơn

Tần Hòa vô cùng tức giận, tay bấu chặt vào da thịt, cũng không dám nói gì nữa, nhưng nàng vô cùng uất ức, nhìn người con gái cao quý ngồi trên kia, nàng lại không nhìn được ghen tị, nàng ta dựa vào cái gì chứ, sinh ra đã có tất cả, tại sao nàng không được như vậy

Ngay từ đầu tên gây ra chuyện cũng không lên tiếng

Tần Uyển Tinh cũng làm bộ đáng lười nói chuyện

Các quan đại thần bên dưới lại chúc mừng Vũ Nhiên và Tần Uyển Tinh, sau lưng không ngừng chảy mồ hôi lạnh

"Phụ hoàng, nữ nhi mạo phép giờ ít tài mọn để góp vui" Tần Nhu nhẹ nhàng nói, e lệ xinh đẹp khiến đám công tử kia có chút nhột nhạt

"Ân" Hoàng thượng cũng rất cung sủng nữ nhi này, vừa hiểu chuyện lại vừa xinh đẹp

Tần Nhu biểu diễn một điệu múa, tay nàng ta không ngừng uốn lượn, tà váy bay trong không trung càng làm nàng ta đẹp như thiên tiên, nhan sắc mê hoặc, khẽ cười cũng đủ là người ta rung động

Tần Uyển Tinh đưa mắt nhìn Vũ Nhiên, thấy hần từ đầu đến cuối vẫn nhìn nàng, ái chà tên này có chút kiềm chế giỏi đấy

Cứ như vậy mà nhìn nhau, lại cảm thấy thoải mái vô cùng

Như thế ngàn năm trước đã từng gặp nhau

Tần Nhu lau lau mồ hôi trên trán rồi quay về chỗ ngồi, trong lòng thật muốn đập chết hai người kia, từ đầu đến cuối toàn coi nàng ta là không khí

Tiếp theo là các nữ nhi con quan trong triều, thêu thùa, thi họa, múa, hát... đủ loại. Không khí vô cùng nhộn nhịp. Đây là dịp lấy lòng các công tử địa vị cao, có thể trở thành chính thất thay đổi cuộc đời vô cùng tốt, nên ai cũng cố gắng trở hết tài năng

Thật buồn ngủ, thà ở hiện đại xem xiếc khi vui hơn nhiều

"Muội muội không phiền trở tài chứ" Tần Nhu mềm mại nói

"Rất phiền" Tần Uyển Tinh nhạt giọng nói

Nghẹn họng

Hoàng thượng có chút nhíu mày

"Hôm trước nữ thần có bị phong hàn, sức khỏe không tốt lắm" Tần Uyển Tinh như vô tình nói

Không khí lại im lặng

cuối cùng cũng xong 2 chương trong tuần

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Độc Sủng Thật Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Đợi ta

Tuyết không ngừng rơi, từng bông tuyết xinh đẹp tinh khiết, lạnh đến tê dại

"Con nói gì cơ?" Hoàng thượng sắc mặt âm trầm, tại sao ông lại không biết chuyện này, ba ngày qua nữ nhi của mình xảy ra chuyện gì chứ?

"Muội muội hôm trước lên ra ngoài chơi bất cẩn bị ngã xuống hồ" Tần Nhu xen vào, thể hiện sự quan tâm hết mực, thực chất đang tố cáo Tần Uyển Tinh trong thời gian ba ngày lại ra khỏi viện

Tần Uyển Tinh im lặng, từ đầu đến cuối chỉ nhìn vào móng tay của bản thân

Nhưng người ngoài nhìn vào lại thấy nàng đang khép nép, không dám nói ra sự thật, cảm thấy vị thất công chúa này quá nhân từ rồi

Nếu nàng nghe được chắc chắn sẽ khinh bỉ

" Chuyện này là sao vậy Tình nhi? " Hoàng hậu rất nhỏ nhẹ, trong lòng vô cùng lo lắng

" Mẫu hậu... Nha hoàn của Nhị tì đẩy Tình nhi xuống hồ " Tần Uyển Tình có phần ủy khuất, xuyên không vào cái thân thể trẻ con này cũng vô cùng tiện lợi

" Là Vân Nhi bắt cản, tì cũng đã phạt nàng ấy rồi, nàng ấy cũng tự sát hồi lỗi rồi " Tần Nhu cắn cắn môi dưới

" Chuyện này sẽ suy xét sau " Hoàng thượng cố nén cơn giận, hiện giờ rất nhiều vị khách, không thể tự làm xấu mặt hoàng gia được

Tần Uyển Tình nép vào người hoàng hậu, như chú chim nhỏ cần bảo vệ, mùi hương trên người hoàng hậu vô cùng dễ chịu nên nàng thích

Hoàng hậu vuốt ve mái tóc nàng, nhất định mẫu thân sẽ trừng phạt người hại con, ánh mắt nhìn nàng hiền dịu đi vài phần

Cuối cùng yến tiệc cũng kết thúc

Xoảng.. xoảng

Tần Họa không ngừng ném hết đồ vật trên bàn xuống, Hoa quý phi yên lặng ngồi đấy, Tần Nhu sắc mặt vô cùng kém

" À tiện nhân đó có gì mà mọi người yêu thích đến vậy? " Tần Họa hét lên

" Tất cả là tại người, người còn không dành hết sự sủng ái của phụ hoàng đi, để ông ấy suốt ngày sủng ái con tiện tì kia, vô dụng " Tần Họa đổ hết tội lỗi cho Hoa quý phi, trong căn phòng vô cùng âm u

" Muội làm loạn đủ rồi, nếu muội có năng lực thì làm đi " Tần Nhu tức giận nói, nếu nàng ta có đệ đệ thì cần gì phải cố gắng nữa

" Tì nhìn à ta xem, ngênh mắt kênh kiệu như vậy " Tần Họa khóc nức, tức giận ngày càng nhiều

Hoa quý phi nhan sắc xinh đẹp, thùy mị hiền dịu nhưng tâm tư rắn rết, nếu không với một người không sinh được con trai như bà ta làm sao có thể ngồi vững như vậy được

Bà cũng rất muốn chiếm hết sự sủng ái lắm chứ, chỉ là..

" Ngoan, mẫu phi nhất định sẽ giúp ngươi xả giận, đợi mẫu phi " Hoa quý phi vỗ về Tần Họa, trong lòng đau xót

Một lúc lâu sau Tần Họa mới có thể hả giận

Tú Yên khoác thêm áo cho thất công chúa, bỏ thêm than vào lò sưởi rồi mới yên tâm đi

Tần Uyển Tình vẫn lật từng trang sách

Trong Tần Quốc có 5 vị hoàng tử, hết 4 vị là con hoàng hậu rồi, còn vị còn lại là con của nha hoàn thị tẩm, mà nha hoàn ấy sau khi sinh con xong cũng qua đời, đứa con trai ấy giao cho hoàng hậu nuôi dạy

Ái chà, ai ngờ vị trí của hoàng hậu chính là đạp không đổ. Quan trọng nhất hoàng hậu chính là muội muội của đại tướng quân, cũng là nghĩa phụ của nàng

Cái gia thế hùng hậu quá mức rồi

" Ngươi ra được rồi đấy " Tần Uyển Tình mắt vẫn không rời khỏi quyển sách, lạnh giọng nói

Vị thiếu niên trẻ tuổi, gương mặt đẹp đến mức khiến người khác nghẹt thở, trang phục trên người rất đơn giản, mặc áo bào màu đen, từ cửa sổ nhảy vào, nhưng trên người lại không vương một tí tuyết nào cả, cứ như ngoài trời đang là mùa xuân

" Tam vương gia có vẻ rảnh rồi nhỉ? "

" Thất công chúa quá khen "

Khen cái nòi, con mắt nào thấy ta đang khen ngươi

" Bỏn cung phận nữ nhi, nam nữ thụ thụ bất thân " Tần Uyển Tình nhàn nhạt

" Bỏn vương không ngại "

Vô sỉ, từ lúc nào hán vô sỉ như vậy, ai nói hán tàn nhẫn máu lạnh, từ đầu tới giờ bản cô nương chỉ thấy hán là người biến thái chuyên trêu chọc con gái nhà lành, sau này bản cô nương phải cưới hán sao, hu hu thật không muốn cưới một tên vô sỉ biến thái mà

"Người tới đây làm gì? " Kệ hán, đuổi trước

Hán cũng chẳng biết, tự dưng chạy tới đây thôi

Tại sao?

" Ôm người " Hán muốn tự sát bản thân, cái gì mà ôm

Àm! chủ tử không cần nói như vậy chứ, lòng ta thật sự chết rồi. Một bóng đen ngoài sân rớt từ trên mái nhà xuống, bước khắp khênh khỏi viện, mặt kệ, ta muốn về rửa mắt

Ngoài trời lạnh

Trong còn lạnh hơn

Hán bị điên à

Hán mới nói gì vậy?

Chưa kịp nhận ra chuyện gì thì đã rơi vào vòng tay ấm áp, không phải nàng không muốn thoát mà hán siết quá mạnh, không thể nhúc nhích nên đành ngồi yên, trong lòng thầm rủa mười tám tổ tông nhà hán, nhớ lại hàng trăm loại độc được hạ chết hán

Vũ Nhiên tim đập loạn xạ, khó khăn lắm mới điều chỉnh lại được, hán đã chắc chắn, hán muốn nàng, nhìn thân thể nhỏ bé của nàng, ánh mắt hán đầy yêu chiều, nhưng cần đợi nàng lớn

Hán không biết tại sao lại vậy, ừm, thích từ ánh mắt sao?

Lúc lâu sau hán mới thả ra, nhảy vọt khỏi cửa sổ, trước khi đi có chút lưu luyến thân thể nhỏ bé, nhẹ giọng nói mà hán không thể ngờ trong đó có chút cưng chiều " đợi nàng lớn, 5 năm sau ta nhất định sẽ đón nàng là phi tử của ta, nhất định nàng phải đợi lại ta "

Ta đợi, đợi giết chết người đây

Nhưng mà xúc cảm này không tệ, có chút ngọt....

Tần Uyển Tinh im lặng nhìn qua cửa sổ

Không hiểu cảm giác này là gì, tốt nhất là quên đi

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Độc Sủng Thật Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Ngự thiện

Buổi sớm, ánh nắng yếu ớt cố len lỏi qua khe cửa, chiếu rọi lên những bông tuyết trắng

Tú Yên ôm một chậu nước ấm vào phòng, trên mặt nước có rải ít hoa hồng tươi đỏ thắm xinh đẹp

Tâm trạng Tần Uyển Tinh vô cùng kém, tên biến thái chết tiệt ấy dám hạ được nàng không nói được, làm bản cô nương phải tự thân giải được, hán muốn nàng bị cầm luôn à

< Tên biến thái đầu đó hất xì hai cái, ngăn người suy nghĩ! " Hình như ta quên gì rồi nhỉ? " >

" Tiểu công chúa ngâm chân cho ấm " Tú Yên cung kính đặt chậu nước xuống

Tần Uyển Tinh lướt qua những cánh hồng trôi nổi kia, mùa đông ở đây cũng có thể trồng được hoa tươi như vậy à

" Đây là hoàng hậu ban cho, nghe nói đều nhập khẩu từ phương Bắc về " Tú Yên vô cùng thành thực nói. trong lòng không ngừng cảm thán

À một tiếng, nàng thu hồi tầm mắt

Ngồi yên để Tú Yên chải tóc, mái tóc đen mượt được buộc gọn, một số còn lại tùy ý xõa

Khoác lên bộ váy thêu màu bạc, vẻ đẹp của nàng tinh khiết hơn cả tuyết

Vô tình lướt qua vòng tay mẫu đơn trên cổ tay trắng nõn của nàng, thứ này vừa là cơ quan lại vừa là không gian, nàng thật không ngờ ở đây cũng có không gian, chỉ là cái vòng này khi nhận chủ mới chấp nhận mở không gian ra. Chiếc vòng tay như muốn hòa vào da thịt nàng vậy, nhìn xa chỉ giống như rất nhiều bông hoa được đan kết xung quanh cổ tay. Điều đặc biệt, ngoài nàng ra thì không ai có thể vận dụng kỹ năng của nó cả, với người khác nó chỉ là vòng tay xinh đẹp vô dụng

Khỏe miệng nhếch nhẹ, coi như hân tưng bản công chúa đồ tốt vậy

"Ngự thiện ở gần hồ sen, hoàng hậu và hoàng thượng cũng ở đây "

À là ăn sáng, nàng vẫn chưa quen với cách nói ở đây, nhưng mà nàng muốn ăn một mình thôi, nhiều người đầu trí mệt óc lắm

Cuối cùng cũng miễn cưỡng khoác thêm áo đi tới hồ sen

Cái hồ sen này là nơi nguyên chủ đuổi chết

Đáng sợ quá!

Bây giờ thì hồ bị đóng một lớp băng mỏng. Xung quanh đều trắng xóa, có cái gì đẹp đâu chứ

Làm nàng còn tưởng vào nhâm trại thương của hiện đại. Thật không hiểu nổi thẩm mỹ của những người này

Đây cũng có thể coi là bữa ăn gia đình, có một số người nàng không gặp trong yến tiệc

Tỉ như vị bà bà kia, là thái hậu. Có Nhan quý phi, vị này không sinh được đứa con nào cho hoàng tộc cả, nhưng gia thế sau lưng cũng khiến người ta e dè, gương mặt xinh đẹp, có điều hình như nàng ta cố gắng làm biến mất sự tồn tại của bản thân. Kì lạ

Còn một số phi tử không có tư cách ngồi đây, hoặc là gì thì nàng không biết

"Tĩnh nhi đây sao? Qua ai gia xem nào " Thái hậu nhìn qua cũng còn khá trẻ, rất biết bảo dưỡng nhan sắc, ăn mặc hài hòa, sắc mặt vô cùng từ ái, đối với Tần Uyển Tĩnh vô cùng sủng ái

"Nhi thần tham kiến Hoàng tổ mẫu, phụ hoàng, mẫu hậu " Được rồi, nàng có tí thiện cảm với người trước mặt, nhưng lúc nào cũng chào hỏi như vậy rất phiền đấy. Rồi ngoan ngoãn ngồi gần chỗ thái hậu

Tần Nhu trấn áp sự khó chịu trong lòng, vẫn giữ nguyên vẻ thiện ái trên mặt

Tiếc là muội muội nàng ta thì không được như vậy

"Thất muội muội sao có thể ngồi ở đó " Tần Hòa đứng dậy, chỉ tiếc là không đập bàn thôi, cũng đứng, cái tuổi của nàng ta là tuổi nổi loạn, nóng tính cũng chẳng lạ gì

"Có gì không được "

Lại một đại nhân vật nữa, đầu đầu quá

"Tham kiến thái tử điện hạ " Chúng nó thì xung quanh quây rạp xuống, vị thái tử này rất đáng sợ, có thể sau này chính là hoàng thượng cao quý, họ không thể làm bậy

Thái tử Tần Hiến, khí chất tiêu sái, nhan sắc như ngọc, tĩnh lặng. Hơi thở khiến người ta vừa dễ chịu vừa sợ hãi

Hình như..

A! Phải rồi, hần là người chuyên trốn lên núi thăm nàng, hần không tin mấy việc mê tín, nhưng lại lo muội muội ruột gặp họa sát thân. Thằng nào cũng quan sát xem nàng có bị xây xước gì không

Cũng có thể là người thân thuộc nhất của nguyên chủ

Tần Hiến thỉnh an các bậc tiền bối, ánh mắt ám áp nhìn nàng. Nhưng khi quay lại đối diện Tần Hòa, ánh mắt lại vô cùng lạnh lẽo

Là nàng ta nói muội muội hần không đủ tư cách sao?

" Muội.. muội.. ý của muội là không hợp quy củ " Tần Họa rất sợ vị huynh trưởng này, ánh mắt đáng sợ

" Ý của ngươi là ngươi rất rõ quy củ sao? Còn nhỏ tuổi mà kiêu ngạo như vậy " Giọng nói lạnh băng của Tần Hiên vang lên, trầm thấp mà uy nghi

" Là Tần Họa không hiểu chuyện, thái tử cũng nên rộng lượng " Hoa quý phi không nhịn được lên tiếng, ủy khuất nước nớc

Hừ!

Còn 4 vị hoàng tử chưa xuất hiện, nghe nói tam hoàng tử đang ở ngoài biên cương cùng đại tướng quân, tứ hoàng tử lo việc quan sai hối lộ ở phương bắc, lục hoàng tử đang bị phạt trong thư phòng, lí do nói sau. Còn bát hoàng tử bị phong hàn phải ở phòng tĩnh dưỡng

" Hoàng tử mẫu, nhi thần đói rồi " Tần Uyển Tinh giờ trò, các người tính cãi nhau tới trưa à, đói gần chết còn phải đấu miệng, mệt dạ dày

" Được. " Thái hậu cười hiền, thể như gương mặt thâm trầm lúc này không hề có vậy

Tạm thời yên ổn. Chỉ là không phải ai cũng ngồi yên chịu đựng như vậy

Tâm cơ quá sâu khiến bản công chúa mờ rộng tầm mắt. Nhưng chán quá!

Ngư cuối cùng cũng xong, xin lỗi vì ra hơi trễ, có lẽ tuần sau chỉ 1 chap hoặc không có chap nào nha. Hu hu Ngư đang trong giai đoạn thi cử, Ngư sẽ cố gắng đến bù

Sẵn đây chúc các bạn đã và đang thi hki đạt kết quả tốt. Đừng bỏ rơi Ngư

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Độc Sủng Thật Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Lục hoàng tử

Thời gian trôi qua chậm chạp, chậm đến mức phát chán, ngày nào cũng phải đấu trí hết người này đến người khác, nàng thật sự mệt mỏi a

Nhìn ngoài trời tối đen như mực, hơi lạnh phả vào gương mặt trắng nõn khiến nó hơi ửng hồng, chạm nhẹ vào hạt tuyết lạnh buốt, khóe miệng nhếch nhẹ

Hoàng hậu mặc chiếc yếm đào nhưng màu bạc kèm với chiếc quần ống rộng cùng màu, tóc tùy ý xõa khiến gương mặt nàng càng thêm xinh đẹp quyến rũ, ánh mắt vẫn rất chăm chú pha trà, không gian yên tĩnh vô cùng thoải mái

" Chàng dùng chút trà cho ấm " giọng nói hoàng hậu rất mềm mại, dịu dàng khác biệt hoàn toàn với cái khí lạnh ngoài kia

Hoàng thượng nhận lấy tách trà, trang phục cùng màu với nàng. Một lát sau mới dừng bút lại, cuối cùng cũng xong việc ngày hôm nay. Ánh đèn mờ làm nhan sắc hần thêm uy mãnh

" Chuyện đó...chàng tra ra ai làm chưa "

" Nhu Nhi " giọng nói hoàng thượng có chút lạnh lẽo, hần không ngờ nữ nhi hiền lành, đức độ lại có tâm cơ độc ác như vậy, coi như hần nhìn nhầm người

" Sao có thể, Tình Nhi và nàng không thù không oán, sao nàng có thể ra tay tàn độc như vậy? " Nữ nhi duy nhất của nàng suýt mất mạng, mấy ngày nay nàng nhẫn nhịn không làm lớn chuyện để xem xét kĩ

Bây giờ phát hiện lại tức muốn thổ huyết, bao nhiêu năm nàng chiều cố nàng ta tốt như vậy. Tiệt nhân!!

Hoàng thượng thờ dài ôm lấy nàng, nếu không phải là vua thì ông nhất định sẽ chẳng nạp thêm phi tần nào. Để hoàng hậu và nữ nhi chịu nhiều uất ức như vậy, thần là phụ hoàng thật đáng hổ thẹn

Đây cũng là lí do trong cung không có quá nhiều hài tử

" Chàng nhất định phải đòi lại công bằng cho nữ nhi của chúng ta " Hoàng hậu vui đầu vào lòng hần mà nghẹn ngào nói

" Ta hiểu mà " Hần ôm chặt nàng, cảm nhận sự ấm áp

Sáng hôm sau nghe nói Tần Nhu được gọi vào thư phòng, cỡ một nén nhang liền nức nở chạy khỏi đấy. Sau đó phát sốt phải dưỡng bệnh, biệt tẩm không ra ngoài

Thật ra là như sau:

Hoàng thượng gọi nàng ta vào là bàn đến chuyện ban hôn, làm công chúa hòa thân cho nước Tống, dù sao nàng cũng quá tuổi cập kê rồi, nếu cứ tiếp tục kéo dài thì thật sự cho dù là công chúa cao quý đi nữa thì cũng không ai muốn cưới vào

Mà nước Tống là ai chứ? Nổi tiếng là tàn bạo khát máu. Người Tần Nhu hòa thân lại là Tứ hoàng tử Tống quốc, hần vốn dĩ là một tên bạo chúa, số nữ nhân hần cưới vào nhiều không đếm xuể, nhưng lại chết không rõ lí do. Những người được hần cưới đều có danh phận cao quý, chỉ là bị thất sủng nên mới đem vứt bỏ ở nơi tàn độc này. Chết cũng không ai quan tâm. Hần cũng là hoàng tử rất được sủng ái ở Tần quốc, ai dám động vào hần

Tần Nhu vì quá sợ hãi mà cãi ầm lên, sau đó thì mọi chuyện như trên

Tại sao Tần Uyển Tinh biết chuyện này à, do người trước mặt nói đấy

Lục hoàng tử - Tần Thiện, ngũ quan tinh xảo, vài phần giống hoàng thượng, có chút mạnh mẽ nghịch ngợm, nhưng khí chất không tồi, hơn nàng 3 tuổi, dù sao tuổi vẫn còn nhỏ mà

Hần lúc qua thư phòng vô tình nghe được, hưng phấn muốn kể lại cho muội muội này. Cái tính hay nói lập tức không khống chế được, liền nói liên tục gần 4 canh giờ

Quán đầu, mau lòi tên biến thái nhiều nhiều này cho bản công chúa

Ai mà kiên nhẫn nghe đi nghe lại một chuyện chứ

Rốt cuộc Tần Thiện cũng bị đuổi khỏi phòng, hần oai oái vài câu rồi lại dễ ngọt

Ở hoàng cung này rất chán, hần chẳng thể trò chuyện với ai cả, nay có muội muội đáng yêu như vậy, hần mới bắt đầu nói hơi nhiều

"Lục ca, huynh có thể im lặng đi hay không?" Sắc mặt Tần Uyển Tinh lạnh nhạt đến đáng sợ

"Thất muội à, ta chỉ muốn thăm muội thôi" Tần Thiện không chút xấu hổ uýnhuất nói

Khoé miệng nàng giựt giựt vài cái, tên này sao lại làm bộ dạng giống con gái vậy

Thấy nàng không nói gì, Tần Thiện lại giờ thói nịnh nọt, cuối cùng bị đuổi không ngần ngại

Thật là, bộ dạng muội ấy đáng yêu như vậy mà tính cách chẳng tốt gì cả

Thôi hần kiểm Bát đệ nói chuyện vậy

< Bát hoàng tử: "... " cảm thấy hơi lạnh lưng, có lẽ tuyết lại rơi rồi >

Còn 3 tuần nữa là sang xuân rồi, khí trời cũng vì thế mà có chút ấm áp

Trong cung lại có chuyện

À! Ở đây lúc nào chẳng có chuyện

"Đứa nhỏ này, sao con ít đến thăm ta vậy?" Thái hậu hiền hoà cười, cốc yêu Tần Uyển Tinh một cái

"Tinh nhi không tốt" Nàng đạo này thường xuyên đến cung thái hậu, nàng rất hào cảm với vị bà bà này

"Cũng sắp tới năm mới rồi, chắc hai đứa bé kia cũng sắp về rồi" Thái hậu vui vẻ nói, gia đình lại sắp được sum họp

Tần Uyển Tinh cười ngọt. Trong lòng có chút ấm áp, giao thừa năm nay, nàng không còn cô đơn nữa rồi

"Hoàng tử mẫu, nhi thần thương người nhất" Thân ảnh nhỏ bé của nàng lập tức nhào vào lòng thái hậu mà nũng nịu, nàng sợ bản thân lại mất đi cảm giác này

"Đứa nhỏ này, lại nịnh ta" Thái hậu cười càng tươi, vuốt ve mái tóc của nàng âu yếm cung chiêu

Tần Thiện lúc đứng ngoài cửa thấy cảnh tượng này lập tức sợ

Tiểu muội muội đáng sợ hôm qua chết đâu mất rồi

Hắn cần rửa mắt, thật bất ngờ quá rồi

Mong các cậu đừng đọc chùa được không? Mặc dù truyện của Ngự rất nhiều sai sót nhưng có một số cậu xem chùa khiến tớ khá buồn

Đây là lần đầu tiên viết về thể loại này nên tớ rất cần lời khuyên

Cho tớ gọi là cái động lực đi

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Độc Sủng Thật Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Lưu công công

"Tiểu công chúa, Hoa quý phi vẫn quỳ ở đây "

Tú Yên từ tốn nói, chải chuốt mái tóc mềm mại của Tần Uyển Tinh

Khép hờ mí mắt, nàng gật nhẹ đầu

"Có muốn tới đó không ạ! " Trong giọng nói của Tú Yên có chút phấn khích, trước mặt tiểu công chúa, nàng ta không cần giữ quá nhiều quy củ

"Đi thỉnh an phụ hoàng thôi "

Cuối cùng cũng không chịu nổi nữa rồi sao? Thế cũng tốt, nàng cũng không thích phải quá kiên nhẫn

Nàng một thân bạch y, tóc búi đơn giản, gương mặt như ngọc kiều ngạo mà bước, nhẹ nhàng uyển chuyển

Từ ngày nàng trở về, đám nha hoàn trong cung đều vô cùng yêu quý, chắc tại đáng yêu nhỏ nhắn của nàng

Tú Yên chậm rãi đi bên cạnh, trong lòng không ngừng mẩn mộ, tiểu công chúa thật quá xinh đẹp

"Phụ hoàng, nhi thần cầu xin người " Tần Nhu mắt sưng đỏ, giọng nói khàn đặc, phát ra âm thanh nức nở đáng thương

Nàng ta quỳ bên cạnh Hoa quý phi, cả gương mặt đều trắng bệch vì lạnh

Cảm thán, phụ hoàng chẳng biết thương hoa tiếc ngọc gì cả

"Ta nói là hoàng thượng không có ở đây " Lưu công công hơi gặng giọng nói

"Người nói dối, người có biết đây là ai không? Người đắc tội nổi không? " Tần Họa tức giận đứng dậy, tại sao nàng ta phải quỳ ở đây chứ, mắt mặt quá

Hình như có câu "Họa trong miệng mà ra "

Đúng như rằng..

"Ngũ công chúa, sợ là người sẽ không ở đây được ngày một ngày hai, lo thân mình cho tốt " Buồn cười, hắn là người bên cạnh hoàng thượng, ít nhiều gì cũng được ban vô số đặc ân, một công chúa nhỏ mà đòi leo lên đầu hắn ngồi, thật không biết tốt xấu

Hoa quý phi sợ hãi kéo nữ nhi mình quỳ xuống, sống trong cung đã lâu, bà biết lời nói của tên thái giám này rất có trọng lượng

"Mẫu phi, người kéo con làm gì? Người nhìn hắn ta đi, chỉ là thái giám mà dám thất lễ như vậy " Tần Họa hất tay Hoa quý phi ra khỏi người mình, cao giọng nói

Vâng, rất thành công chọc lửa giận của hắn

Tần Uyển Tinh suy nghĩ, có nên đi khỏi chỗ ồn ào này không?

" Thát muội muội, muội giúp tí với " Tần Nhu bắt lấy cọng rom cuối cùng, nước mắt như châu sa rớt xuống nền đất, thật hoa lê đài vũ

Ta nằm cũng bị gọi à..

" Tham kiến thát công chúa " Đám nha hoàn xung quanh quỳ xuống hành lễ

Chỉ riêng tên Lưu công công kia chỉ cất âm cho có lệ thôi, không để nàng vào mắt

" Muội muội giúp được gì cho tí chứ? " Tần Uyển Tĩnh nhẹ nhàng nói, nhưng độ lạnh trong câu nói rất cao

Lưu công công ngược lên nhìn nàng, quan sát thêm một tí, đây không phải là loại khí chất mà công chúa hoàng thất có thể có

Tần Uyển Tĩnh nghiêng đầu cười với hắn, làm hắn có chút mất tự nhiên thu hồi tầm mắt

Lưu công công còn khá trẻ, gương mặt như tạc tượng, ai mà ngờ hắn là thái giám chứ, ra ngoài đường bị đám cô nương vây bắt cũng nên

Khí chất hắn cũng không ảo là, giọng nói rất mạnh mẽ, rành rọt, thật sự hắn đã bị..

Ánh mắt nàng nhìn xuống đầu đó...

Hay là phụ hoàng nuôi nam sủng nhi

Ừm, nên thông báo với mẫu hậu phòng bị mới được

Lưu công công thu nhận tất cả những gì mình đã thấy vào mắt, nàng ta vừa nhìn gì vậy, thật sự là tiểu cô nương không? Vành tai hắn hơi đỏ, nhưng vì khí lạnh, việc đỏ mặt là rất bình thường nên không mấy ai để ý đến

" Muội nhờ phụ hoàng hủy hôn được không? Tí cầu xin muội " Tần Nhu yếu ớt nói

" Tí quá đề cao muội rồi "

" Thát công chúa, ta van ngươi, dù sao Nhu Nhi cũng là tí tí của ngươi mà, ngươi còn nhỏ mà nhẫn tâm nhìn tí tí của mình chịu khổ sao? " Hoa quý phi nghẹn ngào, bắt đầu giờ giọng từ bỏ

" Từ nhỏ bản cung ở trên núi, tự sinh tự diệt, tất nhiên tàn nhẫn "

" Ngươi độc ác như vậy, bề ngoài xinh đẹp mà bên trong quá đáng sợ " Tần Hòa rất ghét người trước mặt, dựa vào cái gì mà nàng ta lại phải chịu đựng như vậy

" Đây là bản tính " Tần Uyển Tĩnh cười nhẹ, giọng nói cũng rất dễ nghe

".. " Được, bọn họ không thể đấu lại người da mặt dày như vậy, nàng cái gì cũng nhận, ai còn nói gì được

" A " Tần Nhu hét lên một tiếng rồi ngắt đi, dưới chân nàng ta chảy ra dòng máu đỏ tươi

" Thái y, mau gọi thái y " Hoa quý phi hét lên sợ hãi, vội ôm lấy Tần Nhu, nước mắt giàn giụa

Khung cảnh chẳng mấy chốc hỗn loạn

Lưu công công nhíu mày, cũng nhanh chóng gọi thái y

Cái tình tiết cầu huyết này, Tần Uyển Tĩnh cũng không mấy xa lạ

Việc phụ hoàng gả Tần Nhu đi xa, chắc chắn liên quan đến việc nàng rơi xuống hồ

Tại sao hoàng thượng biết à? Lúc sơ ý lỡ đưa một ý thông tin cho ngự lâm quân

Tần Uyển Tĩnh nhún nhún vai, được rồi đi về ngủ, thời tiết vẫn còn khá lạnh

" Thát công chúa không phiền cùng ta uống một tách trà chứ? " Lưu công công hơi cúi đầu, giọng nói lộ ý muốn thăm dò

" Không, bản cung rất phiền " Nàng cười, đẹp như một đóa hoa

".. " Thật biết chận hòng người khác

" Và lại thời gian của ta là vàng là ngọc, không thể tùy ý như vậy được "

" Công chúa cần bao nhiêu? " Đây là tổng tiền hần mà

" Sai rồi, bản cung chỉ đòi thời gian ra tiền bạc, đây vốn là tiền bản cung "

" Vậy thần muốn đòi một nén nhang "

Ai cũng dư tiền như vậy thì bản công chúa giàu rồi

Kết quả sau một nén nhang, hần chẳng tìm ra được cái gì, nàng ta cứ ngồi uống trà, hần hỏi gì thì chỉ trả lời qua loa cho có, nhiều lúc hỏi thì không trả lời

Buồn cười, người mời ta đi uống trà chứ có phải hỏi cung đâu, mắc gì bản công chúa phải trả lời

Nàng vui vẻ thu vào ngân sách một ngân lượng bạc, làm thái giám mà được nhiều tiền như vậy, nàng cũng muốn làm

Lưu công công không ngừng chửi thề, hần nhìn đáng vẻ trẻ con của nàng nên mới tin tưởng thỏa hiệp, ai ngờ nàng ta rút sạch hết tiền của hần, đã vậy chẳng thu thập được gì

Thất công chúa là quỷ hút máu

Có một ngày, hần cũng bắt nàng trả tiền trả hần

Nhưng mà... chắc chẳng bao giờ có

Ngư đã thi xong, mọi người vẫn ủng hộ truyện của Ngư chứ?

Từ giờ Ngư sẽ cắt lực đền bù cho các cậu, ủng hộ Ngư dài dài nha

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Độc Sủng Thật Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Xuất cung (1)

Viện Nhị công chúa

Không khí im lặng đến đáng sợ, Tần Nhu vẫn bất động trên giường, gương mặt tái nhợt, một chút sức lực cũng không có

Chu thái y vẫn chăm chú bắt mạch cho nàng, chỉ là chân này nhũn cẳng chặt, lộ ra sự sợ hãi, thở dài một tiếng để trấn tĩnh lại

" Bẩm Hoa quý phi, nhị công chúa vì đạo này tâm trạng bất ổn, kèm với quý lâu trong tuyết dẫn đến nhiễm phong hàn gây sảy thai "

Xong rồi, cái mạng già này đi tong mất thôi, mới sáng sớm mà đem tới đại họa cho ta, ta ngày ngày vẫn luôn ăn chay niệm phật mà

" Người tự biết bản thân phải như thế nào chứ? " Hoa quý phi trầm xuống, giọng nói tràn ngập nguy hiểm

" Thần đã biết "

Giữ cái mạng này thì quái gì lại chẳng hiểu hàm ý trong lời nói của Hoa quý phi, với một người cao quý như Nhị công chúa, việc chưa chồng đã con rất đáng sỉ nhục, việc này lan rộng ra thì chẳng khác gì bôi tro trát trấu cả, không chừng cả đời cũng chẳng may nào đến rước đi

" Người lui ra đi " Hoa quý phi nhàn nhạt nói, Chu thái y cũng là người dưới phe của nàng ta

" Vâng "

Cánh cửa phòng nhanh chóng đóng lại

Hoa quý phi nắm lấy tay nữ nhi của mình, âm thầm ghi hận, mẫu phi sẽ không để con chịu thiệt nữa

Nhị công chúa lúc trước bị trúng độc, nay phát tác do nhiễm phong hàn

Đây là lời lừa dối che mắt người đời, sự thương cảm đối với nhị công chúa ngày càng tăng trong mắt dân chúng

Rất hay cho một Chu thái y

" Ám vệ tra được, nhị công chúa do sảy thai mới bất tỉnh " Tú Yên thấp giọng báo cáo, nhưng từ lúc nói đến giờ tiểu công chúa vẫn luôn im lặng trầm tĩnh, một chút hứng thú cũng chẳng có

Cứ như là mọi chuyện đều theo sắp xếp của tiểu công chúa

Trong thân xác của đứa trẻ

Nghĩ tới đây Tú Yên liền rung mình một cái

Tần Uyển Tinh vẫn nhàn nhã uống cạn tách trà

Lúc yến tiệc vô tình có va chạm với Tần Nhu, nàng cảm nhận mạch tượng nàng ta có vấn đề, đây là mạch tượng của người mang thai

Nàng vẫn luôn âm thầm quan sát xem cái thai của ai

Tần Nhu thường lộ ra ánh mắt chán ghét khi nhìn bụng của mình, như vậy chứng minh nàng ta đã biết được sự tồn tại của đứa bé

Khi quý trọng tuyệt, nàng ta biết rõ như thế làm tổn hại đến nó, nhưng vẫn kiên quyết quý ở đây, đến lúc đau đớn, nàng ta ngoại trừ sợ hãi, trong đó còn lóe lên sự vui mừng

Tâm tư nữ tử cổ đại quá đáng sợ

" Hôm nay xuất cung " Trong cung ngột ngạt thật, nàng cũng muốn xem bên ngoài kia có gì thú vị hay không

" Việc này cần bẩm lên hoàng thượng " Tú Yên rất muốn đi, nhưng việc tùy tiện ra ngoài không phải ai cũng có thể quyết định

" Ừm, ngại đi đi, nếu phụ hoàng không đồng ý, cứ trực tiếp đe dọa là được "

Phun nước mắt, tiểu công chúa à, người ta là hoàng thượng, không phải con tôm, con tép đâu mà kêu nô tì đe dọa

Tự dung cảm thấy cái đầu sắp không còn trên cổ nữa

Cuối cùng chỉ có thể nuốt nước bọt, ngậm ngùi đi

Cỡ 2 canh giờ sau, Tú Yên cầm lấy một thẻ bài màu vàng, lẻo đẻo đi đằng sau một đại cô nương xinh đẹp

" Ta nói ngại xin phép phụ hoàng xuất cung, ai kêu ngại đem người về.. A! chào Chu công công " Tần Uyển Tinh cổ quái nhìn nữ tử trước mặt, là đại mỹ nhân a

Tú Yên suýt đứng không vững, nàng ta lại đụng vào đại nhân vật nào nữa đây

" Hoàng thượng nói đem Chu công công theo hộ giá, đây là thẻ bài xuất cung " Bình tĩnh, cái gì cũng phải bình tĩnh

Chu công công đen mặt im lặng, hần mặc một thân váy lụa hồng đơn giản, là màu hồng bánh bèo, môi son má phấn, tóc búi lên, mình chứng là người đã có phu quân

Bản công chúa không mấy ngạc nhiên lắm

Là nam nhân mà đẹp đến yêu nghiệt như vậy, bất công quá

Tần Uyển Tinh ăn mặc đơn giản, váy lụa màu xanh mại, rất thoải mái người nhìn

Lúc xuất cung không đem theo Tú Yên, có một số việc cần nàng ta ở lại giải quyết, đi theo sợ mệt tim với hai vị tổ tông này

Xe ngựa chẳng mấy chốc vào khu sầm uất của kinh thành, tiếng rao bán nhộn nhịp vang lên

" Mẫu thân, xuống xe thôi " Tần Uyển Tinh ma mãnh nói

Ai là mẫu thân của ngại? Ta không dám leo lên đầu hoàng hậu ngồi đầu, và lại ta xinh đẹp trẻ trung thế này, ngại lại phun ra một tiếng mẫu thân

Nhưng lại nuốt lại những lời này

Hần ngó nghiêng để tránh gặp người quen, xuất hiện trong dáng vẻ này có chút xấu hổ

" Mầu thân, chẳng ai nhận ra người đâu "

Giương mặt yêu kiều, ướm át thế kia, ai mà nhận ra đây là tên thái giám khó tính trong cung chứ

Tự đứng hẳn lại tin nằng, chỉ cần nằng nói sẽ là sự thật vậy

Tần Uyển Tĩnh quan sát một vài cửa tiệm, phàm cửa tiệm nào ở chỗ tốt nằng đều nhắm tới

Lâu lâu lại nắm vạt áo của hần, ngọt ngào vang lên hai tiếng " Mầu thân " để bọn xú nam nhân kia không mơ tưởng đến nam sủng của phụ hoàng

Chu công công thăm mắng, người làm bộ đáng dễ thương như thế làm gì, lát sau cũng nắm lấy tay nhỏ bé của nằng, trong lòng có chút ấm áp

Ấm ức này giờ cũng tan mất

Ấm vệ đằng xa nhỏ giọng bảo nhau " Tiểu vương phi sắp bị bắt mất rồi, cần bảo vệ với vương gia không? "

Khi Vũ Nhiên rời khỏi đây, để lại khá nhiều ấm vệ cho nằng, tính giám sát nằng, ngờ đâu đám đó bị nằng thu phục làm người của mình, đôi khi một vài người trong họ có gửi thư về cho Tam vương gia, nhưng đều bị nằng biết

Kết quả chẳng mấy ai tốt đẹp

Xin lỗi ngài, thuộc hạ vô dụng, ai mà biết được thất công chúa là con ác ma chứ, rất đáng sợ, đáng sợ gấp ngàn lần ngài

Chỉ có thể đưa mắt theo sau thất công chúa để bảo vệ

Rất cảm ơn mọi người thời gian qua đã ủng hộ Ngự

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Độc Sủng Thật Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Xuất cung (2)

Đi một vòng quanh khu chợ, Tần Uyển Tĩnh mới để ý tới thời gian

Cũng đã quá trưa rồi

Đưa mắt nhìn " đại mỹ nữ " bên cạnh, thấy " nằng " ta có vẻ mệt mỏi, có chút miệt thị, sức lực kém cỏi

Coi như bản công chúa tốt bụng mời người ăn cơm

Chọn một túp lầu sạch sẽ, nằng thuê một gian phòng trên lầu hai, nhìn ra cửa sổ vẫn có thể thấy được toàn bộ khung cảnh bên ngoài, hướng xem khá tốt

" Mầu thân, người thân thờ gì thế? " Tần Uyển Tĩnh quơ quơ tay trước mặt người đối diện

Lưu công công có chút nghiêng răng, còn không phải bị người hành chết à, người lại chỉ gọi hai bát cháo trắng, ai mà nuốt nổi

Thấy hần không nói gì, nằng cũng mặc kệ, húp xong chén cháo, nằng mới nhìn hần, chén cháo trắng còn lại chưa hề đụng đũa

" Không phải bụng người không tốt sao? Húp tạm đi, lát nữa mới có món ăn "

" Bụng người mới không tốt " Lưu công công hằng giọng nói, nhưng trong lòng chứa bao nhiêu ấm áp, quả thật dạo này bụng có chút đau thắt, thái y có kê thuốc, không có tác dụng mấy

Tại sao nằng biết à?

E hèm, thật ra bản cung lúc chung đụng với hần trong xe, mới biết hần bị đau dạ dày, không ăn nhiều đồ cay nóng là được

" Lưu Tâm " Lưu công công vừa húp chén cháo, chán ghét phun ra hai chữ

Tần Uyển Tĩnh nhìn hần, khó hiểu, Lưu Tâm là tên hần thi phải, thật ra từ ngày hần theo hoàng thượng, mọi người quen gọi hần là Lưu công công, cái tên Lưu Tâm bị quên lãng từ rất lâu rồi

" Tên ta " Sợ nàng không hiểu, hần miễn cưỡng giải thích

" Hừ, ngươi là Lư Manh thì có "

"... " Hần cảm thấy hơi hối hận vì nói tên mình ra

Các món khác nhanh chóng bung lên, đa số đều làm từ thảo dược

Hai người trò chuyện một vài câu, đa số đều bị Tần Uyển Tinh làm nghẹn họng

Tự dưng hần trở nên nhiều chuyện như vậy, hai bản công chúa tổn sức, thật sự nhập tâm làm bà mẹ già rồi à

" Ngươi tốt xấu gì cũng phải trả lời ta chứ " Lư Tâm húp bát canh gà, khó chịu nói, cũng chẳng để ý phép tắc gì nữa

" Ngươi bị thiên rồi à? " Tần Uyển Tinh chán ghét buông bỏ vài câu

" Phụt.. Ngươi ít nhiều cũng là nữ tử khuê các, lại nói những lời thô tục như vậy? " Lư Tâm phun hết cả canh gà trong miệng, đỏ mặt nói

Tần Uyển Tinh nhún vai, ngươi bảo ta trả lời, ta làm thì ngươi lại mắng

Thần kinh à!

Cuối cùng quyết định ăn cho xong, nói chuyện với nàng thêm chút nữa chắc hần tức chết mất

Ừm.. Chân hần tự giác khép lại chút

" Giúp tôi với! " Âm thanh của nữ tử mềm mại nghẹn ngào kêu lên, vài tên thỏ phi xung quanh nâng cầm nàng ta lên, ánh mắt dâm dục nhìn nàng ta, miệng không ngừng trêu chọc

Nữ tử khá thanh tú, ăn mặc giản dị, người xung quanh cũng không có ý định giúp nàng ta

Thu hồi tầm mắt, Tần Uyển Tinh lại gắp một miếng thịt dê hấp

" Mẫu thân, ngươi không tính giúp nàng ta à? "

Lư Tâm đang ăn, nghe nàng nói mới ngược mắt lên nhìn ra cửa sổ, sau đó lại tiếp tục ăn, nhưng hần cảm giác trong giọng nói vị tổ tông này có chút mỉa mai

" Ta chưa đến mức lương thiện như vậy? " Sống trong cung đấu đá bao nhiêu năm, hần thật sự tu luyện cho bản thân thành một kẻ lãnh huyết vô tình rồi, những chuyện bên ngoài hần không mấy quan tâm

Nữ tử bên ngoài khóc càng nhiều, vô cùng đáng thương

Nhưng lòng người vốn nguội lạnh

" Ngươi nói xem, có phải lát nữa sẽ có người đến giúp không? " Tần Uyển Tinh nhẹ nhàng nói

" Ta nghĩ, lại là một tên công tử mặt mày như ngọc, trang phục trắng thư sinh đến giúp "

" Anh hùng cứu mỹ nhân " Mô típ quen thuộc

Quả thật lát sau có người đến thật, nam tử phiêu lãng, dáng vẻ thư sinh nhỏ nhắn, gương mặt nhìn là biết vô cùng đào hoa, cất tiếng nói cũng rất dễ chịu, vài ba câu đã khiến bọn thỏ phi chạy mất

" Thiện Châu " Lư Tâm hơi khựng lại khi thấy hần, ánh mắt chán ghét tăng cực độ

" Ngươi biết hần à? " Nhìn hần có thể tạm đoán ra được, hai người này là bạn

Bạn thù

" Thiện Châu, hần ta rất thu hút nhiều nữ tử, hào hoa phong nhã, tính cách ôn hòa, đối xử với nữ nhân vô cùng dịu dàng, nhưng ta thấy hần chính là tên vô sỉ, khôn nạn thôi, có điều hần ở phương Bắc đã lâu, sao tự dưng lại xuất hiện ở đây " Lư Tâm nghiêng răng nói, mang theo sự lạnh lẽo

Tần Uyển Tinh quan sát người ngoài kia

Chẳng lẽ hai người này gây mối hận từ một nữ nhân à? Tranh giành quá nhiều, cuối cùng tên Thiện Tai, à nhầm, Thiện Châu cướp được, Lư Tâm quá đau khổ nên mới bỏ đi thứ quý giá của mình mà vào cung ẩn cư

Hay họ là tình nhân, vì yêu Thiện Châu quá mức mà Luru Tâm mới quyết định cắt bỏ, cuối cùng lại bị Thiện Châu phản bội theo gái, dẫn đến hận thù

Chắc.. chắc. Bản cung chúa nghĩ có lẽ là nguyên nhân thứ hai

" Người đừng có mà nghĩ bậy bạ " Luru Tâm nhìn dáng vẻ vô si của nàng, trong lòng biết nàng ta chẳng nghĩ ra cái gì tốt đẹp cả

Cuối cùng cũng xong, rất xin lỗi các cậu vì ra chậm, suýt nữa thì quên cả lấp hố

Ra trong thời gian hơi thiêng nên các cậu thông cảm, yêu mấy cậu ủng hộ Ngư

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Độc Sủng Thật Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Xuất cung (3)

Luru Tâm trầm lặng cúi đầu ăn

Tần Uyển Tinh mặc kệ, thu hồi tầm mắt, nàng cũng không tò mò gì nhiều

Luru Tâm lâu lâu nhìn ra ngoài cửa, hoặc lên nhìn nàng, sau đó nhanh chóng làm như không có gì

Một lúc lâu không thấy Tần Uyển Tinh động đậy gì, môi hần mấp máy muốn nói gì đó nhưng lại thôi

" Có chuyện gì? " Giọng nàng lạnh tanh, đem theo hấn thật phiền phức

" Công chúa có thể giúp ta một chuyện không? " Luru Tâm nói rất nhỏ, nhưng đủ để nàng nghe thấy

" Chuyện của người liên quan gì ta "

" Ta.. ta.. có thể đưa người bạc, à không, đổi thời gian của người thành bạc "

Tần Uyển Tinh nhìn hấn, đôi mắt hờ hững khiến hấn có chút chột dạ

Nàng nhẹ nhàng cầm tách trà lên, nhấp nhấp hết

Sau đó ném thẳng cả li trà vào người hấn, may sao hấn có thể tránh được, ánh mắt ngoài ngạc nhiên cũng chẳng có gì gọi là phần nộ

" Người coi bản công chúa là gì vậy? Tiền của ta đủ đập chết người rồi, hừ, ta cần vài đồng bạc lẻ sao? Hờ! Hờ! Ta phải đánh chết tên hỗn đản nhà người " Tần Uyển Tinh nổi điên lên, bà đây không phải là kẻ si mê phú quý nhà, khinh biệt bà ả, đánh cho tỉnh ra này

/ Tinh lược một ngàn từ /

Luru Tâm thở hắt hắt, gương mặt đỏ bừng, tóc có chút lộn xộn, hấn khó khăn lắm mới ngồi dậy được

Nhìn người con gái trước mắt vẫn ung dung rót trà, khoe miệng hấn giựt giựt vài cái

Nàng ta mới này thật đáng sợ, hấn tự dừng cảm giác chỉ cần nàng nói giết hấn thì chắc chắn hấn sẽ mất mạng vậy

Mặc dù có chút xấu hổ

" Người cần ta giúp gì? " Đánh người xong vô cùng thoải mái, biết thế đã đánh thêm vài cái rồi

Luru Tâm rất ngoan ngoãn ngồi im lặng, sửa sang lại cho chỉnh tề

" Thủ đoạn của công chúa rất cao tay, ta nhờ người tính kế với Thiện Châu " Giọng nói cũng không kiêu ngạo như trước

" Người đòi bao nhiêu bạc cho thời gian của ta "

".. "

Điền máu nha! Rõ ràng nàng ta nói không cần, la hét rằng hấn sĩ nhục nàng cơ mà, giờ thì sao? Hấn muốn mắng nhưng nhìn vẻ mặt vô si của nàng, đành nuốt lại

Ai biểu hấn thua nàng

Hấn nhớ phụ thân từng nói < Nữ nhân suy nghĩ rất khó hiểu >

" Ngươi câm rồi à "

" Tùy công chúa định đoạt "

" Lại gần đây "

Lưu Tâm khó hiểu tiến lại, hơi thở của nàng phả vào tai hấn, cái cảm giác thoải mái thanh mát này rất kì lạ, hấn không chán ghét

Hơi thở dễ chịu như vậy, nhưng lời nói phun ra lại vô cùng kinh khủng

" Ngươi thấy sao? " Tần Uyển Tinh buông hấn ra

" Ta.. quá xấu hổ " Lưu Tâm cắn cắn môi dưới, cố gắng nói, hấn ít nhất cũng là nam nhân, làm chuyện như vậy có hơi..

" Hừ! thôi.. "

" Ta làm " Lưu Tâm nhanh chóng cắt đứt lời của nàng, làm thì làm, để tên kia mất mặt thì hấn làm gì cũng chẳng sợ

Tần Uyển Tinh nhếch môi, đứng dậy ra khỏi phòng

Thiện Châu cùng cô nương kia vẫn còn đây chưa buông, hấn càng tỏ ra phong lưu thì nàng ta càng mê mết đòi báo đáp

Thiện Châu hài lòng với con mồi này, hấn nổi tiếng đa tình, bao nhiêu nữ nhân đều muốn leo lên giường với hấn. Hấn cũng không ngại, nhưng tuyệt đối không để họ tạo ra thêm sinh mạng nào cả

Nàng cô nương lên, hấn đang tính nói nàng ta theo hấn, lại nghe tiếng trong trẻo ngọt ngào của hải tử vang lên

" Phụ thân, người mau về đi, mẫu thân tha thứ cho người rồi " Tần Uyển Tinh xin lỗi cha mẹ một ngàn lần, bắt kính, bắt kính, nữ nhi tuyệt đối không nhận gia phả bữa nữa đâu

Tiểu cô nương gương mặt phấn nộn đáng yêu, xuất hiện như vậy khiến nhiều người chú ý

Lưu Tâm phun nước trà ra, mặc dù hấn chuẩn bị tâm lý, nhưng mà như vậy có hơi..

Thiện Châu nhìn xung quanh, xác định tiểu cô nương nói mình, nở nụ cười như gió xuân

" Con đang nói ta sao? "

Nàng chỉ muốn chửi thề, đúng là hồ ly thật

" Vâng, phụ thân không còn nhớ nữ nhi sao? " Tần Uyển Tinh ghen ngào, lấy tay che nửa gương mặt

Trình độ đáng nể

Thiện Châu ngờ nghệch nhìn nàng, là tiểu cô nương rất đẹp, tuổi nhỏ nhưng mị lực sợ là đại mỹ nhân ở đây cũng không bằng

Từ khi nào hấn có nữ nhi lớn như vậy

" Thật không ngờ là đã có gia đình "

" Nhìn anh tuấn như vậy, chắc chắn đã có rồi "

" Đứa bé ấy đáng yêu thế, có lẽ là do di truyền "

Người xung quanh không ngừng bàn tán

" Con có nhận nhầm không? " Thiện Châu vẫn cố gắng giữ nụ cười, hấn không thể nào có đời sau được, lại là một đứa bé lớn thế này, tuyệt đối không

" Phụ thân người sao vậy? Mẫu thân nói tha thứ cho người rồi, không để ý đến loại hồ ly tinh kia nữa, nhìn người ở ngoài sống khổ cực, mẫu thân không

đánh lòng " Tần Uyên Tĩnh càng nói càng bị thương

" Thì ra là trắng hoa với người khác " Một thanh niên bán táo phát biểu ý kiến

" Mặc dù người xuất thân nghèo nàn, mẫu thân vẫn không ngại ở chung với người, còn bỏ qua hết những thê thiếp người đem về, giờ người lại vì một nữ nhân khác gây chuyện với mẫu thân, còn mắng chửi mẫu thân, giờ lại bỏ đi. Đã hơn 3 ngày rồi, mẫu thân đã tha thứ cho người rồi, người mau quay về đi " Nàng sở ra một tràn lời uất ức

Nhưng bao nhiêu thâm ý chửi rủa đều chứa trong đó, đồng thời còn tăng thiện cảm với người được gọi là mẫu thân kia

Coi như không phí bạc trả nàng vậy

Sắc mặt Thiện Châu càng đen, bị chỉ trích này nọ khiến hắn khó chịu, nhìn tiểu cô nương nhỏ bé như thế mà lời nói ra đều nhục mạ hắn, còn vờ như chỉ vô tình nói ra

Bao nhiêu vô tội thanh khiết đều có cả

Cô nương kia nghe vậy cũng liền né xa hắn

Ai thần kinh lại thích một tên vô công rồi nghề, chuyên trắng hoa, lại hành hạ nương tử của mình chứ

Thành công chọc hắn giận

Chưa bao giờ mắt hắn như vậy, sau này hắn phải kiếm nữ nhân thế nào ở đây nữa

Quan sát kỹ Tần Uyên Tĩnh, hắn chưa từng đắc tội ai ở đây, bởi hắn chỉ mới đến, mà là mới đến nửa ngày thôi

" Mẫu thân con đâu? " Hắn cần thoát khỏi chỗ này, mặc dù rất giỏi nhẫn nhịn nhưng không có nghĩa hắn không tức giận, sợ một lát sẽ đập đám người xung quanh

" Người cứ theo con " Bản công chúa đã hoàn thành xong, còn lại người tự lo nhé

Thiện Châu thề nếu người sau lưng tiểu cô nương này là nam nhân thì hắn nhất định sẽ xé nát hắn

Lưu Tâm thỏa mãn vô cùng, người có giỏi thì lên đây, ông đây sẽ đập chết người

Tự xưng Lưu Tâm cảm thấy thất công chúa cũng không tệ

Năm mới, ra chương mới

Năm nay lại tiếp tục chiếu cố nhau nhé

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Độc Sủng Thật Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Xuất cung (4)

Trong suốt lúc đi, Tần Uyên Tĩnh chẳng buồn hé răng nói một câu nào, khác hẳn hoàn toàn khi nãy

Thiện Châu bồn chồn trong lòng, rốt cuộc người sau lưng đứa bé này là ai?

Nhìn sự lạnh nhạt của Tần Uyên Tĩnh, hắn càng khẳng định đây không phải hài tử của hắn

Hoặc...

Có lẽ là hài tử thất lạc, nếu là thất lạc thật thì khả năng nàng cho mình sắc mặt này cũng đúng

" Người là do ai phái tới " Thiện Châu trầm giọng nói

Tần Uyên Tĩnh vẫn im lặng đi phía trước

Buồn cười, ai có bản lĩnh sai bảo bản công chúa chứ, câu hỏi nhạt nhẽo như vậy cũng hỏi

"Ngươi thật sự là hài tử của ta sao " Được rồi, hấn có cảm giác lạ lạ

".. "

Thấy nàng im lặng hấn hơi chột dạ, tự dưng thấy bản thân cứ khốn nạn thế nào ấy

"Mẫu thân vì ngươi mà chờ đợi, cuối cùng ngươi ăn xong đồ vô " Lời nói của nàng cứ như nhấn mạnh từng chữ khiến Thiện Châu đỏ mặt hơi lạnh

Đứa bé này quá khủng bố

"Cái đó.. "

"Ngươi im lặng, ngươi không có quyền nói ở đây " Tần Uyển Tinh cắt đứt suy nghĩ của hấn

Chắc có lẽ do sự ách này tốt độ, đứa bé chắc phải chịu nhiều khổ sở nên Thiện Châu liền im lặng theo sau

Cái này đừng trách bản công chúa, ai bảo tên này cứ nói như máy phát thanh vậy, ồn ào chết đi được

"Ngươi tự vào đi "

Đứng trước cánh cửa gỗ, nàng không lạnh không nhạt đáp

Thiện Châu cắn môi dưới, vô cùng ủy khuất đi vào, nếu hấn thật sự, thật sự phá hoại cuộc đời con gái nhà người ta thì phải làm sao?

Hấn đào hoa chứ không khốn nạn

Người đã rời khỏi tầm mắt, Tần Uyển Tinh chẳng buồn quan tâm, để bọn họ tự giải quyết

Cũng có thể lẫn lộn một hồi trên giường là xong việc

Đám nam nhân khi yêu đúng là khó hiểu

/ Luru Tâm: ta thắng, thắng, hoàn toàn thắng /

"Tĩnh Phong, hồi cung " Tần Uyển Tinh phát tay áo đi xuống

"Vâng " Bên cạnh nàng xuất hiện một nam nhân toàn thân y phục đen, cuối đầu cung kính

"Nhớ nhắc Luru công công trả ngân lượng đúng hẹn, bốn cung sẽ mở lòng từ bi trả tiền thuê phòng cho bọn họ "

"... " Thất công chúa không cần phải nói ra đâu, dù sao người cũng là nữ nhân cơ mà, thẹn thùng đâu rồi, mặt đâu rồi!!

Trong phòng

Thiện Châu thanh tao bước vào, rất nhanh trở thành một bạch y công tử, hấn nhìn nữ nhân trước mặt

Như hoa như ngọc, đậm bạc nhưng không thấp kém, sắc xảo nhưng không kiêu ngạo

Và đặc biệt là vô cùng quen thuộc

Cái suy nghĩ này làm Thiện Châu hơi bồn chồn, hấn từng lên giường với "nàng" rồi à

Hấn không nhớ nổi

Chưa kịp suy nghĩ xong thì đã cảm nhận sát khí nồng đậm

Nữ nhân kia nhào đến bên Thiện Châu, gương mặt mất đi sự nhu nhuận ban đầu, giờ đây chỉ đầy phẫn nộ

"Luru Tâm" Thiện Châu kinh ngạc hét lên một tiếng rồi nhanh chóng né sang bên cạnh

"Ngươi còn nhớ tên ta sao? " Luru Tâm khinh bỉ cười nhạt

"Sao ngươi lại thành ra như vậy? " Thiện Châu nhú mày

" Còn không phải do người à "

Vì Lư Tâm môi son má phấn nên rất khó nhận ra

Nhưng vết bớt đỏ sau cổ thì không thể che dấu được

" Người đi chết đi " Lư Tâm nghiêng răng nói, cầm lấy đôi đũa làm vũ khí

" Người thấy không Tỉnh Phong, sao có thể hăng sức như vậy chứ? " Tần Uyển Tinh trước khi xuống lầu còn không ngại bỏ lại một câu

".. " Tỉnh Phong, ta không muốn nghe, hu hu, ta chỉ muốn có lão bà thôi

Lư Tâm rất bức, ngày nào đi chung với thất công chúa đều mất rất nhiều ngân lượng, lần này hần bảo nàng giải quyết làm sao, nàng ta chỉ nói " Đưa hần lên giường rồi chà đạp hần ta là được "

Nếu không phải có chuyện khó nói thì còn lâu hần mới tự nhận bản thân đoạn tụ

Tất cả là tại cái tên chết tiệt này

Làm tổn tiền của ta

Làm mất thanh danh của ta

Ta phải đập chết người

Càng đánh càng hăng

Võ công của cả hai đều không kém, lúc đầu Lư Tâm đánh với thất công chúa là do bản thân khinh địch thả lỏng, không dám thất kính nên mới bị nàng ta đánh cho một trận

Nhưng riêng với người khác hần không ngại bộc lộ bản thân

Một lúc lâu sau, chắc có lẽ hơi đuối sức nên ngừng trận lại

Họ dù sao cũng là người chẳng phải quái vật mà đánh mãi không mệt, nên quyết định dùng biện pháp hòa hoãn

Đồ đạc trong phòng đều loạn cả lên nhưng đặc biệt là bàn ăn không bị đụng chạm gì

Nước trà trong ấm vẫn được giữ ấm, Lư Tâm sửa lại váy áo, ngồi xuống rót một tách trà

Thiện Châu ngồi đối diện, không ngần ngại lấy li rót một tách

" Bây giờ nói chuyện một lát " Lư Tâm lạnh nhạt nói

" Ta cũng thấy thế "

Nếu xung quanh không bừa bộn, đầu tóc hai người rối bù, quần áo có chút xộc xệch nhăn nhó kèm với vài tác phẩm đấm đánh trên mặt, chắc người ngoài chỉ thấy hai người họ là đôi bằng hữu lâu năm không gặp chứ chẳng phải kẻ thù gì

Ra chương mới hơi chậm, vẫn sẽ ủng hộ Ngự nhé!!

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Độc Sủng Thật Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

Tần Uyển Tinh nói hồi cung thực chất chỉ là lấy cớ thôi

Nàng cần làm một số chuyện không thể để ai biết được

" Tỉnh Phong, ở đây thanh lâu nào sắp đóng cửa "

" Cái này... " Tỉnh Phong khó xử nói, hắn cảm thấy hơi tội lỗi khi nói với một đứa bé 10 tuổi những việc này

" Liễu Mai thanh lâu " Nhưng nhìn ánh mắt của nàng thì hắn chỉ đành cắn răng

Liễu Mai?

Tần Uyển Tinh thăm xét một lượt, mùi nước hoa quá nồng, không khí có chút âm đạm u uất, đám người xung quanh dường như chẳng có hứng thú gì cả, nhìn nàng bước vào cũng mặc kệ

Cứ như vào trại thương vậy

Mấy cô nương ở đây trang điểm vô cùng đậm, y phục lẳng lơ nhưng lại khiến người khác chán ghét

Cũng dễ hiểu tại sao lại sắp đóng cửa

Nàng bảo Tỉnh Phong thu mua lại nơi này, cô nương nào muốn ở lại thì cứ ở, ai muốn rời đi thì cung cấp cho họ ít ngân lượng đủ sống

Chính xác là không ép buộc

Sau đó nàng cũng chẳng ở lại lâu, mọi chuyện đơn giản này để Tỉnh Phong xử lí là được

Trong lúc tản bộ Tần Uyển Tinh lại gần một cây hoa gạo to lớn, hoa ở đây nở đỏ rực rỡ, điều đáng nói là tại sao hoa gạo lại nở vào mùa này chứ

" Đẹp lắm đúng không? "

Thiếu niên nhìn trạc tuổi nàng, gương mặt đẹp như tượng, mặc vải thô, có lẽ là con của nông dân, giọng nói ấm áp vang lên

Tần Uyển Tinh thu hồi tầm mắt, tay hứng lấy một bông hoa gạo, cứ như bắt lấy một đám lửa đỏ

Thiếu niên ngẩn ngơ trong giây lát, xấu hổ ho vài tiếng

" Cây gạo ở đây quanh năm đều nở hoa " Thiếu niên

".. " Tần Uyển Tinh

" Chắc muội lần đầu thấy nhỉ? " Thiếu niên

".. " Tần Uyển Tinh

Nàng không phải khinh người gì cả, chỉ là có chút hứng thú với loài hoa này

" Ta có thể lấy một ít hoa được không? " Bàn công chúa cần chế ít thuốc.. độc

" Được chứ " Thiếu niên mỉm cười, có lẽ vui vẻ vì không bị khinh nữa

Tần Uyển Tinh chỉ lấy một vài bông cho vào khăn tay rồi gói lại, không lấy quá nhiều

" Huynh tên Tề Dự "

" Tần Uyển Tinh "

" Muội mới chuyển tới à? Mấy năm nay ta chưa từng thấy muội "

" Ừm " Có lẽ vậy

" Vậy nhà muội ở đâu? "

" Huynh hỏi làm gì? " Tần Uyển Tinh nhàu mày, tên nhóc này muốn gì đây, nam nhân trai tráng ai lại hỏi nhà của nữ nhân như vậy

" Ta ta.. thất lễ rồi "

Một đứa nhỏ thì nàng không chấp nhặt làm gì, đưa tay chỉ vào cung điện xa xa

" Đây là nhà của ta "

Tề Dự im lặng, cái vẻ hòa đồng cũng thu hồi lại, cánh hoa gạo trên tay hắn cũng bị bóp nát

Bản công chúa có nói gì sai đâu

"Thật xin lỗi, ta có chút việc" Tề Dự nhanh chóng chạy khỏi đó, có lẽ hắn không không chế được cảm xúc của mình

Bai bai không tiễn

Trước lúc về nàng ngắm nhìn cây hoa gạo lần cuối

Tú Yên buồn bã nắm lấy tay Tần Uyển Tinh, tại sao nàng ta không được đi chung chứ

Tần Uyển Tinh buồn cười, đi thay trang phục mới rồi mới nhân nhả ăn điểm tâm

"Nhi công chúa đồng ý hòa thân rồi, tháng sau tiến hành hôn lễ, nhưng nghe nói người nàng ta thích là Tề công tử" Tú Yên tiếp tục công việc đưa tin của mình

"Biểu ca sao?"

"Vâng"

Nhà họ ngoại của nàng là Tề gia, mẫu hậu nàng tên Tề Yến Dung, còn vị Tề công tử này là cháu trai trưởng trong gia tộc - Tề Thương

Tề Thương đối xử với nguyên chủ rất tốt, chiều cố nguyên chủ suốt bao năm qua

Khi nhắc đến tên hắn thì lòng nàng không khỏi ảm áp, hay nói đúng hơn là nguyên chủ

Bên ngoài thì hắn phong lưu chính trực, nhưng thực chất thủ đoạn của Tề Thương rất thâm sâu, không ít người được ném trái, e rằng cái thai kia cũng do kế của vị biểu ca này mà ra

Nếu được chọn xuyên không, nàng muốn ở hiện đại, chứ cổ đại rắc rối quá mức rồi

"Vài ngày nữa hai vị hoàng tử sẽ trở về" Tú Yên

Cắn miếng trái cây ngọt ngậy trong miệng, nàng chỉ gật đầu như hiểu ý

"Nhắc Tĩnh Phong đòi tiền mau lên"

Ăn xong liền phui mộng đi để lại cho Tú Yên một câu, nàng ta ngờ ngạc nhiên một lát rồi phì cười, tội nghiệp Lưu công công

Thực xin lỗi các cậu, dạo này tớ hơi bận, có lẽ ra truyện sẽ khó khăn hơn, nhưng các cậu ủng hộ thì tớ sẽ tiếp tục cố gắng

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Độc Sủng Thật Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Song sinh hoàng tử

Dạo này Tần Họa và Tần Nhu vô cùng yên tĩnh

Khiến bản công chúa có chút buồn chán

Tần Uyển Tinh nằm phơi nắng ngoài sân, bên cạnh chiếc sạp bằng ngọc là bàn gỗ nhỏ đựng đầy trái cây

Trời trong, mây trắng, không giống như sự ô nhiễm ở hiện đại

Có lẽ đây là thứ tốt nhất

"Thất muội muội, mau thay y phục đón hai vị ca ca kìa" Tần Thiện thở dốc chạy vào, vội dựng Tần Uyển Tinh dậy

Nàng chỉ nhieu mây rồi ngoan ngoãn đi thay

Cũng phải, còn 3 ngày nữa là sang xuân rồi

Mau thật

"Ngựa xe như nước " Là câu nói đầu tiên vang lên trong đầu Tần Uyển Tinh

Cái kiểu chào đón xa hoa này cũng đúng thật đáng sợ

Tần Uyển Tinh khoác trên người trang phục màu xanh rêu, vô cùng thoải mái, nàng đứng cạnh thái hậu, tay phải đặt lên tay của thái hậu

"Đưa nhỏ ngọc, con xem, nhớ phải thỉnh an ca ca của con đấy " Thái hậu cười hiền hòa, đôi mắt như muốn nhắm tít lại

"Nhi thần biết ạ! " Tần Uyển Tinh cười nhẹ, gương mặt tĩnh lặng không xúc cảm

"Tam hoàng tử giá đáo, tứ hoàng tử giá đáo " Tiếng của vị công công nào đó the thé kêu lên, chắc chắn là không phải Lưu Tâm rồi

Cả hai hoàng tử đều anh tuấn, nét mặt tám chín phần giống nhau, đặc biệt họ là song sinh

Tam hoàng tử - Tần Phúc một thân bạch y, nho nhã thư sinh, mỗi ánh mắt, mỗi nụ cười đều ấm áp như mùa xuân

Tứ hoàng tử - Tần Phúc thì ngược lại, toàn thân hắc y, khí thế ngút trời, băng lãnh, khiến người ta chỉ yêu chứ không dám với tới

Tuy song sinh nhưng tính cách chính là khác nhau một trời một vực, một bên mùa xuân còn bên kia lại là mùa đông lạnh lẽo

Tần Uyển Tinh không ngừng trầm trồ, mỹ nam, mỹ nam

Khụ, giữ cho ta một chút ý tứ đi tác giả đại nhân

Hai vị hoàng tử nhanh chóng thỉnh an thái hậu, hoàng thượng và hoàng hậu, trước khi vào chỗ ngồi còn bỏ ra vài giây quan sát nàng

Đây là muội muội bọn họ sao?

Ừm, không tới nỗi tệ

Bọn họ ngay từ nhỏ đã được dạy không được thương tổn nữ nhân rồi, nhưng trong số tất cả hoàng tử, chắc chỉ có vị bát hoàng tử nhỏ tuổi là ngoan ngoãn nghe lời

Tại sao ư? Bởi nữ nhân ở đây chẳng ai đơn giản cả, thương hoa tiếc ngọc làm quái gì, dù trai hay gái thì miễn là kẻ thù đều phải chết

Chỉ có điều riêng Tần Uyển Tinh thì họ không dám đụng chạm, chỉ cố gắng nâng niu, cũng chẳng biết tại sao, chỉ biết lần đầu gặp nàng thì ý nghĩ đó đã nảy sinh trong đầu họ

Tần Uyển Tinh liếc nhìn hàng ghế của Hoa quý phi

Hôm nay không có hai tỷ muội kia đến

Mất mát quá đi

Ăn uống, trò chuyện, ca vũ...

Tối tận tối mịt mới xong

Tần Uyển Tinh đuổi thẳng cái lưng đã mỏi nhừ, mệt chết bản công chúa rồi

Chưa bước tới cổng viện đã có người chặn đầu, là vị tam hoàng tử

"Tam hoàng huynh có gì không? Nếu trò chuyện thì mời vào viện của muội dùng chút trà " Tần Uyển Tinh cuối đầu chào, rất hiếu khách nói

Hú hồn, thật sự dọa bản công chúa đấy, đã khuya rồi còn mặt đỏ trắng lộn lờ trước mặt ta nữa

Tần Phúc âm thầm quan sát nàng, tuy nhỏ tuổi nhưng giữ bản thân trấn tĩnh rất giỏi

Hắn cười, xoa xoa đầu nhỏ của nàng

" Không cần đâu, huynh chỉ xem muối sống tốt không thôi "

À, ừ, nửa đêm mà huynh đưa muối quá hơ

Một lát sau khuất bóng của hấn rồi, nàng mới thống khoái bước vào cửa viện

Xoay đầu lại thì lại thấy một cục đen thui đứng cạnh cửa

Ôi một tim quá!

" Từ huynh muốn nói chuyện với muối à "

" Không, muối ngủ ngon " Hờ hững buông ra một câu rồi cũng khuất bóng

" Vâng, huynh cũng vậy "

Bình tĩnh nào

Chỉ là huynh muối hỏi thăm thôi mà

Mà các vị đại nhân à, làm ơn hỏi thăm vào buổi sáng được không?

Tôi nay nhất định phải ngủ thật ngon mới được

Ngư xin lỗi, tại đạo này thì bù đầu bù cổ nên không có thời gian viết

Tự dằn lòng không được dừng

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Độc Sủng Thật Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Tề công tử

Khéo léo trôi qua bức tường sau hoàng cung

Tần Uyển Tĩnh phải lóp bụi đất trên người, sờ sờ mấy cái trâm cài trên đầu đầy ghét bỏ

Thật muốn tháo xuống hết quá, muốn buộc đuôi gà cho gọn

Nhưng nghĩ lại dù sao Tú Yên đã rất tỉ mỉ làm tóc nên thôi

" Tiểu công chúa, người đi nhanh như vậy sẽ lạc đấy " Tú Yên xuất hiện sau lưng nàng, cung kính nói

Người biết khinh công lại nhanh nhẹn như vậy thì làm sao mà lạc được

Vội lại ta đã lớn rồi nhá

" Chúng ta chỉ có một canh giờ thôi, nếu bị phát hiện sẽ xong đời đấy " Tú Yên lo lắng, đêm nay là giao thừa, nếu vắng mặt thất công chúa thì cả hoàng cung sẽ gà bay chó sủa mất

Thêm nữa, tối nay có Tề đại tướng quân, xảy ra chuyện gì sơ suất thì coi như đầu không còn trên cổ nữa

Ngoài hoàng cung lúc này nhộn nhịp sắc màu, hay nói đúng hơn là đông như kiến cỏ

" Thát.. Tiểu thư, người tìm gì thế? " Tú Yên nhanh chóng nuốt đi chữ thát công chúa, lỡ như lại bị ám sát gì thì một lăm

Tần Uyển Tĩnh im lặng đi dạo

Hoa đăng xinh đẹp thả đầy trên sông, ánh nến trên hoa đăng lúc ẩn lúc hiện, khiến mặt sông mờ ảo đến kì dị

" Người muốn mua không? Nô tì mua cho người một cái "

"Ừ"

Tú Yên đưa tay lên trời, ra hiệu một lát, cũng chưa từng rời bước khỏi Tàn Uyển Tĩnh

Rất nhanh chóng, Tĩnh Phong đem tới một hoa đăng màu tím nhạt, bên trong ngọn nến đã được thắp sẵn

Hạ tầm mắt, Tàn Uyển Tĩnh đến một chỗ vắng người hơn, nhẹ nhàng thả hoa đăng xuống, chỉ thả chứ không ước mong gì

Tú Yên và Tĩnh Phong khó hiểu nhưng vẫn im lặng quan sát

" Là muội sao? "

"Ừ" Tàn Uyển Tĩnh chưa nâng mắt lên đã biết rõ đó là Tề Dự

Tề Dự ngồi bên cạnh nàng, không hề để ý đến hai người bất mãn kia

" Muội mong ước gì à? " Nhìn nàng ấy lúc nào cũng xinh đẹp, như cục bông nhỏ vậy

" Không "

Cũng đúng, nàng ấy hoàn mỹ như vậy, còn muốn mong ước điều gì nữa

" À mà ta tự xưng muốn ước thử một điều " Tàn Uyển Tĩnh nhếch miệng lên tiếng

" Hừm! Là gì nào " 1 cuộc sống hoàn mỹ hơn sao? Hay là sau này được sống với người mình yêu?

" Những người ngáng chân ta đều phải chết " Khóe miệng nàng hơi nhếch lên, rực rỡ như ánh nến, lại âm trầm mờ mịt như sương mù

Hắn cảm nhận đây không phải là lời ước mong

Nó giống như một lời khẳng định

Mỗi câu nói của nàng đều khiến người khác sùng sốt

" Ngươi sợ à? " Tàn Uyển Tĩnh châm chọc nói, khóe miệng càng nhếch lên

" Không, nếu muội cần, huynh nhất định sẽ giúp muội " Tề Dự đưa tay xoa đầu nàng, ánh mắt ấm áp lại đau xót, chẳng biết nàng ấy đã trải qua những chuyện gì. Nhưng hắn biết cửa lòng nàng đã khép chặt không khe hở, chỉ có thể từ từ nhẹ nhàng từng chút một, giống như nếu mở quá mạnh tay, cái chốt sẽ hư và mãi mãi chẳng bao giờ mở được vậy

" Tiểu thư, đến giờ rồi " Tú Yên và Tĩnh Phong mắt bình tĩnh nói

Tiểu công chúa của tôi ơi, người có thói cái trò thân thiết với nam nhân lạ không, nhìn cái tay của hắn kia, phạm thượng, phạm thượng là phải chém

Thật công chúa à, van nài người đừng đem tai vạ đến được không? Ta sẽ bị tam vương gia băm nát đấy. Còn cái tay nữa, cái tay, ôi trời ơi, tên nhóc ranh khôn khiếp kia

Cả hai đều nội tâm cấu xé, nhưng bên ngoài vẫn cố hoàn hảo giữ nụ cười

Nhất định phải thân thiện

Ánh mắt Tú Yên và Tĩnh Phong giao nhau

Có nên kéo hắn vào chỗ vắng rồi diệt khẩu không?

Giết đi!! Tú Yên làm động tác cắt cổ

" Hồi cung "

" Vâng " Tú Yên đưa mắt với Tĩnh Phong: Ngươi tranh thủ giết đi

" Đừng gây chuyện, ổn định chút đi " Giọng Tàn Uyển Tĩnh dè dặt xuống, hai người ấy mới chịu từ bỏ ý định

Nàng đưa tay chấp trán

Bản công chúa gây nghiệt gì mà gặp hai người vậy?

Tề Dự nhìn bóng lưng của nàng khuất xa, đưa bàn tay lên nhìn, hôn nhẹ lên rồi mỉm cười

Muốn vào hoàng cung, giờ chỉ có thể tiếp tục trèo tường

Oan nghiệt làm sao lại nhảy trúng người

Cắt! Bản công chúa muốn diễn lại

"Tình Nhi" Nam nhân kinh ngạc kêu lên, hẳn cảm nhận có gì rơi xuống, lúc đầu muốn né tránh nhưng tay lại rất thuận thực bất lấy

"Tề Thương ca ca" Tần Uyển Tinh vui đầu vào hõm cổ của Tề Thương, lảng tránh vấn đề

Tề Thương là con trai trưởng của Tề đại tướng quân, cũng là biểu ca của nàng, nhưng từ nhỏ nguyên chủ đã gọi quen là ca ca rồi

Hắn rất đẹp, đôi mắt sắc bén, làn da rám nắng đầy sức hút, lại nghiêm túc chính trực, tinh thông võ nghệ nên mới được coi là con cưng của Tề gia, năm nay đã 19 tuổi, trong kinh thành vô cùng nổi tiếng, là đối tượng của vô vàng nữ nhân

Tú Yên cũng vừa lúc nhảy qua, nhìn thấy đại nhân vật kia, lòng tơ của nàng thật muốn dựng lên hết

"Tú Yên, người nhớ trước khi đi, ta dặn người thế nào không?" Tề Thương lạnh nhạt nói, cái vẻ âm áp kia hoàn toàn biến mất

"Nô tì biết sai" Tú Yên quỳ xuống, cắn răng, làm sao đây? Vị công tử này rất đáng sợ, hu hu, thất công chúa mau cứu nô tì với

"Thương ca, sắp tới giờ rồi, mau đến đại sảnh kéo mọi người đợi" Tần Uyển Tinh kéo kéo tay áo của hắn, nàng thừa biết hắn là người tàn nhẫn tới mức nào

"Coi như muội hiểu chuyện, ta sẽ xử lý việc Tú Yên sau" Tề Thương vừa nói vừa sửa lại tóc cho nàng, chỉnh cho y phục ngay thẳng lại rồi dặt tay nàng đi

"Tạ ơn công tử" Tú Yên được đặc xá, nhưng chân thì mềm nhũn cả ra, hận không thể trốn đi

Cho ý kiến nhé! Mong mọi người đừng xem chùa, tội Ngự lắm:<

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Độc Sủng Thật Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Năm mới an lành

Trong hoàng cung lúc này sáng như ban ngày

Từng chiếc lồng đèn được gia công kỹ lưỡng, được thắp sáng rực rỡ

Dường như từng chiếc đèn lồng đều có giá thành rất cao nên các nha hoàn ở đây vô cùng cẩn thận, chỉ sợ lỡ mà làm rách thì có mạng cũng không đền nổi

Mà mỗi lần Tề Thương dặt tay nàng qua, nàng đều có thể cảm nhận ánh mắt nóng bỏng của những nha hoàn kia, đặc biệt là nhìn vào tay của nàng và Tề Thương, hận không thể thế chỗ nàng

Tần Uyển Tinh chặc lưỡi

Cái này hình như, nàng có thêm dịch nhân à

Nhưng mà căn bản nàng không dám rút tay ra, lỡ mà làm vị đại ca này khó chịu là tay không còn nữa mất

"Thương ca, muội có thể qua kia không? Muội muốn chào hỏi nghĩa phụ"

Tề Thương nhìn nàng, hẳn vốn là người kiêu ngạo, suy nghĩ một chốc rồi gật đầu

Tần Uyển Tinh như cá gặp nước, vội vàng lượn nhanh chóng, còn giơ tay lên bái bai nữa

Bái bai?

Hình như là hần không biết, nhưng thấy hành động của muội ấy, có lẽ là chào hỏi đi

Tề Thương nhíu mày nhìn bóng dáng nhỏ bé đang tung tăng kia, cái miệng lúc nào cũng cười tươi, không ngừng riu rít

Bắt gặp hần cũng nở nụ cười nhạt, chỉ thoáng qua thôi

Muội ấy thay đổi rồi, đã trưởng thành

Một lát sau vài người chào hỏi hần, hần cũng gật đầu lấy lệ

Tề Yến Như nuốt chút nữa rót vỡ li rượu trên tay, nàng ta mới thấy đại ca cười phải không?

Không! không! Tuyệt đối không!

Hai tay nàng ta ôm lấy bả vai, cái quái gì vậy? Chuyện kinh dị gì vừa xảy ra thế?

Mặc dù đại ca cười rất đẹp nhưng Tề Yến Như một lòng sợ hãi

Hu hu, nàng ta sẽ nghe mẫu thân lên chùa xin lộc đầu năm

Đừng dọa nàng nữa

"Nhị tỷ, tỷ làm sao vậy?" Tần Uyển Tinh không biết lúc nào đã đứng sau Tề Yến Như khiến nàng ta giật thót lên

"Muội, là thất muội sao? Dọa chết tỷ rồi!" Tề Yến Như vuốt vuốt ngực vài cái, tim của ta đau quá!!

Tần Uyển Tinh khó hiểu nhìn nàng ta, vị nhị tỷ này là nữ nhi thứ hai của Tề đại tướng quân, muội muội ruột của Tề Thương, đối xử với nguyên chủ rất tốt, hoàn toàn trở thành vị tỷ tỷ đáng tin cậy

Hôm nay nàng ta mặc trang phục màu xanh mạ nhạt, trang điểm nhẹ nhàng, không quá cầu kì nhưng đủ khiến người ta kinh diễm, là loại nữ nhân ôn nhu nhẹ nhàng

Loại mà nam nhân thích nhất

Và nàng thích nhất

Khụ.. sai chủ đề mất rồi

"Hôm nay tỷ thật đẹp"

"Thật sao? Muội cũng vậy, ra dáng công chúa cao quý lắm" Tề Yến Như xoa xoa gương mặt đỏ ửng, e thẹn nói

"Vâng" Tần Uyển Tinh nuốt chút nữa nổi thú tính, kiềm chế lại chút nào, nhưng mà tỷ tỷ rất đáng yêu nha

[Tam vương gia, cảnh báo, Vương phi muốn vượt tường]

Đêm này, chỉ có mặt hoàng thất và gia tộc liên quan, nên không quá nhiều người

Không khí này khiến nàng vô cùng thoải mái

Mỗi người đều ngồi chỗ đã được sắp xếp, cười nói đều hài hòa vui vẻ, nhưng chỉ sợ tâm của họ không được vui vẻ như vậy

Cứ như vậy thời gian trôi qua dần

"1.. 2.. 3.. Chúc mừng năm mới" Tiếng reo hò vang lên, chẳng phân biệt nổi ai

[Bùng.. Bùng..] Pháo hoa không ngừng bắn, bầu trời đêm càng thêm rực rỡ, đủ loại sắc màu, hình dạng khác thi nhau bùng nổ trên bầu trời

Cuộc đời cũng vậy, đẹp trong giây lát cũng sẽ phải trả lại thứ vốn có của nó

"Thất công chúa, cái thứ xinh đẹp này là người làm sao?" Tú Yên kích động nói, nàng ta thấy thất công chúa đi dạo rất lâu, còn đem về nhiều thứ kì quái

"Ừm, người thích là được" Tần Uyển Tinh cười nhẹ, nụ cười của nàng như hòa vào chùm pháo hoa xinh đẹp kia, khiến Tú Yên bắt gặp đỏ mặt

Tự nhiên thấy thất công chúa soái quá đi

Yêu nghiệt vô cùng!

A a a ta muốn cong mắt thôi

[Cảnh báo lần hai, tam vương gia, vương phi thật sự muốn vượt tường]

Tần Uyên Tĩnh đặt tay lên ngực trái, cảm giác ấm áp này lâu lắm rồi nàng mới có thể thấy được

Một năm mới an lành

Ngươi muốn đào tiếp một truyện xuyên không hiện đại, ai ủng hộ không??

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Độc Sủng Thật Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Trưởng thành

Vũ Nhiên lặng lẽ ngồi sau gốc cây, ánh mắt của hắn dường như không chớp, cứ thần thờ nhìn chằm chằm pháo hoa trên trời

Hắn vốn dĩ muốn đón năm mới cùng nàng

Nhưng cuối cùng vẫn chậm một giây

"Vương gia, chúng ta trở về thôi" Sau khi pháo hoa kết thúc, hắc y mới lặng lẽ ra nhắc nhở

Tam vương gia à! Người mau trở về đi, hoàng thượng sẽ giết hết đám chúng thần đấy, hôm nay là năm mới, năm mới đấy, hoàng thượng vốn dĩ đã chuẩn bị một mâm cỗ linh đình, đang hằng hái mời người đi thì phát hiện chẳng thấy người đâu cả

Huống hồ, sớm muộn gì nàng cũng là vương phi thôi

Trong lòng hắc y điên cuồng gào thét, nhưng bên ngoài vẫn giữ yên vẻ kính cẩn, không có chút cảm xúc nào

"Hồi cung" Hắn sẽ đợi, 5 năm nữa nhất định sẽ đường đường chính chính đón nàng về

6 năm sau...

"Thất công chúa, hoàng thượng cho gọi người" Tú Yên cung kính nói, qua một thời gian, nàng ta cũng trở nên vô cùng xinh đẹp, chỉ là mỗi lần thấy thất công chúa, nàng ta không nhận được ca ngợi

"Đi thôi" Giọng nàng ngọt ngào như gió xuân, mái tóc đen được thắt rất gọn gàng, từng sợi đen nhánh như bám lấy làn da trắng nõn của nàng, ngón tay thon dài vô ý đưa tóc sang một bên

Tú Yên hít thở ngày càng có chút khó khăn

Cái này thì yêu.. yêu nghiệt quá rồi

"Phụ hoàng cho gọi nữ nhi sao?"

"Ta muốn bàn với con vài chuyện" Nhan sắc hoàng thượng qua năm tháng cũng chẳng mấy phai nhạt, nhưng lại khiến người trở nên lão luyện và sắc bén hơn

"Chuyện hôn ước của con và Tam vương gia, Tĩnh Nhi à, đây chính là giới hạn cuối rồi" Hoàng thượng tiếp lời, ông yêu nhất chính là nữ nhi này, bao năm nay ông không ngừng trân trọng nàng như món bảo vật, vì vậy năm ấy cũng vì nàng mà gây loạn

"Vâng nhi thần hiểu"

Tần Uyên Tĩnh nhớ lại chuyện năm đó, cái năm nàng tròn 15 tuổi. Hôm ấy người ta mang của hồi môn đến rồi mà nàng không nhận, bởi cái lí do là nàng còn quá nhỏ, lúc đấy Vũ Nhiên chỉ nhũn mày, thở dài một tiếng rồi hồi cung của hắn luôn

Cái đồng của hồi môn vẫn còn đầy

Hình như nàng kể thiếu thì phải?

Thật ra năm đó nàng nháo lên với hắn, cuối cùng đánh nhau so tài, nàng dùng vài chiêu mẹo nên mới chiến thắng, mấy cái chiêu mẹo ấy nàng xin phép không nói

Được gia hạn thêm một năm nữa

Hoàng thượng nhìn nữ nhi bảo bối của mình không hề thờ dài, ông sợ nàng sẽ chịu nhiều ủy khuất khi rời xa quê nhà

Nhiều năm như vậy ông vô cùng dung túng nàng, mang cho nàng bao nhiêu đặc quyền mà vốn dĩ công chúa khác không có

Nhưng ông vẫn cảm thấy chưa đủ

" Tú Yên à, người cảm thấy ta thật sự phải có phu quân sao? " Tần Uyển Tinh ngồi trên xích đu bằng gỗ, miệng nhỏ giọng nói

" Tất nhiên rồi, cô nương nào lại chẳng muốn vậy, hưởng hồ công chúa xinh đẹp thế này, vừa hay hợp với tam vương gia " Tú Yên đứng dậy xích đu cho nàng, miệng không ngừng cho ý kiến

Nàng nâng cổ tay lên, cái vòng này tựa hồ ngày càng đẹp ra, nó bám càng dính vào da thịt nàng hơn

Mà nàng cũng học được cách thuần phục nó

Nhớ cái lúc mà tên Vũ Nhiên ấy đối xử với nàng, bao nhiêu ấm áp cung chiều đều có, nhưng chẳng phải vì gương mặt và thân phận này sao? Nếu như nàng xuyên vào một nha hoàn xấu xí, hẳn là không được sự đãi ngộ tốt như vậy

Hay nói đúng hơn, ngay từ lúc đầu, nàng đã khóa trái tim lại rồi

[Phịch] Một thân ảnh rớt xuống trước mặt nàng

" Địch mợ, tứ ca đứng là ra tay quá nặng rồi " Tần Thiện tức giận xoa xoa cái lưng sắp gãy rời của mình

"... " Tần Uyển Tinh

".. " Tú Yên

" Khụ.. muội muội hóng mát à? " Phát hiện ra ánh mắt bất thường, Tần Thiện vội vàng nhận ra thất muội, gương mặt tươi tắn như thể hắn chưa bị gì vậy

Cấp độ da mặt dày của Lục huynh ngày càng được cải thiện rồi đấy

" Huynh lại chọc phá gì à? " Nàng không nhanh không chậm nói, hiển nhiên chuyện này nàng gặp như cơm bữa rồi

" Ta không có, tự dưng huynh ấy xông tới đánh ta " Tần Thiện nhất quyết không nhận, mau chóng đem tội lỗi của tứ ca đáng tấu

" Hừ! Thà huynh nói huynh xông tới đánh Tứ ca thì muội còn tin " Bản công chúa vạn lần khinh bỉ

" Hừc.. Huynh thật sự bị ức hiếp mà, muội xem đi, tay đều bị trầy xước cả rồi "

Tần Thiện vẫn bày ra bộ dạng oan ức, như thể là nàng đâu bị mẹ chồng ức hiếp vậy, hắn không ngại ngần đưa cánh tay lên, làn da trắng mịn bị vài vết đỏ tấy lên

" Tứ ca, huynh mau giải quyết cái tên này đi " Tần Uyển Tinh đưa tay chấp trán, thật sự không chịu nổi cái bản tính đàn bà này của hắn

Mà Tần Phúc lúc này đã đứng sau lưng hắn, ánh mắt nhìn hắn rét lạnh

" Theo ta vào thư phòng "

" Ôi mẹ ơi, huynh cứ như âm hồn bất tán vậy? Thà đệ ra, đệ muốn gặp mẫu thân, đệ nhất định hành chết huynh, mau thả đệ ra...!! Thất muội mau cứu ta!! Mau!! " Tần Thiện bị xách lên như một con gà, miệng vẫn không ngừng la hét, cánh tay tuyệt vọng đưa về phía Tần Uyển Tinh

Nàng lắc đầu, cái này cho xin đi, bản công chúa không ngu dại đâu

" Thất muội, muội sao có thể bán đứng huynh được, thất muội!! Không!! Tứ ca, huynh thả đệ ra đi!! Ừm.. Ừm " Tần Thiện vô cùng thành công chọc điên Tần Phúc, hắn nhanh chóng bị nhét cho một miếng vải trắng, bị xách đi mất

Đền bù những ngày Ngự không ra chương mới nha

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Độc Sủng Thập Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Đồng tính luyện ái

Tần quốc có lẽ sẽ là thiên đường của những người đồng tính luyện ái

Bởi ở đây, nam nhân hoặc nữ nhân đều có thể yêu thương người đồng giới, hoàn toàn không bị kì thị gì cả

Hằng năm ở đây đều xảy ra một vài vụ

Nhưng càng ngày lại càng xảy ra nhiều hơn, bởi trong thâm tâm của họ dần dà xuất hiện một suy nghĩ, chỉ có người đồng giới mới có thể hoàn toàn hiểu mình, hoàn toàn thông cảm cho một số trường hợp cần thiết khó nói

Cái luật lệ này có từ thời ba đời trước của Tần quốc rồi, năm đó vị hoàng đế nổi tiếng vô cùng sủng ái một nam nhân, ngay cả hoàng hậu cũng bị phế bỏ vì hấn

Lần đầu có rất nhiều đại thần bất mãn, nhưng vị hoàng đế này có năng lực giữ nước, tình thông binh lược nên dần dà mọi người cũng nhắm mắt cho qua

Vài năm sau, hoàng hậu bị phế bỏ kia cầu xin hoàng đế phế luôn vương vị phi tử của nàng

Vì nàng ta trót trao tình cảm cho nha hoàn thân cận của mình

Nàng ta rất hận, vì sao tên hoàng đế vô tình này lại vì một nam sủng mà phế bỏ nàng ta, duy chỉ có nha hoàn này luôn bên cạnh nàng ta an ủi, dần dà nàng ta hiểu rằng, nàng ta không cần phải ghê tởm cái gì gọi là đồng tính luyện ái kia

Yêu thì cứ việc yêu thôi, cần thiết gì nhìn vào giới tính

Hoàng đế tức giận bao nhiêu, nàng ta càng cứng cổ

Hoàng cung gà bay chó sủa hơn tháng trời, mặc cho vị hoàng hậu có bị tra tấn dã man vì dám vượt tường, nàng ta vẫn kiên quyết không thay đổi ý định

Còn tên nam nhân được độc sủng kia không cam lòng vì bị mọi người chỉ trích, chỉ vì sinh ra không được chọn giới tính mà hấn ta bị khinh bỉ ghê tởm như vậy

Cuối cùng xảy ra tình trạng, đồng tính luyện ái đều được phép cả, hiệu lực không giới hạn

Hoàng đế khi biết nam sủng của mình tự ý ban chiếu, vô cùng tức giận, nhưng thấy vẻ mặt uất ức của hấn ta, hoàng đế đành chột dạ, bởi hấn ta thật sự bị chế giễu quá lâu rồi, không danh không phận quả là sự tàn nhẫn

Tần Uyển Tinh vô cùng thành công rút thêm cả bảy hoa đào

Kể cả nam nhân và nữ nhân đều hận không thể nhào vào nuốt trọn nàng

Trong 3 tháng này, nếu nàng có thể yêu một người thật lòng, thì cái hôn ước kia hoàn toàn được coi bỏ

Mà cái quy định này là do nàng dụ dỗ Vũ Nhiên mới có được

Hoàng thượng thì cung sủng nàng tận trời rồi, nếu nàng thật sự yêu ai thật lòng thì dù là ăn xin hấn cũng có cách cho nàng hạnh phúc

Vũ quốc

Tĩnh Khang cúi người cung kính, vẻ mặt có chút khó coi

"Gia, vị thất công chúa kia quả là hoa đào đầy người, số người muốn gả cho nàng ta nhiều hơn gì thần tướng"

Càng nghĩ càng bức bối, hồi trước hẳn ta cảm thấy vị này cái gì cũng không xứng với tam vương gia, cũng lắm là xinh đẹp, tài giỏi, gia cảnh tốt một chút
Chỉ là Tĩnh Khang không ngờ, danh tiếng của vị này ngày càng tốt, cầm kì thi họa, kinh doanh bán buôn đều tinh thông
Nghe nói năm vị này 12 tuổi đã vạch đường cho Tần Quốc đánh bại quân Xiêm trong 5 ngày
Nhưng thất công chúa này chính là không biết phải trái, dám từ chối vương gia, còn vượt tường nhiều như vậy
Tĩnh Khang lần nữa muốn bắt mất lên án, lúc này cả căn phòng chẳng còn ai cả, cánh cửa sổ bị mở toang nên gió lùa vào hơi lạnh sống lưng
Khóe miệng Tĩnh Phong giựt giựt vài cái
Mặt não quá, cái trò tình ái này thật chọc mù mắt của hẳn ta mà
Màn đêm buông xuống, hơi lạnh của sương khiến người ta lạnh buốt, vậy mà Vũ Nhiên chỉ mặc một thân trang hắc bào, không ngừng phóng ngựa
Vũ Nhiên chỉ thề một câu
Ngu ngốc
Năm xưa nếu hẳn không dễ dàng thỏa thuận như vậy, có lẽ hẳn đã chặt đứt một cây hoa đào, à không một rừng hoa đào rồi
Nữ nhân đáng giận này vậy mà muốn chơi hẳn đến xoay vòng
Tần Uyển Tĩnh thật vô tội vạn phần, hất xi hai cái rồi vội đắp chăn lên ngủ
Đêm nay hình như hơi lạnh thì phải
Sáng sớm hôm sau, Tần Uyển Tĩnh tỉnh dậy như thường lệ, nàng đợi mãi mà Tú Yên vẫn chưa đến nên dụi mắt, vuốt tóc sang hai bên tính gọi Tú Yên
Nhưng mà
Cái cục đen tròn đang gục đầu xuống bàn của nàng là gì vậy
Ôi ôi, quá đáng, trái tim nhỏ bé này đến khi nào mới hết bị dọa đây
" Vũ Nhiên? " Nàng hơi nhỏ giọng hỏi, mặc dù đối phương gục đầu xuống bàn nhưng nàng vẫn có thể nhận ra hẳn, ừm, nàng không rõ tại sao nữa
" Ha, thì ra nàng vẫn còn nhớ đến vị hôn phu này à? " Vũ Nhiên hơi ngước đầu lên, giọng nói khàn khàn nam tính của hẳn rất có sức quyến rũ
Sáng sớm được ngắm trai đẹp có tính là may mắn không

Khi Ngự nhận ra mọi người bỏ truyện của Ngự rồi:(

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Độc Sủng Thật Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Chuyển nghề làm thê nô

Bởi mới thức dậy nên gương mặt nàng hồng nhuận, đôi mắt còn đang mơ màng, cánh môi ướm át cứ nhấp nháy muốn nói lại thôi

Chính là vô tình quyến rũ người khác

Tú Yên nhanh chóng bước vào, chu đáo chuẩn bị 2 thau nước ấm rửa mặt, ánh mắt lúc này chỉ chăm chăm nhìn thất công chúa

Hắn thầm kêu chết tiệt, dòng nước ấm kia chạm vào da mặt hẳn khiến hẳn có chút tê dại

Kiểm chế, phải kiểm chế

" Ở đây không có nước lạnh à " Vũ Nhiên lạnh giọng, có chút khàn khàn vì mới thức dậy

" Ngoài.. sân.. có " Ôi mẹ ơi! Tú Yên nhanh chóng đưa mắt sang thất công chúa, da lông đều muốn dựng cả lên

Tần Uyển Tinh vẫn thản nhiên rửa mặt, không hề coi sự tồn tại của hấn vào mắt

Ban trưa, nàng nằm trên sạp hóng mát, trong miệng còn ngậm một miếng điểm tâm ngọt

" Ta đã nói với phụ hoàng là người tới rồi "

" Ừ " Vũ Nhiên lật từng trang sách, ngồi ngay bên cạnh nàng

" Lúc ấy.. Ta chỉ tình cờ đi ngang qua phòng nàng thôi, không có ý ở lại đâu.. Tại thấy nàng.. Khụ.. Hiếu khách quá nên ta mới ở đây " Vũ Nhiên hơi giơ quyển sách lên cao để giấu đi tâm trạng hiện giờ của mình

Nhìn cái vẽ " Đây là mới là nhà của bố ", Tần Uyển Tinh thật sự sợ mình sẽ mất bình tĩnh, cái gì mà tình cờ đi ngang qua, nhìn đầu ngón chân nàng cũng đủ hiểu hấn bịa chuyện

Đi ngang mà lại nhằm trúng phòng của cô nương khuê cát sao?

Tên này hình như không biết lừa dối

Nhưng nàng không hề để ý rằng, hấn chỉ cố tình nói vậy với một mình nàng thôi

Tần Uyển Tinh mệt mỏi nhắm mắt lại, thấy khí trời mát mẻ đến lạ thường

" Tú Yên, không cần quạt đâu "

" Vậy gia quạt là được rồi " Vũ Nhiên chân chó vẫy vẫy cái quạt bằng tre, vừa quạt vừa đọc sách

"... " Tần Uyển Tinh khi mở mắt

"... " Tú Yên ở xa xa đang bị Tịch Phóng xách đi như một con gà

" Tỉ tỉ, tỉ có thể.. " Bát hoàng tử đáng người nhỏ nhắn từ đâu xuất hiện cạnh nàng, tay còn cầm một tập giấy vẽ, nhưng thấy nàng đang nhắm mắt thì bồng khựng lại

Bát hoàng tử - Tần Duệ là con của cung nữ thị tẩm, sau do mẫu thân mất máu trong khi sinh nên qua đời, y được đưa cho hoàng hậu nuôi dưỡng, năm nay 11 tuổi, nhưng quanh năm đều bệnh tật nên khí tức có chút yếu ớt, gương mặt thư sinh khôi ngô

Đặc biệt ngoan ngoãn như mèo con, là vị hoàng tử dịu dàng nhất trong những người còn lại

Tần Duệ nhìn nam nhân bên cạnh nàng, ánh mắt quan sát thêm mấy phần

"Sao vậy Duệ nhi, cần tỉ giúp gì " Tần Uyển Tinh xoa mi tâm, ngồi dậy vuốt ve đầu Tần Duệ

" Không.. cần đâu, tỉ tiếp tục nghỉ ngơi đi, Duệ nhi xin lỗi vì làm phiền " Tần Duệ thích nhất là vị tỉ tỉ này, xinh đẹp lại hiền lành như nước nữa

Thuốc tỉ ấy đưa thường làm cho Tần Duệ cảm giác thoải mái vô cùng, không còn đau đớn như những lần phát bệnh khác nữa

" Hừm, nói đi " Nàng hơi nghiêm mặt, Vũ Nhiên vẫn an phận kiếp thê nô

" Tỉ có thể xem bức vẽ này của đệ không? " Tần Duệ đưa bức tranh ra, tuy y nhỏ tuổi yếu ớt nhưng lại học hỏi rất nhanh

Bức vẽ chủ đạo hai màu trắng đen, vết mực còn mới

Sông núi nước non..

Đây là cảnh vật hùng vĩ của thảo nguyên ở Tần quốc

Tần Uyển Tinh có chút ngạc nhiên

" Vẽ đẹp lắm " Nàng cũng không tiếc lời khen ngợi cho một đứa trẻ

" Thật sao? " Tần Duệ mừng rỡ, chỉ cần tỉ thích là được

" Ừm.. nét vẽ không được lưu loát quá nhỉ? Bữa nào ta vẽ cho nàng bức khác đẹp hơn nha " Vũ Nhiên đưa mắt nhìn bức tranh, tay vẫn vẫy cái quạt, nhủ may bình luận, sau đó đưa đôi mắt mong chờ nhìn nàng

"... "

".. "

Tần Duệ chỉ là một đứa trẻ thôi mà

"Phụ hoàng sẽ thích đấy " Tần Uyển Tinh lại tiếp tục dịu dàng, căn bản chẳng để lời nói của hắn lọt tai

Vũ Nhiên cup đuôi, thôi được rồi, hắn sẽ chấp nhận là thế nô vậy

Tần Duệ cười khỏ, phụ hoàng rất đáng sợ, cái gì cũng nghiêm khắc cả, chỉ riêng vị thất tỉ là được sủng ái nhất thôi

[Thái tử: Đồng cảm]

[Tam hoàng tử: Cùng cảnh ngộ]

[Tứ hoàng tử: Ta quen rồi]

[Lục hoàng tử: T.T]

"Nếu tỉ thích thì đệ tặng tỉ đấy "

"Cảm ơn đệ " Tần Uyển Tinh vuốt ve bức tranh, nàng có chút yêu thích hài tử, bởi chúng là những sinh vật mong manh dễ rên nắn

Nhất là những hài tử thông minh như y

"Khụ khụ " Tần Duệ ho khan vài cái, cảm giác không khí xung quanh lạnh lẽo lạ thường

Y xin phép về viện của mình nghỉ ngơi

"Nếu nàng thích thì ta sẽ vẽ cho nàng " Vũ Nhiên đưa tay vén sợi tóc trước mặt cho nàng, ánh mắt và giọng điệu vô cùng nhẹ nhàng

"Được " Tần Uyển Tinh có chút si ngốc nhưng nhanh chóng mất đi

Tim của bản công chúa hình như hơi loạn

Tay Vũ Nhiên hơi khựng lại, sau đó lại ngập tràn dịu dàng hơn

Hu hu, mấy ngày tết Ngư cũng sắp biến thành con ở rồi, cứ như quốc tế lao động vậy

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Độc Sủng Thật Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Nữ nhân kì bí

Tần Uyển Tinh uống một ít canh, chỉ thấy canh hôm nay nhạt nhẽo kì lạ

Mà này...

Các người có tính cho bản công chúa ăn không vậy???

Vũ Nhiên ngồi bên cạnh nàng, tay không ngừng gấp thức ăn mĩ vị vào bát của nàng, miệng cười yêu chiều

Thái tử đã đặt đũa xuống từ lâu

Tam hoàng tử tắt mắt nụ cười như gió xuân ấm áp thường ngày

Tứ hoàng tử nắm chặt đôi đũa, gần như muốn bẻ gãy, nô tài thân cận bên cạnh hắn ta nhanh trí nhắc nhở người đó không thể giết được

Lục hoàng tử " Cái quái gì.. "

Bát hoàng tử yếu ớt đẩy thức ăn trong bát vị thất tỉ, thay bằng một miếng tôm hấp " Ăn cái này tốt hơn "

Hôm nay hoàng thượng có chuyện phải ngự triều, hoàng hậu ở bên cạnh chăm sóc cho thái hậu nên mọi người tự ngự thiện ngoài bờ hồ

" Cảm ơn đệ,.. tam vương gia à, bản cung không ăn hết được " Tần Uyển Tình cố giữ cho bản thân thật thanh lịch

" Nàng gầy quá " Vũ Nhiên buồn rầu nói

Này! Đây không phải là gầy đâu, là gầy đáng, gầy đáng đấy

" Tam vương gia, sao ngươi lại ở đây, hình như không ổn " Tần Phục mỉm cười nhẹ, gấp lấy một miếng rau xanh cho vào miệng

" Gia là hôn phu của nàng, có gì không ổn? " Vũ Nhiên vẫn không rời mắt khỏi nàng

" Gia không thích chơi trò đồng tính luyến ái, các người nên kiếm người khác chơi đi " Tần Phục tính tiếp lời nhưng lại bị câu nói của Vũ Nhiên là cho sặc

Đập bàn a!

Cho dù bản thân ngươi đẹp thật, nhưng ta ở đây rất ít, đâu có quen thuộc với cái thứ như thế

Với lại ra khỏi Tần quốc, thì đồng tính chính là bị khinh bỉ nhất

" Gia muốn ăn, các vị có thể yên tĩnh ăn được không, đừng nhìn gia như sói đói như vậy, gia không đoạn tụ " Hần nói một hồi, lại gấp miếng tôm hấp trong chén nàng cho vào miệng

Tần Uyển Tình "... " Ngàn lời thông cảm cho các huynh

" Tỉ tỉ, đừng cố gắng nữa.. khụ.. khụ " Tiểu thiếu niên yếu ớt nói, ho khan ra một ngụm máu tươi

" Đệ im.. lặng.. học.. học " Giọng nói khàn đặc của nữ nhân vang lên, khắp người đều đầy máu, quần áo đã rách nát đến thảm, mái tóc xù che khuất đi gương mặt đầy bùn đất, nhưng đặc biệt, mái tóc có màu vàng chanh nhạt, cùng màu với người mà nàng ta đang cố gắng cứu

Tiểu thiếu niên hô hấp càng ngày càng trì trệ, mũi tên trên người vẫn chưa được gấp ra, chỉ sơ cứu cho bớt cắt đứt thêm vài động mạch, gương mặt tái nhợt không còn chút máu

Nữ nhân bất cẩn vấp ngã, cả người nàng ta ngã nhào về trước, nhưng nàng ta vẫn ôm đỡ lấy người sau lưng, tấm lưng đập vào đá đau nhói

" Khụ.. " Lần này nàng ta phun ra ngụm máu

" Tỉ tỉ, thả đệ ở đây đi, tỉ mau chạy,.. " Tiểu thiếu niên ngất lịm, sắc mặt từ tái nhợt trở nên tím nhạt dần

" Đừng mà... Mạch.. mở mắt ra nhìn tỉ.. Mạch.. " Từng giọt nước mắt nóng hổi của nàng ta rơi xuống, hòa trộn với máu tươi bên dưới tạo thành một khung cảnh quỷ dị

Nữ nhân tiếp tục cố gắng cứu mình, lê lét thành vạt máu trên đất

Tại sao? Cùng là người mà họ lại đối xử với hai tỉ đệ nàng ta như vậy?

" Khụ.. Chết tiệt.. " Lại thêm ngụm máu phun ra, sức lực nàng ta ngày càng yếu ớt, lại nhìn thấy nơi phồn vinh dưới kia, nàng ta càng kiên định

Phải sống, nhất định phải sống sót

" Ta nói này, ngươi đừng đi theo ta được không? " Tần Uyển Tình một thân nam trang màu xanh mướt, tóc búi cao, vô cùng anh tuấn

" Nàng đi hái nấm, ta đi chung bảo vệ nàng " Vũ Nhiên cầm một giỏ đan tỉ mỉ, miệng cười nhẹ nhàng

Tùy ngươi

" Khoan đã " Vũ Nhiên đưa tay chặn nàng lại, mũi tên bên người đã căng sẵn

Bụi cây trước mặt sột soạt vài tiếng, quan trọng là mùi máu tươi nồng nặc

Là máu người!!

Tần Uyển Tình khựng lại, thú hoang ăn thịt người sao?

Lát sau xuất hiện một nữ nhân đầy máu, sau lưng còn cồng một người thảm hơn

"Người, không phải thú "

Vũ Nhiên buông mũi tên xuống

Gương mặt nữ nhân khi gặp nàng chính là sợ hãi tột độ, bọn họ sẽ không giết chết nàng ta chứ

Cái sức lực cuối cùng cũng mất hết, ánh mắt nàng ta mơ hồ rồi ngất đi

Tần Uyển Tinh nhú mày rồi phát tay lên, rất nhanh chóng có hai hắc y xuất hiện bên cạnh nàng

"Đem họ về viện của ta "

"Không đi hái nấm nữa à? " Vũ Nhiên hỏi, ánh mắt có chút buồn bã

"Lần.. sau đi " Tần Uyển Tinh có chút chột dạ, nghiêng mặt trả lời

Lần này có việc quan trọng hơn

Năm mới vui vẻ nha!! Hãy tiếp tục ủng hộ tớ nhé!! Yêu yêu các cậu <3

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Độc Sủng Thật Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Sư tỷ

Mùi thuốc nồng nhưng lại khiến người khác cảm giác thoải mái

Nữ nhân mơ hồ mở mắt, khắp người nàng ta đau nhức, từ ngực trở xuống đều được băng bó cẩn thận, nhìn chẳng khác nào xác ướp, cổ họng có chút khô khốc đau rất

"Đây là.. "

"Sư tỷ, cuối cùng tỷ cũng tỉnh " Tần Uyển Tinh vui vẻ nói, tay cầm ly nước ấm đưa cho nàng ta

"Tỉnh Tỉnh? " Nữ nhân hơi ngạc nhiên, suýt chút nữa dựng lên, dòng nước ấm trượt xuống cổ họng vô cùng thoải mái, đầu óc cũng tỉnh táo hơn nhiều

"Vâng "

"Muội đã lớn vậy sao? Thật xinh đẹp "

Nữ nhân này là sư tỷ nguyên chủ - Chi Khê, hơn nàng 2 tuổi, khi xưa ở trên núi có quen được, nàng ta từng dạy nguyên chủ một ít võ công phòng thân, sau này vì muốn tìm lại gia đình mà xuống núi

Chỉ là không ngờ gặp nhau trong tình huống này

"Đệ đệ của ta đâu rồi " Chi Khê hơi run rẩy, vết thương trên người gần như muốn nứt

"Không sao cả, nghỉ ngơi vài ba ngày sẽ tỉnh thôi, chăm sóc kĩ thì tháng sau hoàn toàn có thể xuống giường " Tần Uyển Tinh an ủi nói, thức chất quả thật thì xem chút nữa hẳn chết rồi, cả người đều bị tra tấn không còn gì cả, nhưng hẳn ta rất kiên cường, có lẽ vì sư tỷ nên mới cần răng chịu đựng

"Sư muội, tạ ơn muội "

"Vậy tỷ nghỉ ngơi đi, nếu cần gì thì Tú Yên sẽ lấy cho tỷ "

"Nàng tính giữ nàng ta lại à? " Vũ Nhiên lạnh nhạt hỏi

" Đây là sư tử của ta " Tần Uyển Tinh hơi trầm tư nói

Tóc vàng mắt xanh, đối với người hiện đại các nàng là chuyện bình thường

Nhưng ở đây là người ngoại tộc, gặp là xử tử

" Nàng ta là các chủ của phái Ma Tộc " Vũ Nhiên vuốt ve tóc nàng, xoắn lại thành lọn

" Gì cơ? Ma Tộc bị huyết tẩy vào tháng trước sao? " Nàng không ngờ sư tử lại lịch lớn vậy, Ma Tộc là bang phái sát thủ có tiếng, ai ai cũng lãnh huyết vô tình

Ra tay tàn nhẫn, giết không thấy máu

Vậy mà ai có thể một lần huyết tẩy cả Ma Tộc lớn như thế, còn làm các chủ - một người đầy dục vọng như sư tử bị thương tích nặng, mất nửa cái mạng

Vũ Nhiên gạt đầu, hần vốn dĩ không để Ma Tộc vào mắt, chỉ là thương thức thủ đoạn của bọn chúng

" À còn một chuyện quan trọng nữa " Hần sực nhớ

" Chuyện gì? " Lại chuyện gì liên quan đến Ma Tộc sao?

" Thời hạn chỉ còn 1 tháng thôi, hay là mình về sớm hơn nhé "

"... " Cút về hành tinh của người đi

Vũ Nhiên cười nhạt, lại tiếp tục châm trà

Ban đêm tại viện dành riêng cho Tam vương gia

Hắc y nhân xuất hiện bên cạnh Vũ Nhiên, thái độ mười phần cung kính

Hần ta đưa ra một tập giấy, bên trong đều là tư liệu đặc biệt của bang Ma Tộc và bang La Đà

Hiện giờ, hần đang chèn ép hai bang này, riêng bang Ma Tộc chưa chèn đã sắp đổ, thì hiện tại bang La Đà chính là bang phái mạnh nhất

Ra tay mười phần đều tàn nhẫn, không nói chỉ giết, không giải thích chỉ giết

Gần như là tẩm máu đường da, nhận rất ít nhiệm vụ, nhưng lần nào nhận cũng chắc chắn hoàn thành

Vũ Nhiên thuộc bang Sát, là bang đối lập, cũng là bang cạnh tranh

" Bang La Đà đang dần tấn công lãnh thổ của chúng ta " Hắc y nhân cung kính nói

" Giết " Lần đầu hần không có hứng thú tranh giành thực quyền, nhưng người chạm ta thì ta chẳng cần nể mặt người

" Nhưng.. " Hắc y nhân hơi ngập ngừng

" Giết "

" Đây là bang phái của vương phi tương lai, vậy vẫn phải giết ạ "

" Dâng lên " Vũ Nhiên vẫn thần sắc lạnh nhạt

".. " Hắc y nhân, có thể giải thích cho hần ta được không

" Dâng bang Sát lên cho nàng, coi như của hồi môn " Giọng nói của hần nhẹ nhàng, ánh mắt nhìn tư liệu cũng dịu dàng không ít

".. " Cái này, cái này,... Là bang lớn đấy, vương gia làm ơn đừng coi nó như cọng rơm cọng rác được không

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Độc Sủng Thật Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Cháy (1)

Tú Yên đưa một phong thư cho Tần Uyển Tinh

" Sát nhập hai bang sao? " Tần Uyển Tinh hơi nhú mày

Bang Sát vậy mà đồng ý giao nạp mình

Chẳng lẽ hôm qua mọi người trong bang đều bị đập cho ngu người rồi à

" Dạ! Sáng nay bên Sát đã trở thành quân đồng minh " Tú Yên hơi ngu ngơ, bọn họ dùng sức phá nó, thậm chí suy nghĩ chu toàn, cuối cùng sau một đêm lại trở thành đồ của mình

Cái kiểu dâng mớ cho mèo này làm người ta sợ hãi

" Giữ lại, tạm thời quan sát "

" Vâng! "

Tần Uyển Tinh gương mặt không gọn sóng, trong lòng suy nghĩ xa xăm

Bản công chúa cảm thấy có chuyện gì đấy không ổn, mọi thứ diễn ra quá yên bình

" Điều tra xem trong cung đạo này có chuyện gì "

Đạo này không thấy xuất hiện vị ca ca nào của nàng cả

" Thất công chúa, Càn cung của hoàng hậu tự dung bốc cháy " 1 tiểu nô tì sắc mặt tái nhợt chạy vào, đầu tóc có chút rối, tâm trạng hoảng loạn

" Cái gì? " Tần Uyển Tinh cả kinh, vội vàng chạy

Mẫu hậu! Mẫu hậu! Không ổn

—

Càn Cung

Lúc này chẳng khác gì một mảnh hoảng loạn, nô tì, thái giám đều hốt hải dập lửa

" Hoàng hậu!! "

" Mau cứu giá!! "

"..... "

Tiếng la hét ầm ĩ, nhưng chẳng một ai dám chạy vào

Ngọn lửa bùng cháy mãnh liệt, lan rộng ra khắp tẩm cung

Tâm của Tần Uyển Tinh nhảy dựng lên, không ngần ngại tạt cả xô nước lên người mình rồi lao vào như bay

Đây là mẫu hậu

Là người thân của nàng

" Thất công chúa!! "

Tần Hiến vội chạy qua, suýt chút nữa cũng lao vào, may mà một vị công công ngăn lại

" Nguy hiểm! Thái tử xin bình tĩnh "

" Tránh ra " Tần Hiến gấp muốn điên lên, điên cuồng hét ngã người xung quanh ngăn cản

" Huynh yên lặng " Tần Phục bên cạnh nắm lấy tay Tần Hiến, hấn cũng rất gấp, nhưng lúc này lao vào thêm thì chỉ mang lại khó khăn

" Muội muội và mẫu hậu ở trong đó " Tần Hiến hét lên, sắc mặt đỏ bừng

"Đệ biết "

Tần Uyển Tinh khéo léo né tránh, nhưng lửa quá lớn nên góc áo nàng có chút cháy xém

Hoàng hậu sợ hãi đứng một góc, thấy Tần Uyển Tinh chạy tới lại càng sợ hãi hơn

"Tinh nhi sao con lại ở đây? Mau chạy ra ngoài đi!! "

"Mẫu hậu, con đến đưa người ra "

Hoàng hậu hơi run rẩy, nằng sợ, lúc bà mới tỉnh ngủ đã thấy mình bị nuốt trong lửa rồi, chết không sao, nhưng các nhi tử của bà vẫn còn nhỏ, tất cả đều đang được bà bao bọc

Tần Uyển Tinh lại gần hoàng hậu, ôm chặt lấy bà

Từng bước, từng bước một né tránh lửa bước ra ngoài

Trái tim Tần Uyển Tinh gần như muốn treo ngược, nếu nàng không tập võ, có lẽ cũng táng thân tại đây rồi

"Mẫu hậu đừng sợ, Tinh nhi bảo vệ người " Tần Uyển Tinh trấn an, cũng trấn an cả bản thân

Hoàng hậu ôm chặt lấy Tần Uyển Tinh, gật đầu

Trong ánh mắt Tần Uyển Tinh ngập tràn hận ý, đừng để nàng biết ai làm, nếu không có thành ma nàng cũng sẽ giết sạch chúng

Lửa cháy càng lớn, sợ là muốn ra cũng khó, Tần Uyển Tinh không ngừng suy nghĩ cách, lớp áo khoác sưng nước của nàng cũng bao bọc kĩ hoàng hậu

"Tinh nhi, con ngoan, con ra ngoài đi, mẫu hậu..mẫu hậu "

"Không! Có chết con cũng theo bởi người " Tần Uyển Tinh siết chặt hoàng hậu hơn, nước mắt gần như trào ra

Nàng dùng sức ở chân để đá khúc gỗ ra

Thật cmn nóng

Gần như muốn bỏng cả bàn chân, Tần Uyển Tinh thầm chửi thề vài câu, đôi chân bỏng rát, nhưng lại mở được một con đường nhỏ

Trái tim hoàng hậu đau thắt, đây là nhi tử nàng yêu thương, cung chiều trên tay, bây giờ lại phải chịu khổ như vậy

Tần Uyển Tinh vẫn nở nụ cười, giọng ấm áp trấn an người như một đứa trẻ

[kẹt.. kẹt]

Khúc gỗ trên trần nhà kêu lên vài tiếng rồi rớt xuống ngay trên đầu của hai người

Sóng não của Tần Uyển Tinh nhanh chóng phân tích

Dùng chân đá thì sao?

Thôi đi, đá thêm cái nữa là xác định phé luôn đôi chân

Tần Uyển Tinh nhanh chóng đẩy hoàng hậu qua một bên, nhắm không né được nữa liền nhắm mắt chịu đựng

Cùng lắm là chết, chết rồi kiếp sau vẫn là một đấng anh hùng

"Tinh nhi, Không!! " Hoàng hậu bị ngã xuống nền nóng bức, nhưng lớp áo khoác ẩm nước may mắn làm giảm sự ma sát dưới nền

Bà sợ tới mức muốn nhào vào chung

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Độc Sủng Thật Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Cháy (2)

Tần Uyển Tinh cúi đầu nhắm mắt lại

Bên ngoài vẫn còn nghe rõ tiếng hét của ai đấy

[Bóp]

Thanh gỗ to lớn nóng bức cứ vậy mà rớt thẳng xuống, nóng bức nhưng ấm áp

1 giây.. 2 giây

Tần Uyển Tinh đưa tay nhéo má

Chưa chết, vậy mà chưa chết sao?

" Thật là.. " Vũ Nhiên ôm chặt Tần Uyển Tinh, đưa tay vén tóc trước mặt cho nàng

" Tinh nhi!! " Hoàng hậu sợ hãi đứng bật dậy

Một chút nữa là nữ nhi của nàng chết rồi

May quá!!

Một lát sau ngự lâm quân cũng ủa vào

Lửa nhanh chóng được dập tắt, nhưng cả cung của hoàng hậu đều bị cháy đến tận, chỉ chừa lại một màu đen và nắm tro tàn

Hoàng hậu nắm chặt áo của Tần Uyển Tinh không buông, đôi mắt hơi mơ hồ đủ để biết bà bị dọa đến mức nào, đến lúc hoàng thượng trấn an mới tỉnh táo được một chút

Hoàng thái hậu nghe tin liền bất tỉnh

Bây giờ hoàng cung chưa từng loạn hơn bao giờ hết

Xém chút là mất hai mạng người, mà toàn là người dân máu mặt

Nhan quý phi đầu tóc hơi rối vội chạy đến, đôi mắt đỏ ửng ôm chặt lấy Tần Uyển Tinh

Cái này..

Hình như đó giờ bản công chúa đâu có thân với Nhan quý phi đâu

" May quá.. may quá " Nhan quý phi thều thào vài câu, cả người đều run bần bật, tay càng siết chặt lấy Tần Uyển Tinh

" Khụ.. Nhan quý phi " Tần Uyển Tinh hơi ngại ngừng ho nhẹ

" A! Thất lễ rồi.. Thất công chúa nghỉ ngơi cho khỏe " Nhan quý phi hơi lùi về sau, đôi mắt còn có chút mất mát, sau đó vội hỏi cung của mình

Tần Uyển Tinh muốn đến thăm hoàng thái hậu, lại bị Vũ Nhiên giữ lại, vác về viện công chúa

" Nàng bị ngộ ả? Bình thường thông minh bao nhiêu, bây giờ lại hành xử tùy ý như vậy " Vũ Nhiên rất giận, hấn giận bản thân lo là nàng

Sao hấn có thể rời mắt khỏi nàng chứ? Mới đi một lát liền xảy ra chuyện

" Ta muốn đi thăm tổ mẫu và thái hậu " Tần Uyển Tinh hơi dịu giọng, dù sao nhờ hấn mà nàng với mẫu hậu mới an toàn

Vũ Nhiên nhìn nàng, đôi mắt hờ hững

Hờ hững đến mức xa lạ

Tần Uyển Tinh hơi chột dạ, nàng vô thức đưa tay che mắt hấn, nàng không thích ánh mắt này

Thà rằng hấn và nàng tiếp tục nháo lên thì tốt hơn

Nàng bị suy nghĩ này làm cho giật mình, vội rút tay lại, gương mặt hơi nóng

Vũ Nhiên thở dài, đưa tay tháo giầy của nàng ra, đôi chân trắng nõn vậy mà giờ đỏ ửng, vết bỏng còn sưng tấy lên thành bọng nước

Nàng còn tính hủy hoại thân thể này đến mức nào đây

Thuốc ngấm vào vết thương, mát lạnh thoải mái vô cùng, nhưng sắc mặt của hắn ngày càng đen như đất nòi

"Ha ha mới này không để ý, vết thương nhỏ thôi" Tần Uyển Tinh cười cười, hơi không tự nhiên ngoảnh mặt đi nơi khác, tim đã đập rộn lên cả rồi

Vũ Nhiên nghe xong liền triệt để đen, tay như muốn bóp nát cả lọ thuốc

Hắn đau lòng muốn chết mà nàng nói là chuyện nhỏ

"Nhưng mà lưng của ngươi.. " Nàng nhớ rằng thanh gỗ ấy rơi xuống mà, hắn ôm chặt vậy mà nàng còn cảm nhận được thì huống hồ gì là hắn

"Ta có tí chuyện.. " Vũ Nhiên xoay người muốn đi, tay đã bị nàng nắm chặt, lại còn bị ấn xuống giường

"Chân bản cung đang đau, ngươi ngồi im đi, đừng để bản cung phải đứng "

Quả nhiên hắn ngồi im

Vật áo sau lưng hắn đã cháy xém, vì y phục màu đen nên hơi khó nhận ra, kể cả máu có ngấm vào y phục cũng khó mà biết

"Cởi ra " Tần Uyển Tinh mở lọ thuốc

Vũ Nhiên cắn răng, một lát chân chừ liền lập tức tháo bỏ

Tần Uyển Tinh giật khốe môi, ngươi cắn răng uất ức thế là sao? Tự dưng thấy bản công chúa giống thỏ hào đi cường bức dân nữ

Y phục tuột xuống quá lưng

Tần Uyển Tinh hít một ngụm khí lạnh, ánh mắt đầy đau xót

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Độc Sủng Thật Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Quan tâm

Tắm lưng hắn chẳng chặt vết thương, máu tươi vẫn còn chảy ra

Vậy mà hắn một chút cũng không kêu la

Tần Uyển Tinh vừa thổi nhẹ vừa bôi thuốc, trong lòng nàng vô vàng sự áy náy

"Nếu đau cứ nói "

"Không sao sẽ nhanh thôi "

"Ai nhờ ngươi nhảy ra đâu chứ "

".... "

Tần Uyển Tinh không ngừng nhỏ giọng nói, làm trái tim hắn ấm áp vô cùng

"Hơi đau "

"À, ta sẽ nhẹ tay lại "

Vũ Nhiên sung sướng hưởng thụ, biết vậy những lần trước hắn bị thương nhiều hơn rồi

Nàng buột tấm băng trắng mỏng xung quanh lưng hắn, tay còn chạm nhẹ một cái xem đã buột chắc chưa

"Ngươi nghỉ ngơi đi "

Nói rồi nàng ôm chậu nước đỏ thắm ra ngoài

Vũ Nhiên càng vui vẻ hơn, đây là phòng của nàng mà, cuối cùng cũng không bị ruồng bỏ nữa

Ngoài sân viện

"Muội không sao chứ? " Tần Thiện tóc hơi rối, chăm chú quan sát khắp người nàng

"Không sao, may mà có Nhiên giúp " Nàng cười nhẹ, an ủi vài câu trấn an vị ca ca

Tần Thiện hơi ngây người, từ lúc nào mà muội ấy thay đổi cách xưng hô với Tam vương gia rồi

"Mẫu hậu muốn gặp muội, hình như người vẫn còn sợ hãi lắm "

"Vâng, bây giờ muội qua đây "

Tần Uyển Tinh đi thêm vài bước chợt dừng lại, miệng cười bất đắc dĩ

"Lục huynh, công muội được không? " Thật ra nàng hoàn toàn có thể đi tới đây, nhưng chậm hơn rất nhiều, sợ mẫu hậu lại mong

"Được, mau leo lên " Tần Thiện hơi khựng gối xuống, rất tự nhiên nhận lời

Mặc dù nàng đã 16 nhưng dáng người khá nhỏ nhắn, Tần Thiện cũng nàng dễ dàng

"Muội còn nhớ hồi nhỏ huynh hay cõng muội thế này "

"À, mấy lần mà muội bị Tứ ca phạt, ta đều cõng muội chạy cả " Sau đây ta còn bị Tứ ca bắt lại, bị phạt quỳ trên võ mĩt nữa, nhưng hắn không nói, có những chuyện, giấu trong lòng mãi sẽ tốt hơn

"Vâng "

Sóng mũi nàng hơi cay cay, tay càng siết chặt cổ Tần Thiện

Lục huynh, cho dù là ai đi nữa, muội cũng sẽ bảo vệ bọn huynh

Hoàng hậu thấy nữ nhi của mình, cổ họng cứ nghẹn lại, ôm ấp Tần Uyển Tinh không thôi, đứa bé này ngốc lắm, bản tính của nó ngây thơ đến vậy mà

Bà lại hết lần này đến lần khác gây họa cho nó

"Mẫu hậu, nhi thần không sao cả " Tần Uyển Tinh vuốt vuốt tấm lưng của hoàng hậu, cười nhẹ, giọng nói trầm ấm thoải mái

Nhìn thấy vậy bà càng xót hơn

Đứa bé này rất hay che dấu tâm trạng của mình, chưa bao giờ thật sự bộc lộ rõ cả

Vết thương đau đến vậy mà vẫn còn có thể cười

Thật ra bà không biết được, vốn dĩ Tần Uyển Tinh không hề thấy đau, nàng tập võ bao nhiêu năm, vài vết thương này thấm thía gì, nhưng nàng càng nói thì hoàng hậu càng xót nên thôi, im lặng là vàng

Tối hôm ấy, nàng ở lại ăn tối cùng hoàng hậu và hoàng thượng, lúc về còn cầm theo một giỏ cơm cùng thuốc cho Vũ Nhiên

"Muội muội, lên đi " Tần Hiền ngồi xuống, chỉ vào lưng mình

Tần Uyển Tinh còn ngây ngốc

"Mau nào, thằng oắt con kia bị đau bụng rồi "

"Thái tử đại nhân chịu cõng muội à? " Tần Uyển Tinh cười phì, trong lòng ngập tràn ấm áp

"Đặc ân riêng dành cho muội đây " Tần Hiền vừa cõng vừa đùa

"Muội nhớ hồi nhỏ ta hay cõng muội chạy trốn mỗi lần muội bị Tứ đệ phạt không? " Sau đây ta bị đập cho một đồng sỏ sách vào đầu, làm hơn một tháng mới xong

"Muội nhớ " Thật sự thì hồi đấy các huynh đều đứng ra gánh tội hết giùm nàng cả

Thái tử ca là một người tốt, ai cười được huynh ấy là phúc khí của họ, nàng kiếp này làm muội muội của huynh ấy chính là phúc khí của nàng

"Tứ đệ quả là ông cụ thật đấy, đầu giống như tam đệ chứ " Tần Hiến hơi bều môi

Tần Uyển Tinh cười xòa

"Đệ như vậy đấy " Tần Phúc trầm giọng nói, hấn dựa vào gốc cây to bên cạnh

Lưng của Tần Uyển Tinh hơi lạnh, miệng cứng đờ

"Ta có nên chạy không? " Tần Hiến chảy xuống một giọt mồ hôi, cân nhắc sự việc

"Không cần chạy, đệ đến đưa thuốc thôi, muội nhớ bôi thường xuyên vào, bữa sau còn ngu ngốc như vậy thì ta sẽ phạt nặng đấy "

"Muội hiểu "

Tần Phúc thở dài một cái, xoa nhẹ đầu nàng, hấn biết rõ nàng có hứa cỡ nào thì vẫn đâm đầu làm bậy thôi, vẫn cứ luôn ngang bướng đáng ghét như vậy

Nàng cười hi lấy lòng vài cái, nàng biết tứ ca phạt nàng chỉ muốn cho nàng một sự răn đe thôi, lúc nào cũng đều phạt nhẹ cả, tại các vị ca ca của mình nhúng tay vào nên mới thê thảm đến vậy

Một phút mặc niệm cho họ

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Độc Sủng Thật Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Giận

Thời gian nhanh chóng trôi qua

Vết thương của Tần Uyển Tinh gần như khỏi hẳn, còn của Vũ Nhiên đã xuất hiện da non

Sư ti ở lại thêm vài ngày rồi xin phép cáo lui bởi đệ đệ của mình mãi vẫn chưa tỉnh, nàng muốn tìm sư phụ chữa trị

.....

"Nếu nàng không muốn thì thôi vậy "

Tần Uyển Tinh im lặng

"Đừng quan tâm tới ta "

".. "

"Đi ra đi, ta không ép nàng "

".. Nhưng mà... "

"Đi đi, đi tìm hấn đi, tên Dục của nàng ấy "

"Đây là phòng ta " Tần Uyển Tinh thở dài, đại nhân à, người có thể thôi quần chăn ấm ức đi được không

Vũ Nhiên ném cái chăn ra xa, tức giận muốn bỏ đi, nhưng lát sau lại quay lại

"Làm sao vậy? "

"Hình như vết thương nứt ra rồi "

"Cái gì cơ? " Tần Uyển Tinh đặt chén trà xuống, đi tìm hộp thuốc

" Thôi ta tự băng, nằng tìm Tề công tử đi " Về mặt ám ức cực độ

" Tìm cái gì mà tìm, ngồi xuống nghỉ ngơi cho tốt vào "

Ai đó sung sướng mỉm cười, nhưng vẫn khụ vài tiếng lầy lẹ

.....

Nửa canh giờ trước

Tề Dự khi nghe tin thất công chúa bị tai nạn liền sợ hãi, hấn chạy từ phương Nam về hồi một tuần lễ, bỏ hết cả công việc ở đây để xem xét tình hình

Tề Dự là nhi tử của Tề đại tướng quân, mẹ hấn chỉ là một kĩ nữ trong lầu xanh, sau này mẹ hấn bị đuổi khỏi Tề gia, lúc đấy hấn vẫn còn chưa ra đời, mẹ từ một hoa khôi trong Liễu Mai thanh lâu, trở thành một bà góa phụ còn mang theo cái bụng to tướng

Hấn không nhớ bản thân khi xưa đã gặp phải bao nhiêu là chuyện kinh khủng gì, bị khinh bỉ, bị sỉ nhục

Sau này mẹ hấn mất do làm việc quá sức kèm theo bệnh tật, hấn lại càng hận Tề gia, hấn hận tất cả bọn chúng, vì muốn báo thù mà hấn mới nhận lại cha

Khinh bỉ cũng được, bị chà đạp cũng được, hấn sẽ nhin, nhin đến lúc bản thân có đủ năng lực để lật đổ cái gia tộc này

Gặp được thất công chúa, Tề Dự đưa rất nhiều thuốc tốt, lại hỏi thăm đủ điều, một lát Tần Uyển Tinh bị đổ li trà trên tay nên hấn mới lập tức nắm tay nằng mà lau sạch

Ngồi đầu tên đại nhân kia nhìn thấy, đau đốn ôm ngực chạy vào phòng

.....

Tần Uyển Tinh nhìn hấn cẩn thận lau sạch tay nằng từng ngón ngón, ánh mắt chăm chú chưa từng thấy, lau tới mức tay nằng đỏ ửng lên thôi

" Nằng lấy ta được không? " Giọng Vũ Nhiên rất nhỏ, nhỏ tới mức có kẻ sát tai cũng nghe thấy, nhưng Tần Uyển Tinh lại nghe rõ ràng từng câu chữ

Vũ Nhiên đang sợ, nằng nhiều hoa đào quá, mới nảy ánh mắt của tên kia nhìn nằng triu mến như vậy, lại nằng niu tay nằng như vậy, có kẻ mù mới không nhận ra thôi

Mà nằng chính là kẻ mù ấy

Vũ Nhiên lập tức ôm người chạy về chỉ để lấy cây chổi đập chết tên tiểu tam, vậy mà thấy nằng về đòi gặp hấn, nên lúc đó hấn vui vẻ cắt luôn cây chổi

" Vẫn còn thời hạn mà " Tần Uyển Tinh hơi nâng mắt đi chỗ khác, nằng không từ chối, nhưng cũng không phải là chấp nhận

Vũ Nhiên siết chặt tay nằng, vậy là vị trí của hấn vẫn chưa vào được lòng nằng sao? Nằng còn muốn hấn đợi bao lâu nữa

Xin lỗi vì hấn ích kỉ, hấn không muốn nằng thuộc về tay ai, nhưng cũng không muốn làm nằng tổn thương, đau thật đấy

Tần Uyển Tinh hơi áy náy, một mực yên lặng

" Ha, nếu nằng không thích thì thôi vậy! Ta chờ " Hấn cười, còn khó coi hơn cả khóc, hấn cố an ủi nằng, nhưng lại an ủi chính bản thân

" Ta xin lỗi, đừng chờ đợi làm gì "

" Rốt cuộc nằng muốn sao? Nằng đừng trêu đùa tình cảm của ta nữa được không? "

" Ta không có "

" Đừng viện minh, nếu đã vậy, ta cũng không làm phiền nằng nữa "

" Ngươi phát điên cái gì chứ "

" Ha ha, nằng thật quá đáng, nằng nên yêu ghét rõ ràng.. " Vũ Nhiên nhìn nằng sau đó lại yếu ớt nói tiếp " Đừng để người khác chìm trong ảo vọng như vậy "

Vũ Nhiên chạy vụt ra khỏi phòng, bây giờ tim còn đau hơn cả vết thương ngoài da nữa, hấn chưa từng nghĩ rằng, hấn lại yêu nằng nhiều đến như vậy

Tần Uyển Tinh ngơ ngác

Ảo vọng gì cơ? Trách cứ nằng sao? Ai mới quá đáng chứ? Ai tự dưng nổi điên chứ?

" Nàng đừng trêu đùa tình cảm của ta nữa được không "

" nàng nên yêu ghét rõ ràng "

" Đừng để người khác chìm trong ảo vọng như vậy "

" .. "

Khó chịu quá đi mất, thật muốn tìm hấn đánh cho một trận

" Nàng lấy ta được không? "

Quả thật lúc ấy nàng đã muốn gật đầu, thật sự muốn đồng ý rồi

Ánh mắt Tần Uyển Tinh nhìn ngoài cửa sổ, tâm trạng phức tạp không nói nên lời

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Độc Sủng Thật Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Tổng quốc

Đêm đầy Tần Uyển Tinh có chút khó ngủ

Nàng vô thức đưa tay vuốt ve chỗ giường còn trống, ở đây sao lạnh lẽo đến thế?

Mấy hôm trước hấn còn đòi sống đòi chết nằm chung, bởi sợ nứt vết thương thì còn có người kịp băng lại

Nàng vốn không phải người ở thế giới này, không cổ hủ hay thù thân như ngọc, với lại hấn bị thương là do nàng mà

Rõ ràng tội nào hấn cũng vờ mộng du ôm nàng ngủ, nàng biết nhưng im lặng không nói

Rõ ràng hấn gây sự trước mà sao nàng lại cảm thấy tội lỗi

...

Tần Uyển Tinh bật dậy, đầu óc đau nhức mệt mỏi

Nàng không ngủ được

Thắp một cây nến thơm mới, mùi dịu nhẹ khiến nàng thoải mái hơn, cả căn phòng đều sáng cả lên

Tần Uyển Tinh cứ chống tay lên bàn, gương mặt gục xuống thờ dài

" Công chúa! " Tú Yên bên ngoài gõ cửa, miệng nói rất khẽ, tiếng gõ cũng rất khẽ

" Vào đi "

" Thắt lễ, hôm nay nô tì đi tuần, tình cờ thấy phòng của người sáng đèn nên gọi thử "

Tú Yên hơi ngần ngại, thất công chúa đẹp quá, váy ngủ mỏng, tóc tùy ý xõa, gương mặt được ánh nến phả vào mơ hồ xinh đẹp, cảm thấy mũi sắp trào máu ra mất

" Không phải là Tĩnh Phong sao? "

" Hôm nay Tĩnh Phong có việc nên nhờ nô tì canh giữ "

Tú Yên cố đưa ra nụ cười hòa nhã nhất

" Ủ, nếu ta vô tình làm người khác giận thì phải làm sao? "

" Tam vương gia ạ? Nếu là tam vương gia thì không phải đâu "

" Ý người là sao? "

" Tam vương gia yêu người thế cơ mà "

Tử Yên còn nhớ rõ, mới nãy Tam vương gia vút mình ở trước sân vườn của Thất công chúa, nói xem thử thất công chúa đã ngủ chưa, hỏi thăm xem nàng có mệt không, còn nói không được bảo hần hỏi

Yêu thương, quan tâm thế còn gì

Làm hại nàng ta mất ngủ, này giờ thấp thỏm đầu dám gõ cửa, thấy ánh nến sáng thì mừng như điên

" Yêu ta sao? "

" Vâng "

Tần Uyển Tinh trầm mặc một lát

" Ngươi lui ra đi "

Vốn dĩ trong hoàng cung thì sẽ không có chuyện yêu đương, đơn giản chỉ là kiếm một gia tộc lớn để nâng cao vị trí của bản thân thôi

Mà nàng lại là thất công chúa của Tần quốc, vạn người muốn xâu xé nàng, đây vốn không phải là yêu

Là dục vọng

Sự tham lam ích kỉ của họ khiến bản thân nàng do dự, Vũ Nhiên cũng có thể chi lợi dụng nàng, nàng có thể mất tất cả, nhưng nhất định không khiến trái tim bị tổn thương nữa

.....

Tổng quốc

" Chát "

Nha hoàn ngã nhào xuống đất, gương mặt trắng nõn còn bị in hằn 5 dấu tay đỏ chót

Nàng ta sợ hãi quỳ xuống, miệng không ngừng van xin

" Nô tì không có, xin người, xin người.. "

Lại thêm một tiếng " chát " nữa, nha hoàn kia gần đầu gần như cứ oong lên

" Chủ tử xin bớt giận, đừng để ảnh hưởng đến long thể " Từ bà bà lên tiếng, gương mặt già nua xấu xí, nhưng cái miệng rõ ngọt

" Hừ, đem ả ta ra ngoài đánh 50 gậy, sau đó hủy dung bán vào thanh lâu đi "

" Đừng mà,.. ngũ công chúa.. nô tì không có.. a.. a.. các người tránh ra " Nha hoàn nước mắt đầm đìa, hét toáng lên, một lát sau bị mang đi

Ngũ công chúa Tổng quốc - Tổng Thanh Thanh, nhan sắc rất đẹp, chỉ là trang điểm hơi đậm, đứng chát nữ phụ độc ác, ánh mắt đáng sợ vô cùng, trên người khoát bộ trang phục đỏ chói, càng làm nổi bật gương mặt xinh đẹp của nàng

" Tiện nhân, dám đi quyến rũ Từ ca "

" Đúng vậy a " Từ bà bà lên tiếng, chân chó nịnh nọt

Tổng Thanh Thanh nổi tiếng là độc ác, bất cứ ai là lướt trước mặt Từ hoàng tử, lập tức sẽ bị nàng ta hại cho thân bại danh liệt

" Ngũ muội hôm nay sắc mặt có vẻ không tốt " Nữ nhân dịu dàng bước vào, giọng nói rất nhẹ

Tổng Thanh Thanh hơi nhú mày, nàng ta chán ghét nhất chính là nữ nhân này

" Liên quan gì ngươi, Tần Nhu, ta nói cho ngươi nghe, ngươi tốt nhất tránh xa ta ra " Tổng Thanh Thanh chưa chát nói, đến cả ánh mắt cũng khinh thường

Tần Nhu hơi nghiêng răng, nhưng vẻ mặt vẫn tràn đầy sự thiện lương

" Ngũ muội thật không biết phép tắc "

" Đờ hơn ngươi, gả vào Tổng quốc nhiều năm như vậy vẫn không có con, làm Từ hoàng tử phi thì sao chứ? Chỉ được cái danh thôi "

" Phu quân lúc nào cũng dịu dàng với ta cả " Tần Nhu hơi cúi đầu, đưa khăn tay lên che mặt

" Phu quân? Ngu ngốc, bị thất sủng mà còn lên mặt, tôi qua tứ ca ở phòng của ta, hẳn lúc nào cũng rất dịu dàng "

Móng tay Tần Nhu đã bầu chặt vào da thịt, nàng ta buồn nôn với cái loại loạn luân mà còn công khai như vậy, trong tất cả phi tử của Tứ hoàng tử nàng ta đều có thể xử lý hết, riêng Tống Thanh Thanh, với thân phận và địa vị của ả ta, nàng không phải thích đụng thì đụng

" Cái dạng bản thù như ngươi, nên cắt khuất mắt bản cung, đừng có tới đây làm ô uế nữa, giữ danh phận cho tốt, kéo ngày nào đó ta sẽ đập đổ ngươi " Tống Thanh Thanh chán ghét nói

" Muội.. muội muội.. ta chỉ muốn thăm muội thôi mà.. muội.. cần thiết phải nói khó nghe như vậy " Tần Nhu đưa tay che mặt, nước mắt lăn rơi xuống

" Ngươi khóc cái.. "

" Đủ rồi! " Tống Thanh Thanh còn chưa kịp lên tiếng, đã bị giọng nói phía sau lấn át

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Độc Sủng Thập Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Ngũ công chúa Tống quốc

" Đủ rồi! "

Khóe miệng Tần Nhu hơi cong lên rồi vụt tắt, nước mắt vẫn rơi

Thái tử Tống Văn hơi cao giọng, kéo Tần Nhu ra phía sau mình

" Muội làm càn đủ chưa? "

Tống Thanh Thanh không buồn trả lời, mắt cứ nhìn móng tay đỏ chót, lại thêm một kẻ ngu xuẩn bị con hồ ly này mê hoặc

" Muội có nghe ta nói không? "

" Ta không điếc, các ngươi ồn chết đi được "

Tống Văn ghen hờn lại, thân thể có chút run run, hẳn thật sự đang tức giận

" Không ra thể thống gì cả, đối xử với Tứ hoàng tử phi như vậy đây à? Có phải là mọi người chiều muội quá rồi nên muội quên hết phép tắc hả? "

" Thái tử ca, muội không sao cả? " Tần Nhu nức nở, hơi cúi đầu tủi thân một chút, nhưng trong lòng lại vui sướng vô hạn, bất kể tên nam nhân nào ở đây cũng bị nàng ta thành công mê hoặc cả

" Gọi nàng ta một tiếng tẩu tẩu sao? Không xứng! Bị đất nước vứt bỏ tới đây rồi mà còn uất ức gì " Tống Thanh Thanh chế giễu

Tần Nhu sắc mặt trắng bệch, phải rồi, đây chính là nỗi đau lớn nhất của nàng ta, bị ruồng bỏ ở đây tận 6 năm trời, một bước cũng không thể trở về

Tay nàng ta bầu chặt vào da thịt, môi tái nhợt đã ngửi thấy mùi máu tanh, Tần Nhu đưa mắt trừng Tống Thanh Thanh, đồ tiện nhân chết tiệt, mất hết nhân phẩm rồi còn có thể mạnh miệng chỉ trích nàng ta sao? Hừ! Chỉ được cái giỏi ra oai

" Ta.. ta.. hừc " Tần Nhu bật khóc, trong miệng đầy vị máu, nàng ta quay đầu bỏ chạy

Bởi nàng ta biết, đáng về hiện giờ chỉ ngập tràn sự hận thù, không thể tiếp tục diễn trò

" Muội muốn làm ta tức chết à? Nhìn lại chính bản thân muội đi, tất cả đều thói nát cả rồi, muội có tư cách gì phán xét người khác " Tống Văn tiến lại gần Tống Thanh Thanh, nắm lấy cổ áo của nàng mà xé lên

Tống Thanh Thanh hít thở khó khăn, nàng hất đổ cả bộ binh trà bằng gốm sứ đắt tiền, gương mặt đỏ bừng vì giận, gất gao gần lấy từng chữ:

" Cút xa ta ra "

Tống Văn nhận ra muội muội mình khó thở liền áy náy hơi nói tay ra, nhưng nghe câu nói ngông cuồng của nàng thì hẳn lại tức giận xiết chặt hơn

" Loạn luân! Độc ác! Dâm phụ!.. Ngươi không xứng làm muội muội của ta " Tống Văn nói xong liền hất nàng qua một bên, bàn tay trắng nõn của nàng bị

mảnh vỡ cắt chảy máu, giọt máu tươi như thấm vào mảnh vỡ, nhưng nàng lại không hề thấy đau,

Nàng hít thở dễ chịu hơn một chút, khoe miệng cười nhạt

" Ngươi cũng không xứng "

Tổng Văn bị chọc tức đến mức muốn thổ huyết, hậm hực bước ra cửa, thấy đám nha hoàn run như cây sậy, hần chỉ bỏ lại một câu " Vào xem ngũ công chúa thế nào "

Từ bà bà run rẩy bước vào, thấy trong phòng toàn mảnh vỡ, Tổng Thanh Thanh ngồi bệt dưới đất, tay còn chảy đầy máu tươi

" Chủ tử, để nô tì băng lại "

" Cút hết ra ngoài " Tổng Thanh Thanh hét lên, tay phải siết chặt lấy mảnh vỡ khiến máu chảy ra càng nhiều

" Vâng " Từ bà bà sợ hãi nghe lời, phải biết khi chủ tử tức giận là đáng sợ đến mức nào, lại gần có khi bị giết chứ chẳng chơi

Cánh cửa phòng đóng sập lại, bóng tối lạnh lẽo ngày càng tràn vào, Tổng Thanh Thanh yên tĩnh một lát mới giữ được cho bản thân không làm điều xằng bậy

.....

Tứ hoàng tử - Tổng Triệu, thoải mái bước vào phòng của Tổng Thanh Thanh

" Ai làm cho muội muội thân yêu của ta bị thương vậy? "

Tổng Thanh Thanh không hề ngước mắt lên, bàn tay đã được băng lại chắc chắn

" Lo mà quản lý con hồ ly đấy kỹ vào "

" Hồ ly? Tần Nhu à? " Tổng Triệu cười khẩy

" Tệ nhân đấy " Tổng Thanh Thanh nói

" Ha ha, nàng ta thì làm gì được muội chứ " Tổng Triệu tâm trạng khá tốt, trong lòng không khỏi xuýt xoa, đúng là một nữ nhân độc miệng

Tổng Thanh Thanh bỗng nhiên nâng mắt, đôi mắt nàng ta quyến rũ đến mê người

" Tứ ca, sao giờ mới đến thăm người ta, người ta đợi lâu lắm rồi đấy " Nàng còn chủ động ôm lấy cổ Tổng Triệu, giọng ngọt hơn cả đường

Tổng Triệu ngạc nhiên mở mắt, nàng ta bị đứt dây nải à? Nhưng hần cũng rất biết phối hợp

" Thanh Nhi chờ lâu rồi, tay nàng bị sao vậy? "

" Ừ ừ, còn không phải do tẩu tẩu làm sao? " Miệng thì ngọt như thế, nhưng lúc nhìn hần lại đầy cả dao găm, hần không thể giết hần vậy

Tổng Triệu buồn cười, chưa kịp hoàn hồn thì đã bị Tổng Thanh Thanh đẩy ra

" Con hồ ly ấy đi rồi "

" Muội lợi dụng ta xong là vứt bỏ à " Tổng Triệu hơi mất mát, mùi hương trên người Tổng Thanh Thanh còn vương trên y phục của hần

" Thanh nhi? Buồn nôn chết đi được, so với những tiếng xấu mà ta nhận thay ngươi, thì lợi dụng nhiều đây có thấm gì "

" Độc miệng quá "

" Ngươi khi nào mới giết chết con hồ ly ấy? "

" Nàng ta còn có giá trị sử dụng "

Tổng Thanh Thanh không nói gì nữa, an vị nằm trên giường, còn ném vài cái gối cùng cái chăn xuống đất theo thói quen

" Về Tần quốc không? " Tổng Triệu cũng không tức giận, đem chăn gối qua cái sập tre gần đấy trải ra

" Ngươi lại muốn làm gì? " Tổng Thanh Thanh mệt mỏi nói

" Hoàng hậu cùng thất công chúa Tần quốc suýt táng thân trong biển lửa "

"Người nói gì cơ?" Tống Thanh Thanh bật dậy, gương mặt trắng bệch

"Ta vừa nhận được tin thôi"

"Khi nào khởi hành?"

"Ngày mai"

Hình như truyện không còn được chú ý nữa rồi

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Độc Sủng Thật Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Khởi đầu của chiến tranh

Tần quốc

Cả đại sảnh đều được trang hoàng rất long lẫy

"Chuyện gì vậy?" Tần Uyển Tinh xoa xoa mi tâm, tối qua thật ngủ không yên

"Sứ giả Tống quốc muốn qua đây thảo luận vài việc tài chính, nghe nói còn tranh thủ về thăm nhạc phụ" Tú Yên cúi đầu cung kính thông báo

Tần Uyển Tinh trầm mặc, phải nói số phận của Tần Nhu quá may mắn, sống bên đây 6 năm rồi mà vẫn còn nguyên vẹn, bây giờ còn bày trò áo gấm về làng à

Đột nhiên nàng thấy lồng ngực đau nhói, cái áp lực này là sao đây?

"Điện hạ, không sao chứ?"

"Không, lui ra đi"

E là lần này việc Tống quốc về đây không hề đơn giản

.....

Lộ trình từ Tống quốc đến Tần quốc không hơn 5 ngày, nhưng giữa đường gặp nhiều chuyện nên số ngày càng tăng thêm

"Chát" Tần Nhu ôm mặt đỏ rát, không nhịn được khóc òa lên

"Tiện nhân, ai cho người vào xe ngựa của ta" Tống Thanh Thanh vẫn vận y phục đỏ tươi, mỗi lời nói ra đều toàn gai độc

"Tỷ đâu có, hức... Tỷ chỉ muốn xem có phu quân ở đó không" Tần Nhu ảm ức, nước mắt càng lăn dài trên gò má trắng nõn

"Phu quân người ở đây thì thế nào? Ta vẫn có thể chăm sóc tốt cho huynh ấy thôi"

"Muội!" Đồ tiện nhân không biết xấu hổ

Tống Thanh Thanh vờ giơ tay cao hơn, dọa Tần Nhu sợ hết hồn, nàng ta ngã nhào ra khỏi xe ngựa, trông vô cùng nhếch nhác

Đám nha hoàn vội đỡ Tần Nhu dậy, trong lòng không ngừng phi nhủ Tống Thanh Thanh

Ngũ công chúa thì sao chứ? Vẫn thấp bậc hơn chủ tử nhà bọn họ mà

Thấy Tần Nhu vẫn nước mắt uất ức, Tống Thanh Thanh gần như muốn xé toạc gương mặt nàng ta ra

"Ta thấy người nên đổi tên thành Bạch Liên đi"

"Lại có chuyện gì vậy?" Tống Triệu từ xa bước tới, hần chỉ mới qua đầu sông bên kia lấy ít nước

"Thiếp.. là lỗi của thiếp" Tần Nhu lấy khăn tay che mặt, cứ hức hức vài tiếng, khiến người ta thương tâm

"Bẩm tứ hoàng tử, là ngũ công chúa đánh tứ hoàng tử phi ả "Nha hoàn áo lam vô cùng bất bình thay chủ tử, vội lên mặt tổ cáo, có tứ hoàng tử ở đây, ả ta không sợ, và lại, ả ta còn là tình nhân bí mật của tứ hoàng tử

"Chát "Một tiếng mạnh hơn, Tống Thanh Thanh đã bước xuống xe ngựa từ lúc nào không hay, móng tay vừa đỏ vừa dài của nàng lướt qua nha hoàn áo lam khiến da mặt nha hoàn đấy bị xước một đường dài

"Ai cho phép ngươi lên tiếng chứ? "Tống Thanh Thanh châm chọc nói, vuốt ve mặt nha hoàn áo lam, dòng máu đỏ tươi chảy từ gương mặt ả ta, nhìn rất mê hoặc

Nha hoàn ấy bị dọa cho sợ hãi, lại thấy mặt mình đau rát

Ả ta vậy mà bị hủy dung rồi! Không thể nào! Gương mặt xinh đẹp của ả, cả gia tài của ả đều bị nàng hủy hết rồi

Nha hoàn áo lam vội khóc thét lên rồi chạy vụt đi, hai tay che lấy gương mặt bị thương ấy

Tống Triệu hơi nhíu mày, nhưng thâm tâm lại đang mỉm cười

Ái chà, con nhím này lại xù lông rồi

"Lên xe đi "Tống Triệu hơi trầm giọng nói

Tần Nhu đắc ý vô cùng

"Ta nói mọi người lên xe trước đi "

Tống Thanh Thanh xoay người bước lên xe ngựa, tiện tay đóng rèm lại

"Cả nàng cũng vào xe ngồi đi, nếu tiếp tục gây chuyện, thì tự thân mà quay về Tống quốc cho ta "

"Vâng "Tần Nhu e thẹn nói, gương mặt uất ức đi về hướng xe của mình

....

Tần Uyển Tinh xem danh sách của đoàn sứ giả, trong đấy bao gồm cả Tần Nhu

Bàn tay của Tần Uyển Tinh vô thức vuốt cái tên Tần Nhu này, không ngờ mạng của nàng ta lớn đến vậy

"Đạo này Hoa quý phi sao rồi? "

"Dạ, vẫn an phận như vậy "

"Tốt nhất nên thế "

Tần Uyển Tinh không hề tha cho ai một mạng cả, nàng không phải thánh sống, chỉ là, với cách dày vò bản thân người khác, nàng lại hứng thú hơn một chút

"Vút "Phi tiêu sắc lạnh bay vào, đâm thẳng tới tận vách tường gần đầu giường

Tần Uyển Tinh vẫn lật từng trang sách

"Là thông báo của bang La Đà "Tú Yên nhíu mày, trong đó chỉ vờn vện vài dòng "Cẩn thận đoàn sứ giả "

Lại là một trận gió tanh mưa máu

Trong khi đoàn sứ giả vẫn đếm từng ngày đến Tần quốc

...

"Ngươi làm xong việc chưa? "Nữ nhân vận y phục màu đen, khăn lụa che nửa gương mặt, gió cây xào xạc làm y phục của nàng bay trong gió, im lặng quý dị

"Dạ rồi "

"Cướp ngôi vị của ta, nhi tử của ta, các người đừng hòng sống yên "

Màn đêm lại nhanh chóng yên tĩnh

Dạo này n9 nu9 ít xuất hiện một tí, thực chất là bí ý tưởng rồi

Mà tự dung cứ thích bày thêm chi tiết để tự làm bí bản thân không à T.T

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Độc Sủng Thập Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Thích khách (1)

Đoàn sứ giả Tổng quốc cuối cùng cũng tới

Đi đầu là Tứ hoàng tử - Tổng Triệu

Cạnh đây là Tứ hoàng tử phi - Tần Nhu

Đi sau lưng là Ngũ công chúa nước tiếng - Tổng Thanh Thanh

Nổi bật nhất vẫn là Tổng Thanh Thanh, nàng vận y phục đồ tươi, phần trên để hở bụng, bên dưới là váy lụa xòe như đóa hoa rất đẹp, bên ngoài còn khoác một tấm áo lụa mỏng dính, để cái bụng nhỏ xinh thoát ẩn thoát hiện mê người, mái tóc thắt hai bên đuôi sam, trên tóc cài nhiều trâm bằng ngọc đất tiền

Đây là cách ăn mặc cũng như trang điểm truyền thống ở Tổng quốc

Ồ đó, nữ nhân khá thoáng, thoải mái, ăn mặc không quá cầu kì

Nhưng ở Tần quốc, giữ thân như ngọc, nên những bộ y phục như vậy chẳng khác nào nữ tử thanh lâu cả

Các vị quan đại thần gần như dán mắt vào thân hình uyển chuyển của Tổng Thanh Thanh, mặc dù biết nàng mang cả trăm ngàn tiếng xấu, nhưng ai cũng muốn chiêm hữu một thứ như vậy

Tổng Triệu hơi nhíu mày, hần cời áo khoác lông sói ra, phủ lên người muội muội của mình, nhỏ giọng nói:

"Ồ đây không giống Tổng quốc đâu "

Tổng Thanh Thanh chỉ cười nhạt

Tần Nhu ăn mặc cũng y như vậy, chỉ có điều là phần bụng che kín, tóc búi cao, chỉ chừa hai cái đuôi sam hai bên mặt

"Bái kiến hoàng thượng, thần là Tổng Triệu, còn đây là muội muội thần - Tổng Thanh Thanh "

"Miễn lễ, ban ghế "

"Đa tạ "

Tần Nhu nghiêng rặng, nhìn hần chỉ khăng khăng thỉnh an hoàng thượng chứ không gọi là nhạc phụ, chứng tỏ trong lòng hần chưa từng có nàng

"Nhi thần bái kiến phụ hoàng " Tần Nhu ngoan ngoãn quỳ xuống thi lễ

"Mau qua ngồi với mẫu phi " Hoa quý phi mừng rơn, thấy nữ nhi của mình áo gấm về làng, bà ta càng tự hào

Tần Nhu e thẹn lại gần chỗ của bà

"Nhu nhi, lát nữa con đưa Ngũ công chúa đi thăm quan hoàng cung nhé " Hoàng thượng trầm giọng, hiếu khách nói

"Nhưng mà nhi thần mới trở về, cảnh quan trong hoàng cung chắc thay đổi nhiều rồi, sợ là thiếu hiểu biết khiến muội ấy chê cười " Tần Nhu thẹn thùng từ chối, có điện mới dẫn Tổng Thanh Thanh đi chung ấy, ở gần nàng ta chẳng khác nào ở gần đồng lửa cả

Hoàng thượng hơi nhíu mày, đây là đang trách ông không quan tâm đến nữ nhi của mình sao

Tần Uyển Tinh nhấp một ngụm trà, khéo miệng cong lên nhẹ, đúng thật là, hồ thả đi ngày nào giờ đã nanh vuốt sắc bén rồi

"Đề nhi thần " Tần Uyển Tinh hơi đứng dậy, mỉm cười với Tống Thanh Thanh

Tống Thanh Thanh có chút sững sờ, li trà trên tay suýt chút nữa đổ, nhưng rất nhanh chóng trả lời

"Phiền thất công chúa vậy! "

Tần Uyển Tinh cảm giác lời nói của nàng ta có chút xót xa

.....

"Đây là vườn ngự uyển, cây cỏ chủ yếu đều là sen đá, hoa đào, mẫu đơn,... " Tần Uyển Tinh đi về phía trước, rất chuyên nghiệp giới thiệu

"Vậy muội thích gì? " Tống Thanh Thanh mỉm cười, khoanh tay nhìn Tần Uyển Tinh

"Muội thích nhất là.. sen trắng " Tần Uyển Tinh vuốt một chậu sen trắng gần đấy, cười rạng rỡ

Không biết khi nào họ đã đổi cách xưng hô

"Này.. thất công chúa đúng là tuyệt sắc " Tống Triệu đi sau, hơi nói khẽ vào tai Tống Thanh Thanh, ánh mắt nhìn Tần Uyển Tinh vài phần đánh giá

Tống Thanh Thanh chỉ liếc nhẹ rồi đi tới bên cạnh nàng

Bên cạnh Tống Triệu xuất hiện thêm một tên lạ mặt nữa - Vũ Nhiên

"Ta khuyên ngươi nên từ bỏ mấy cái ý nghĩ đòi bại đi " Vũ Nhiên hơi lạnh giọng, nhưng nhìn về phía chậu sen trắng kia, ánh mắt lại dịu dàng hơn hẳn

Tống Triệu ha ha vài tiếng

Đáng sợ thật đấy, nhưng ở đây thú vị hơn nơi nhợt nhạt của Tống Triệu rất nhiều, dễ hiểu khi tên tam vương gia bại hoại lại chôn chân không về nước

...

Mặt trời hơi ngả bóng, ánh nắng vàng cam trải khắp hoàng cung

"Tỷ đi tắm đi, rồi mặc y phục của muội này " Tần Uyển Tinh đưa ra một y phục màu trắng

"À ừ " Tống Thanh Thanh cười gượng, nàng quên mất ở đây không nên ăn mặc thoáng như vậy, mà trong hành lí của nàng toàn y phục truyền thống

"Mà y phục của tỷ đẹp thật đấy " Khi đánh nhau hay dùng khinh công rất đỡ phiền

"Thích thì lấy mà mặc, dù sao ở đây tỷ cũng không thể mang "

Tống Thanh Thanh hào phóng đưa ra rất nhiều dạng khác nhau, mỗi tội đều hở bụng và đồ rục rủa thôi, vừa cười vừa cầm bạch y vào phòng tắm

Một lúc sau, Tống Thanh Thanh nhẹ nhàng bước ra, tóc còn ướt sũng, nhưng y phục lại rất vừa với nàng

"Tỷ xem này, muội mặc có đẹp không? "

Tần Uyển Tinh vận bộ y phục đỏ rực ấy, gương mặt nàng vô cùng hợp với nó

"Đẹp lắm, ngồi xuống tỷ thất đuôi sam cho "

Mái tóc của Tần Uyển Tinh rất mượt, lại dài như suối nước, bàn tay của Tống Thanh Thanh len lỏi qua từng sợi tóc, ánh mắt rất phức tạp

"Mẫu hậu muội chắc thường xuyên làm tóc cho muội lắm "

"Không đâu, mẫu hậu rất bận, chỉ có Tú Yên làm thôi, mà Lục ca làm cũng đẹp lắm, chỉ tiếc là huynh ấy dạo này ít thấy, có tỷ ở đây thật tốt "

"Ừ " Trái tim của Tống Thanh Thanh âm áp hẳn, hốc mắt hơi đỏ lên, nàng cố tình nghiêng mặt qua để mấy sợi tóc lòa xòa trước mặt, che đi gương mặt khổ sầu của nàng, lát sau mái tóc ướt đẫm sau lưng cũng được Tần Uyển Tinh lau khô rồi buộc nhẹ lại

"Tỷ xem, dường như tỷ rất hợp với y phục này nha " Tần Uyển Tinh suýt xoa, đẹp đến chết mất, tay vừa vuốt vuốt hai bím tóc đuôi sam mới thất xong, vừa cài một cây trâm ngọc lên đầu Tống Thanh Thanh

Tống Thanh Thanh vốn theo khuynh hướng quyến rũ, nay mặc y phục màu trắng, chỉ càng làm nàng thêm quyến rũ hơn thôi

Tần Uyển Tinh trêu đùa vài câu, nấn trong phòng bỗng vụt tắt, trên da mặt nàng còn cảm nhận được sự sắc lạnh của thủy chủ

Chương 30: Thích khách (2)

Thanh thủy chủ cứ lượn lờ quanh khuôn mặt của Tần Uyển Tinh

"Tổng Thanh Thanh, ngươi cũng có ngày hôm nay " Hắc y 1 hơi khàn giọng nói, nhận ra bản thân Tần Uyển Tinh hơi run nhẹ, hắc y 1 càng vui vẻ làm oai

Tần Uyển Tinh cười nhạt, đêm dài lắm mộng, dạo này nàng không có gì để trút, bây giờ tự dung có bao cát thể thân, phần khích chết mất

Mặc dù kẻ hấn muốn giết lại là Tổng Thanh Thanh

Mà Tổng Thanh Thanh giờ phút này cũng đang bị một hắc y 2 khác kìm chặt, giọng của hắc y 2 dịu hơn hẳn

"Thất công chúa xin thứ tội, chịu khó đứng yên một chút là ổn "

Âu đêch

Tổng Thanh Thanh chỉ muốn tát vào mặt kẻ đó vài cái

Cái này gọi là phân biệt đối xử đúng không?

Từ thời cha sinh mẹ đẻ đến giờ, ta chưa từng bị ai đối xử thiên vị như vậy, đây chẳng khác nào sỉ nhục ta

"Ngươi muốn gì? " Tần Uyển Tinh nhếch miệng, giọng rất thần nhiên

"Hủy dung của ngươi " Hắc y 1 lạnh lẽo nói

Im lặng một vài giây

Tần Uyển Tinh đưa tay lên sờ gương mặt của mình, có chút tiếc nuối

"Gương mặt này đẹp như thế, ngươi xem nếu hủy đi thì tiếc lắm "

"Gương mặt của những cô nương khác cũng xinh đẹp, ngươi nhắm mắt vẫn hủy được mà " Hắc y 1 cứng cổ đối chọi

Tần Uyển Tinh chỉ cạ lời, này này, ngươi muốn hủy thì hủy nhanh lên, dài dòng làm gì, suy nghĩ thì vậy, nhưng tay nàng chuyển động còn nhanh hơn não, người hơi xoay lại, lần này, cả hai đều đổi vị trí cho nhau

"Thật ngại quá! Ta rất thích gương mặt này "

Hắc y 1 cả kinh, hấn cự quậy cả ngày cũng không được

Nàng ta rất mạnh!

Tổng Thanh Thanh cũng giải quyết luôn người bên kia, chỉ là nàng một phát cắt đứt cổ họng của hắc y 2

Tần nhần đến mức khiến người ta sợ hãi

Tú Yên nhẹ nhàng thấp giọng nén mồm, thấy có hai hắc y đều đã bị cắt cổ họng, Tú Yên vẫn mặt lạnh, không một chút

"Bên ngoài đã diệt gọn rồi ạ! " Tú Yên cúi đầu, nói vồn vện vài câu

" Bao nhiêu? "

" 20, đều là nhất đẳng " Tú Yên thấy thất công chúa không nghi ngại người bên cạnh, liền thật thà thông báo

Tổng Thanh Thanh trầm mặc, cử tận 20 tên sát thủ nhất đẳng chỉ để giết nàng, kẻ đằng sau quả thật là bị bức tới điên rồi

...

Vũ Nhiên chạy ào từ cửa sổ vào, không ngần ngại ôm lấy cái dáng nhỏ màu đỏ tươi kia, trên tay áo bên trái của hấn còn nhiễm một vài hạt máu đỏ

" Không sao là tốt rồi "

Tim Tần Uyển Tinh thích một cái, ngo ngác hoàn toàn, lại nghe giọng yên tâm của hắn, giận dỗi bao lâu của nàng cũng đã bị trút sạch

" Ừm "

Bản thân Tống Thanh Thanh đứng bên cạnh làm bóng đèn

" Muội ăn mặc kiểu gì vậy? " Tống Triệu từ lúc nào xuất hiện bên cạnh, hắn lén lút thu dao nhỏ còn dính ít máu tươi vào trong tay áo, miệng cười nhẹ

" Đây vốn dĩ là y phục của ta mà " Tống Thanh Thanh nhìn về hướng hai người đang âu yếm kia, mỗi lời nói đều tràn ngập sự đau xót

Tống Triệu kinh ngạc, rồi lại lặng thinh

Quả thật.. Y phục này vốn dĩ nàng phải được mặc từ lâu rồi

Vũ Nhiên lúc này mới để ý đến cái thứ mà Tần Uyển Tinh đang vận trên người

Ánh mắt hắn tối sầm lại, tiện tay lấy cái áo lông chồn của nàng đang đặt trên ghế gỗ mà phủ lên người Tần Uyển Tinh

" Không cho nàng mặc như vậy nữa " Tay hắn siết chặt nàng hơn, cầm đặt trên đầu của nàng mà cọ qua cọ lại

Mặc dù nàng mặc vào thì.. Khụ.. Rất đẹp

Tần Uyển Tinh rất ngoan ngoãn gật đầu, rồi lại lắc đầu

Tại sao nàng lại phải nghe hắn chứ?

Chỉ là lúc thấy hắn chạy vào, tự dưng nàng lại hốt hoảng muốn vơ cái áo khoác bên cạnh để mang vào

" Sao ngươi nhận ra được ta? " Vóc dáng của nàng và Tống Thanh Thanh tương tự nhau, lúc quay đầu lại thì rất khó nhận ra

" Là trái tim ta nhận ra nàng " Vũ Nhiên thủ thi bên tai nàng, cả gương mặt của Tần Uyển Tinh nóng bừng cả lên

Hai cái bóng đèn siêu sáng "... "

...

Lúc này, Tú Yên ngồi ngoài bàn ghế đá ăn dưa hấu, Tính Phong bên cạnh bổ thêm vài miếng cho nàng

" Không phải ngươi đi đẹp thích khách cho chủ tử sao? " Tính Phong cũng ngoạm một miếng dưa hấu đỏ mọng, vừa nhai vừa hỏi

" Có Tam vương gia ở đây " Tú Yên thân nhiên nói, lại vui vẻ nhận lấy miếng dưa hấu thơm ngon kia

" À "

Tớ đang chuẩn bị ra thêm bộ mới " Tình đầu". Tới nay sẽ ra chương đầu tiên. Mong các cậu ủng hộ cho tớ nữa nhé

Vời lại cho ý kiến chương này nha!!

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Độc Sủng Thật Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Bãi săn

Nhìn từ xa đã thấy được y phục đồ chơi của Tống Thanh Thanh

Tần Uyển Tinh lại vận một thân màu tím nhạt, y phục dành riêng cho cưỡi ngựa, cả Vũ Nhiên cũng một màu tím nhạt

Gần bờ rừng đã được dọn sạch một bãi rộng, xung quanh đều được canh phòng cẩn mật, ngay cả một con ruồi cũng khó mà lọt vào, hoàng thượng còn

đang khấn trời đất

Phải! Hôm nay chính là ngày đi săn

" Thời gian qua một nén nhang, chúng ta sẽ bắt đầu xuất phát " Hoàng thượng thống khoái dang tay ra, đồng dục nói

" Tuân mệnh "

Cứ mỗi năm đều chọn một ngày để đi săn, nếu săn nhiều thì tức năm đó thái bình, dân chúng được ấm no

Sau một nén nhang, các vị quần thần đều thi nhau xuất ngựa ào vào rừng, khí thế hùng hực như đánh trận

Cả Tần Uyển Tinh và Tống Thanh Thanh cũng không ngại ngần gì mà tách nhau ra

Ở đại sảnh trung tâm bên ngoài khu săn chỉ còn vài vị hoàng tử nhỏ tuổi, công chúa và phu nhân có địa vị, họ ngồi lại nói chuyện phiếm, lại bàn bạc chuyện hôn nhân sau này

" Ta nghe nói vị nhị công chúa kia mới trở về đây "

" Nàng ta đi Tống quốc mà vẫn chưa chết sao? "

" Nghe nói nàng ta được sủng ái lắm, ở lâu vậy mà còn có thể áo gấm về làng cơ mà "

" Nhưng mà mãi vẫn không có nhi tử "

" Cái này ta không biết, hay là không có khả năng nên bị gửi trả nhĩ "

" Ha ha, có thể lắm "

Tần Nhu vừa đi ngang qua, nghe thấy mấy câu đầu còn đỏ mặt vui vẻ, càng nghe thì sắc mặt nàng càng trắng bệch, khăn tay cũng bị vò muốn rách nát

Đặc biệt là không có nhi tử, hắn ta suốt ngày ở chung với muội muội của hắn thì dù nàng có mọc cánh cũng không thể giở thủ đoạn gì cả

Sáng nay nàng còn muốn mạng y phục đôi với hắn, kết quả hắn chọn màu đỏ, Tần Nhu dù có làm tử hoàng tử phi cũng không có tư cách dùng màu đấy

Tống Triệu còn thêm một câu nàng không đủ tư cách bước vào bãi săn, phải, nàng không đủ tư cách, nhưng chỉ cần hắn dẫn nàng vào thì tư cách đấy còn là cái thứ gì, vì sao hắn chỉ một mực dẫn ả tiện nhân kia vào cùng

Tần Nhu nén sự tức giận của mình, xoay người bước đi

Các người cứ chờ đấy, kịch hay vẫn còn

....

Tại bãi săn

" Phập " Vũ Nhiên bắn mũi tên vào người con hươu sao, một phát chết tươi

" Nếu dùng da làm áo chắc đẹp lắm " Hắn vừa cười, vừa nghĩ lúc Tần Uyển Tinh khoác trang phục này

Trên lưng ngựa của hắn toàn là thỏ con, sóc nhỏ, chim non, chồn bé... Chúng đều bị nhốt vào chuồng gỗ thô sơ mà hắn mới làm, đều là động vật nhỏ xinh xắn

" Phập " Mũi tên dính ngay khúc cây bên cạnh, một con mãng xà to lớn quăng quại một lúc liền im lặng

Vũ Nhiên vui vẻ nhìn qua, thấy Tần Uyển Tinh cầm con mãng xà ném lên ngựa

Nhìn sang phía ngựa, khúc miệng hắn có chút co rút

Sói, mãng xà, chim ưng, lợn rừng...

Điều quan trọng là chúng còn sống, ngay cả con mãng xà mới bị bắn kia vẫn còn sống, chúng rất ngoan ngoãn nằm im, hoặc là theo sau lưng nàng

Hắn lại nhìn thành quả của bản thân

Thì ra nàng thích những thứ cường tráng đến vậy

Tần Uyển Tinh nhìn vào ngựa của hắn, sở thích của nam nhân cổ đại đều như vậy sao?

" Cái kia.. " Nàng hơi chỉ vào con chồn nhỏ lông màu vàng đất đáng yêu kia

" Nàng thích sao? "

" Ừ "

" Vậy ta lấy cho nàng " Vũ Nhiên vui vẻ cười, rất cao hứng mở lồng ra

" Ngươi cẩn thận "

" Không sao "

" Răng của nó có độc đấy "

Vũ Nhiên phản ứng nhanh nắm cái miệng nhỏ đang há ra kia, ngạc nhiên nhìn nó

" Đây là hồ ly đất, nó sống chủ yếu ở vùng hoang mạc, lại rất hiếm gặp, nó cắn một phát thì chết khỏi phải nói, đặc biệt nó thích giả yếu đuối để dụ người ta vào bẫy, nhưng sao lại xuất hiện ở đây? " Tần Uyển Tinh đưa tay vuốt ve con vật nhỏ, hồ ly đất nằm rất im lặng, không hề động đậy hay giờ thối cần người

Vũ Nhiên không biết cũng phải thôi, trên thế giới này có bao nhiêu thứ kì lạ, riêng con hồ ly này đã kì lạ lắm rồi

Hồ ly nhỏ bằng một nắm tay, lông lại mượt mà, ngoan ngoãn yên phận để được vuốt ve

" Gọi ngươi là Tiểu Uyển nhé? " Vũ Nhiên cười nhẹ

Hồ ly như có linh tính, gật nhẹ đầu vài cái

Tần Uyển Tinh cũng không nói gì

...

Mặt trời dần ngả bóng, mọi người cũng mang thành quả của mình trở về

Tần Uyển Tinh sau khi lấy nọc độc của mấy con vật kia xong liền thả cho chúng về rừng, chỉ mang theo con Tiểu Uyển kia và vài con thỏ trắng của Vũ Nhiên

" Năm nay săn bắt rất nhiều, các khanh đã vất vả rồi, riêng tứ hoàng tử Tổng quốc săn được nhất, nên trăm sẽ trọng thưởng " Hoàng thượng cười xoa, nhìn cái động động vật nằm la liệt ấy, ông càng hài lòng, đúng thật là tuổi trẻ tài cao

" Nhi thần đa tạ phụ hoàng "Tống Triệu chấp tay cúi đầu thành lễ

" Cẩn thận " Tần Uyển Tinh đang vui vẻ, lại nghe tiếng hét của nữ nhân, trong nháy mắt nữ nhân ấy lao ra trước mặt hoàng thượng, đỡ lấy một mũi tên

Hoàng thượng tắt nụ cười, ông tuy già nhưng vẫn cảm nhận được mũi tên ấy, vẫn có thể né được mà

Quan trọng nàng ta là ai?

Nữ nhân ngã khụy xuống, máu từ y phục thấm ra đất

" Bảo vệ hoàng thượng " Thái tử Tần Hiến rút kiếm ra hét lớn, ngự lâm quân xung quanh đều chuẩn bị

Hắc y đều nhảy ra, bao vây lấy khu săn

" Các ngươi thật to gan, có biết đây là ai không? " Tống Triệu nghiêm giọng

Hắc y không hề để tâm, đều xuất thủ đồng loạt, mà mục tiêu chính là hoàng thượng

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Độc Sủng Thật Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Tần Uyển Thanh

Hắc y nhân bao quanh dày đặc, không nói không rằng liền động thủ

Ngự lâm quân cũng không thua kém, mỗi chiêu ra tay đều là lấy mạng người

" Hộ giá hoàng thượng " Tần Hiền mở ra một con đường bằng máu, thành công để hoàng thượng hồi cung

Tần Uyển Tinh nhỏ nhẹ nói với Tiểu Uyển " Qua căn chết bọn chúng đi " rồi vung tay ném nó đi không thương tiếc

Tiểu Uyển đáp xuống đất gọn nhẹ, cái răng nhọn nhe ra, cắn vào da thịt người khác rất nhanh, đều không cho người ta hít thở lần cuối, rồi lại chạy lên vai Tần Uyển Tinh, phun phun mấy giọt máu nhỏ trong miệng ra, lại lười biếng nằm lên vai nàng

Tổng Triệu bên cạnh không nhịn được nuốt một ngụm nước bọt, quá là cường đại! Hắc ra tay cũng rất độc ác, nhưng hắc là nam nhân, lại là tứ hoàng tử Tổng quốc nên việc giết người thì không có gì xa lạ, nhưng nàng ta là điện hạ hoàng thất, sống trong nhung lụa, vậy mà lại không ngần ngại thả con vật ấy ra, máu tươi nóng nực như vậy cũng không hề buồn nôn, ngược lại là giống như dạo chơi trong vườn hoa

Tổng Thanh Thanh ra tay nhanh nhẹn, người xoay vài vòng, cầm cung tên dài nhọn làm vũ khí sắc bén, đâm chết người bên cạnh, ánh mắt nàng rất sắc, đôi khi lại nhìn về phía Tần Uyển Tinh

Ngự lâm quân chia ra một nhánh nhỏ bảo vệ thất công chúa, ai bảo nàng là viên ngọc của hoàng thượng chứ, nhưng người tấn công nàng rất ít, nàng giống như chỉ đứng ngoài xem vậy, lâu lâu chỉ chọt chọt vài cái lấy lệ

Vũ Nhiên vì vậy cũng thờ phào, yên tâm mà ra tay, mấy vị đại thần đa số đều là dân võ, số còn lại đều được hộ giá chung với hoàng thượng

Máu tươi ngày càng nhiều, nhuộm đỏ cả một vùng, còn văng lên cả lá cây, nhưng y phục Vũ Nhiên vẫn sạch sẽ, tóc tai đều gọn gàng, mỗi lần xoay người đều rất nghệ thuật

Tần Uyển Tinh cảm thán một câu, quả là mỹ nam thì làm gì cũng đẹp

" Tu tu tuu " Tiếng sáo trúc vang lên, không xác định được phương hướng, chỉ là đám hắc y đều tách ra trú vào rừng, cứ vậy mà rút đi

" Bắt lấy một tên " Tần Hiền chỉ tay ra lệnh, thấy còn một tên hắc y đang cố lách thân chạy vào rừng, Tần Hiền định thi triển khinh công lại gần đấy, nhưng chưa kịp chạy tới đã thấy hắc y tắt thở, mà thủ phạm chính là Tiểu Uyển

Tần Uyển Tinh yên lặng xoay mặt đi chỗ khác

Cái gì ta cũng không biết nha

Tiểu Uyển cũng rất an phận trốn trong áo của nàng

" Ca ca, muội không có ý đâu " Tần Uyển Tinh biết thân biết phận lại nhỏ giọng bên cạnh Tần Hiền

Tần Hiền chỉ thở dài rồi xoa đầu nàng

" Hộ giá thất công chúa hồi cung "

.....

Nữ nhân thoi thóp nằm trên giường, máu đã thấm đỏ cả y phục, thấm ra cả giường, đến nỗi chẳng còn thể phân biệt đâu là máu đâu là màu của nệm

Lí thái y rất chuyên nghiệp rút nhẹ mũi tên ra, rồi nhanh chóng cầm máu, ông lau nhẹ mồ hôi trên trán, cung kính dâng mũi tên lên cho Tần Hiền

" A.. " Nữ nhân trong con mê man hét lên một tiếng

" Bẩm hoàng thượng, đã không sao rồi ạ " Lí thái y cung kính quỳ xuống, sau đấy dọn sạch sẽ bên trong

Tần Uyển Tinh ngồi bên cạnh, đùa nghịch với Tiểu Uyển

" Tinh nhi! Tinh nhi! " Hoàng hậu từ xa chạy tới, tóc tai có chút hơi hỗn loạn, bà từ lúc chạy vẫn luôn miệng gọi tên Tần Uyển Tinh

" Hoàng hậu cẩn thận.. chậm thôi ạ " Tiểu nô tì chạy sau lưng, hai tay giờ ra sợ chủ tử té ngã, nếu thật sự bị té, thì chỉ sợ là cái mạng của nàng ta cũng chẳng còn

Hoàng hậu nhào tới ôm lấy Tần Uyển Tinh, đôi mắt bà đỏ hoe, bà sợ, thật sự rất sợ

" Mẫu hậu, người có phải thiên vị quá không? Nhi thần cũng có mặt ở đây mà " Tần Hiền gãi gãi đầu, cười nhạt

" Mẫu hậu, nhi thần không sao " Tần Uyển Tinh dịu dàng vuốt ve sóng lưng của hoàng hậu

Ấm áp quá! Ấm áp tới mức khiến nàng suýt bật khóc

Lúc ở đây chiến đấu, nàng một chút cũng không sợ

Nhưng giờ, nàng sợ, sợ là khi chết đi không còn gặp mọi người, không còn cảm nhận được thứ tình thương này nữa

Nàng cười khổ

Vậy là bản thân lại thêm một điểm yếu chí mạng rồi

" Khụ.. khụ " Hoàng thượng hơi ghen tị ho khan vài tiếng, ánh mắt như kiêu ta cũng ở đó mà tại sao lại chỉ quan tâm mình nữ nhi

" Đây là ai? " Hoàng hậu trầm mặt nhìn nữ nhân đang nằm, nhan sắc thanh tú, giống vật nhỏ để người ta nâng, cử chỉ nhìn cũng yếu ớt

" Đây là.. "

" Ta không hỏi con "

Tần Hiến xoay mặt đau đớn, trêu đùa với Tiểu Uyển

" Là nàng ta đỡ giúp trẫm một mũi tên "

Hoàng hậu mới hòa hoãn hơn một chút, ôm chặt Tần Uyển Tinh

Tổng Thanh Thanh đứng bên cạnh chỉ mỉm cười, lòng có chút chua xót

" Ừm.. Đây là " Nữ nhân hơi hé mắt, môi khô khốc phát ra âm thanh rất nhỏ

" Người tên gì? " Hoàng thượng dịu mặt hỏi, đây cũng là người có công cứu ông, làm kẻ sĩ thì phải biết trọng nghĩa

" Tần Uyển.. Thanh "

Một câu chữ gây chấn động cả căn phòng, không khí im lặng nặng nề

Tần Hiến rút kiếm ra, gương mặt không dễ chịu mấy, chĩa thẳng vào nữ nhân, vẫn là câu hỏi ấy:

" Người là ai? "

" Hừc, thái tử ca ca, muội.. muội là Uyển Thanh " Nữ nhân dường như rất sợ hãi, nước mắt rơi như trân châu

" Người không thể " Tổng Thanh Thanh hơi cao giọng, nhưng Tổng Triệt vội nắm lấy tay áo nàng, Tổng Thanh Thanh liền im lặng kiềm chế

" Không thể.. Uyển Thanh.. vốn đã chết rồi " Cả người hoàng hậu run rẩy, miệng cũng nói không nên lời

Tần Uyển Tinh cúi đầu, mặt chẳng lấy được một cảm xúc, trong thâm tâm chỉ còn lại một cái tên

Tần Uyển Thanh

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Độc Sủng Thật Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Thất công chúa? Thanh Lan công chúa?

" Bình tĩnh lại chưa? " Tổng Triệu chấp hai tay sau lưng, lơ đãng đi đằng sau

Tổng Thanh Thanh vuốt ve đóa hoa trắng như sứ kia, ánh mắt thâm trầm, sau đó liền dùng sức bóp nát đóa hoa, cánh hoa bị vò lại rơi rớt xuống nền đá cẩm thạch

" Ta tự biết "

Tổng Triệu thở dài, khó khăn lắm mới lôi nàng ta ra khỏi phòng, xem ra cũng chẳng khá hơn là bao

.....

Tần Uyển Thanh là thất công chúa Tần quốc, chính là công chúa chính thất, năm lên 11 tuổi gặp đại nạn lớn

Năm ấy khi đi vào bãi săn cũng bất ngờ gặp thích khách, thất công chúa đương triều vô cùng xấu số, bị sảy chân rơi xuống vách núi mất xác

Tần Uyển Tinh năm đó lên núi sống, sau khi tròn 10 tuổi mới về lại hoàng cung phong tước vị, vừa vận ngồi vào vị trí thất công chúa còn trống đầy

Còn vừa vận hưởng lấy cái hôn ước với Tam vương gia

"Chuyện người nói là đại nghịch, nếu sai sẽ bị chém đầu " Tần Hiến đã hạ kiếm, nhưng giọng nói vẫn còn rất sắc bén

"Ta.. không.. nô tì thật sự là Uyển Thanh, năm đó khi rơi xuống vách núi, may mà được nhà dân gần đấy cứu giúp, suýt chút nữa còn bị hủy dung.. và..
và.. " Nữ nhân khóc nức lên, đau khổ nhớ lại

"Người làm sao vào được bãi săn "

"Nô tì sau khi lớn.. rồi thôn trang tìm gặp phụ hoàng và mẫu hậu.. tình cờ nghe một tên dân buôn bàn chuyện, cái gì mà thích khách.. cái gì mà bãi săn..
nô tì cảm giác không ổn liền cố gắng tìm cách vào bãi săn,.. nô tì.. nô tì trèo từ vách núi bên kia sang.. nô tì.. " Nữ nhân dẫu hai tay trắng xước kia, nước mắt không ngừng lăn dài trên má

"Tại sao người.. "

"Đủ rồi, đừng hỏi nữa " Hoàng hậu hét lên, đôi tay run run vuốt ve nhẹ mặt nữ nhân, đôi mắt bà cũng đã đỏ hoe

Tần Hiến đứng bên cạnh vô thức nép sang một bên, chân mày hơi nhíu lại

"Mẫu hậu, chuyện này rất quan trọng, người để cho thái tử ca xác nhận được không? " Tần Uyển Tinh đưa tay vuốt nhẹ sống lưng hoàng hậu, giọng nhẹ hết mức có thể

"Ta là mẫu hậu của con bé, ta chẳng lẽ còn không cảm nhận được? Cần ai khác xác nhận sao? " Hoàng hậu hơi cao giọng, vô thức dùng sức hất tay Tần Uyển Tinh ra, nàng không ngờ bà sẽ làm vậy, nên bị mất thăng bằng té xuống

"Điện hạ "

"Muội muội "

Tần Hiến và Tú Yên đồng thanh nói, vội chạy lại đỡ nàng lên

Hoàng thượng đứng bên cạnh cũng không nhịn được nói

Hoàng hậu nhận ra mình hơi quá tay, liền im lặng đỡ Tần Uyển Tinh đứng lên, ánh mắt đều là sự áy náy

Tần Uyển Tinh không trách bà, một người mẹ lâu ngày không gặp lại đứa con bị thất lạc bao nhiêu năm, giờ đây gặp, dù phải hay không thì chính là thành công khiến người mẹ ấy đánh mất lí trí, và lại gương mặt của nữ nhân kia khá giống với phụ hoàng, lại biết đụng chạm vào nơi mềm yếu nhất của hoàng hậu

"Muội không sao! Mẫu hậu, nhi thần biết người không cố ý, nhưng đây là chuyện không phải chỉ một phía quyết định, nó còn mang cả bộ mặt của hoàng gia " Tần Uyển Tinh từ tốn nói

"Ta.. " Hoàng hậu hơi siết tay, phải rồi, bà quá sơ suất, lại để mất lí trí đến vậy

Làm những chuyện mất mặt như thế, bà còn có phải là mẫu nghi thiên hạ nữa không?

"Dưới bàn chân phải của Uyển Thanh có một cái bớt hình tròn màu đỏ, phải rồi! " Hoàng hậu sáng mắt, chỉ cần có, chỉ cần có thôi, mặc dù bà cảm thấy tia hi vọng ấy quá mong manh

Tú Yên nhẹ nhàng tháo đôi vớ trên chân nữ nhân, để tận mắt hoàng hậu kiểm chứng, quả thật bên lòng bàn chân phải có một vết bớt đỏ tươi

Hoàng hậu mừng đến phát khóc, bà ôm lấy nữ nhân, miệng không ngừng nói:

"Ta đã nói mà, đã nói mà "

Nữ nhân nước mắt đã rơi như suối

9 năm xa cách, cuối cùng cũng gặp được

"Các người còn không thỉnh an công chúa " Hoàng hậu lạnh lùng nói với đám nha hoàn

Nha hoàn xung quanh đều quỳ xuống, nhưng không biết phải nói sao

Là thất công chúa? Hay là công chúa? Cái gì cũng đều không được, đám nha hoàn vô thức run rẩy

Thấy mọi người im lặng, hoàng hậu mới nhận ra sự kì lạ

Thất công chúa chính là Tần Uyển Tĩnh

Giờ lại xuất hiện thêm một thất công chúa nữa

" Trẫm thấy việc này không tốt, nếu để Uyển Thanh làm thất công chúa, sẽ phải đẩy cả Tĩnh nhi xuống làm bát công chúa, hôn ước của Tam vương gia sẽ bị nháo lộn " Huống hồ tình cảm của hai đứa trẻ này đã khá tốt rồi, nếu bất ngờ đưa vị hôn thê khác, chính là quá tàn nhẫn cho cả hai

" Vậy thân thiếp phải làm thế nào? "

" Để Thanh nhi làm nghĩa nữ của chúng ta đi, nếu để người đời biết Uyển Thanh do gặp đại nạn mới mất tích, sẽ bị đào bới rất nhiều chuyện "

" Như vậy rất thiệt thòi cho Thanh nhi, nó chịu khổ đủ rồi "

" đành chịu thiệt thòi một ít, đều lợi cho hai bên "

Nữ nhân một bên vẫn im lặng

" Vậy phải đổi tên sao? Uyển Lan thế nào? "

" Không được! Chữ Uyển chính là tượng trưng cho công chúa chính thất, nếu bản thân đã là nghĩa nữ thì phải giữ chừng mực đừng thể hiện quá rõ sự sùng ái "

" Thanh Lan công chúa thì sao? "

" Ủ, trẫm sẽ nói chuyện này vào việc thượng triều ngày mai "

Tần Uyển Tĩnh vẫn im lặng uống một ngụm trà, ánh mắt đôi khi lơ đãng quan sát nữ nhân

" Thanh Lan thế nào? Chuyện này hơi thiệt thòi cho con một chút " Hoàng hậu nắm tay Thanh Lan, hơi ngần ngại hỏi

" Dạ không sao, chuyện này cứ nghe theo sự sắp xếp của mọi người " Và lại Thanh Lan công chúa, đúng là trùng hợp đến lạ

Thanh Lan chỉ cười nhẹ

Mọi thứ đều thật khéo

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Độc Sủng Thật Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Phân cấp bậc

Tú Yên nhẹ nhàng đẩy cửa, trên tay còn cầm một cái đèn lồng

Tần Uyển Tĩnh vận y phục bằng lụa nhưng đơn giản, tóc cài một cây trâm ngọc, từ xa đã nghe được tiếng cười đùa bên trong phòng

" Thất công chúa cầu kiến " Kim ma ma cao giọng thông báo, rất kính cẩn thỉnh an nàng

" Mẫu hậu có chuyện cần gặp nhi thân? "

" Đúng vậy, con mau qua đây "

Hoàng hậu vui vẻ nắm tay nàng qua ghế ngồi, rồi nắm lấy tay Thanh Lan

" Đây là tỷ tỷ của con đây, có vui không? "

Thanh Lan ăn mặc đơn giản, trang điểm nhẹ, lại hơi e thẹn nên dễ dàng làm nổi bật nhan sắc nhu nhược

" Đây là đại hỷ mà mẫu hậu " Tần Uyển Tinh cười nhạt

" Ta muốn cùng con sắp xếp chỗ ở cho Lan nhi, con thấy thế nào "

" Tùy mẫu hậu sắp xếp thôi ạ "

" Ở Tĩnh viện cung, hay ở Thâm viện cung? "

Cả hai đều là cung dành riêng cho quý phi.

" Mẫu hậu nên bàn chuyện này riêng với Thanh Lan tỷ "

" Đúng vậy, mà ta nói cho con hiểu, mặc dù Lan nhi trên danh nghĩa là nghĩa nữ của ta, nhưng con ít nhiều gì cũng phải tôn trọng con bé "

" Nhi thần hiểu "

....

Ngự hoa viên

Đạo này nghe nói ở đây đang là mùa sen trắng nở rộ, rất đẹp

Vũ Nhiên mặc dù không là người trong cuộc, nhưng vẫn hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra

" Ta cảm thấy chúng ta vẫn mau chóng kết hôn đi "

Tần Uyển Tinh nhàn nhạt cười

Suýt chút nữa nàng gạt đầu rồi

" Nàng cảm thấy thế nào? "

" Ta còn rất nhiều chuyện phải xử lí "

Vũ Nhiên cười rộ lên, vậy tức là xử lí xong rồi sẽ tiến tới đúng chứ?

Nữ nhân này đúng là ngoài gai độc trong lại đầy mật ngọt

" Thanh Lan tham kiến Tam vương gia, thất công chúa " Thanh Lan trang điểm tinh xảo, nói chuyện cũng rất nhẹ nhàng

Vũ Nhiên vẫn đang chìm đắm trong suy nghĩ làm sao để giải quyết gọn lẹ

Tần Uyển Tinh vốn trước hay sau đều đã bắt cần đòi

" Thất muội cũng ngắm hoa sao? "

" Ừ "

" Oa, là sen trắng, đẹp lắm đấy, ta cũng rất thích "

" Uyển Thanh tỷ của muội lại rất thích hoa lay on đỏ "

" Lay on đỏ rất đẹp " Thanh Lan không nhanh không chậm đáp

Tần Uyển Tinh khẽ nhếch môi

" Tam vương gia, đã lâu không gặp " Thanh Lan e lệ cúi đầu, hai má ửng đỏ rất đáng yêu

Vũ Nhiên thờ dài, nếu con mèo nhỏ cũng e lệ thế này, chắc hẳn có băng qua trăm hồ lửa cũng phải bắt về

Vũ Nhiên chỉ ừ một tiếng lấy lệ

" Mẫu hậu cũng thật là.. cho ta nhiều đồ quá " Thanh Lan cầm lấy một hộp nhỏ màu đỏ tươi, bên trong có vài đồ trang sức tinh xảo đắt tiền

" Nếu thất muội muốn, ta sẽ đưa cho,.. dù sao.. thì ta cũng có rồi "

Tần Uyển Tinh chỉ nhú mày

" Không cần đâu, tỳ cứ đem về dùng đi, coi như đền bù cho bao nhiêu năm cực khổ "

" Không có cực gì cả, bây giờ được trở về nhà, còn gặp cả hôn phu ở đây " Càng nói Thanh Lan càng đỏ mặt, giọng cứ lú lú

" Hôn phu? Ai cơ "

" A! Ta quên mất, bản thân ta đã không còn là thất công chúa nữa rồi, ngay cả hôn ước cũng bị hủy rồi " Thanh Lan hơi ỳ khuất, hốc mắt đỏ dần lên

" Vậy sao lúc ấy lại chịu từ bỏ danh phận? Ủy khuất gì chứ " Tần Uyển Tinh cười lạnh

Nàng đã xác định rồi

Nên chẳng cần giữ mặt mũi cho ai cả

" Thất công chúa, người đừng quá đáng " Nha hoàn bên cạnh bất bình nói

Ai đòi đi cướp cả danh phận, cả vị hôn phu của người ta rồi giờ lại lên mặt chứ

Nha hoàn này là người mới vào, cũng không rành về chuyện hoàng cung lắm, nàng thấy Thanh Lan công chúa tuy chỉ là nghĩa nữ nhưng rất được sủng ái, hình như còn là thất công chúa trong truyền thuyết nữa

Nàng căn bản chẳng phân biệt ai ra ai, thấy Tần Uyển Tinh ngang ngược thế kia nên chẳng còn giữ được bình tĩnh nữa

" Ngươi là ai? " Tú Yên lạnh giọng

" Ta là nhất đẳng nha hoàn của Thanh Lan công chúa " Nha hoàn rất tự hào vì cái danh phận này, ít ai mới vào cung mà đã được thăng chức như nàng đâu chứ

" Chát "

Tú Yên nổi tiếng là rất thẳng tay, ai xúc phạm thất công chúa, nàng cũng chẳng cần phân biệt danh phận gì cả, đều bị nàng đánh

Nha hoàn vốn chân yếu tay mềm, bị một bạt tai của Tú Yên làm cho hoa cả mắt, khóe miệng còn chảy ra máu tươi

" Ta nói cho ngươi biết, tùy tiện xúc phạm điện hạ, đều phải chết "

" Linh Linh, ngươi còn không mau nhận lỗi " Thanh Lan tái hết cả mặt, bây giờ dù có được sủng ái bao nhiêu, thì nàng vẫn thấp hơn Tần Uyển Tinh một bậc

Chỉ mới vào cung mấy ngày mà xảy ra chuyện, nhất định không tốt

Nha hoàn Linh Linh nghe thế, lại còn bị đòn đau, nên vô cùng sợ hãi quỳ xuống, không ngừng khóc lóc:

" Nô tì sai rồi, nô tì sai rồi.. "

Vũ Nhiên chán ghét, nắm lấy tay Tần Uyển Tinh, xoay người bỏ đi

Thanh Lan chỉ đứng im ở đấy, hơi cúi xuống đỡ Linh Linh dậy, tay hơi siết chặt, nhưng hồi lâu lại thả lỏng ra, cũng xoay người bỏ đi

....

" Ngươi quá xúc động rồi "

" Ta sẽ cố "

" Lan, ngươi đừng có mà phá hỏng mọi thứ "

" Vâng "

Thanh Lan nhắm chặt mắt lại, rồi mở nhẹ ra

Mọi thứ đều có cái giá phải trả

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Độc Sủng Thập Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34-2: Quyết định

Tử Yên thấp thêm một ngọn nến, hơi cúi người vuốt y phục đỏ thắm

"Điện hạ, thật sự phải vậy sao? "

Tần Uyển Tinh gật nhẹ đầu, sắp xếp lại số trang sức gọn lại, phấn, son, tất cả đều có đủ

Chỉ còn thiếu nó

Tử Yên đôi mắt đỏ hoe, ôm chặt lấy Tần Uyển Tinh, nàng ta siết hơi chặt, sau đó nghẹn ngào:

"Điện hạ, người nhớ phải mang nô tì theo "

" Tất nhiên là vậy rồi "

....

3 ngày trước

Vũ Nhiên được thông báo cần phải về Vũ quốc gấp, hình như chuyện lớn xảy ra rồi

Hắn hơi do dự, tạm thời hoãn lại vài ngày, hắn lo rằng bản thân không có ở đây, Tần Uyển Tinh sẽ chịu thiệt thòi

"Tình nhi, nàng về cùng ta được không? "

"Tình nhi, thật sự không được sao? "

Vũ Nhiên đã lặp lại mấy từ này gần trăm lần rồi

"Ừ"

Tần Uyển Tinh vồn vện đáp một câu, hiện giờ tình hình rất khó nắm bắt, lại xuất hiện thêm một Thanh Lan, mọi chuyện càng rối hơn

Vũ Nhiên bị dọa cho giật mình, lát sau hắn phải hỏi Tĩnh Phong xem thất công chúa vừa nói gì, hắn phải nghe lại lần hai mới tin là bản thân không nghe lầm

Tĩnh Phong khóc không ra nước mắt, tam vương gia ơi là tam vương gia, khi nào ngài mới thoát kiếp thê nô

"Ta làm gì sai sao? "

"Không có "

"Nàng bị phong hàn à? "

"Không "

"Nàng.. "

"Ta không bị sao hết "

Cái tên này bị làm sao thế

Vũ Nhiên sững sốt, hình như giống hạnh phúc đến bất ngờ nên không dám tin

Hắn đưa tay ra tính toán một chút

Tề Dự

Tổng Thanh Thanh

Tề Thương

Lưu Tâm

..

Nữ nhân này sao nhiều cái đuôi bám theo thế

" Ta loại cho nàng hơn 10 cái hoa đào đấy, à không có, hình như là gần trăm cơ "

Tần Uyển Tinh bật cười, sau đó hơi cúi đầu đọc sách

Bởi nàng không muốn hắn thấy ánh mắt áy náy của nàng dành cho hắn

Thật xin lỗi, thời thế đến mức này, chỉ có thể đạp lên nhau mà sống

" Sau này ta có ra sao, ngươi vẫn nhận ra ta chứ? "

Dường như thấy ánh mắt khó hiểu của Vũ Nhiên, nàng vội thêm lời:

" Ví dụ như Thanh Lan có cái bớt đỏ ở lòng bàn chân đấy, còn ta, ngươi làm thế nào để nhận ra ta? "

Vũ Nhiên nhẹ nhàng nâng tay nàng lên, cổ tay trắng nõn vẫn còn được bao bọc bởi vòng mẫu đơn năm ấy

" Đây là bên ngoài để nhận ra nàng "

Sau đấy hắn đặt tay lên ngực trái của mình, cười như gió xuân:

" Còn đây, là thứ quan trọng nhất ta nhận ra nàng "

Có trời mới biết, trong giây phút ấy, nàng đã do dự đến mức nào

Sau này có trăm vạn lời xin lỗi, có lẽ cũng chẳng đủ bù đắp cho hắn

Chưa xót làm sao

....

Tần Uyển Tinh tường tận trình bày chuyện hôn ước với hoàng thượng

" Có gấp rút quá không? " Hoàng thượng đang chuẩn tấu chương, nghe nữ nhi đòi xuất giá, ngay cả tấu chương cũng không cần chuẩn gì nữa

" Chàng đã đợi nhi thần hơn 1 năm rồi ạ " Tần Uyển Tinh ngồi ngay ngắn, gương mặt chỉ lộ nhẹ ra một ý cười, còn cố tình làm cho hai má hơi ửng đỏ

Hoàng thượng thở dài, quả thật, đã ngăn cách chúng lâu lắm rồi, nếu tiếp tục kéo dài, sẽ không ổn

" Trẫm chuẩn tấu "

" Tạ phụ hoàng "

...

Hoàng hậu được tin, liền vội vàng chuẩn bị giá y, trang sức, ngày ngày ở phòng Tần Uyển Tinh để chỉ dẫn vài cách làm dâu, trang điểm thế này thế nọ, nhưng nhiều nhất là dạy chồng sinh con

" Bất cứ ai ức hiếp con, hãy về báo mẫu hậu, có lật đổ cái Vũ quốc ấy mẫu hậu cũng phải đòi công bằng cho con "

" Khi nào có bảo bối, nhớ quay về đây dưỡng thai, ở Tần quốc, đứa trẻ sinh ra nhất định không là tiên nữ cũng là một đấng anh hùng vạn người mê "

Tần Uyển Tinh cười nhẹ

Đây là mẫu thân của nàng

Cả đời này ai cũng đừng hòng tranh

" Muội muội, tỷ ở đây chúc muội bình an " Thanh Lan nhẹ nhàng nói, còn đưa cả một cuộn vải lụa tinh xảo làm quà

Tần Uyển Tinh chỉ lơ đãng nhìn sang cuộn vải, môi khẽ nhếch nhẹ lên

" Đa tạ tỷ quan tâm "

Thanh Lan siết chặt tay áo, cái gì mà bảo bối, cái gì mà nuôi con

Vốn dĩ những thứ ấy thuộc về nàng mới phải

Ngay cả Tần Nhu cũng đến chúc mừng, đôi mắt nàng ta hơi thâm quầng, rõ ràng ở hoàng cung chẳng ai dám ngược đãi nàng ta cả, chỉ là nàng ta tâm không yên thôi

Hoặc là nàng ta bị vứt bỏ rồi

Bại bởi Tống Thanh Thanh

"Muội muội, ở xứ xa quê giống ta, sống sẽ hơi khó khăn một chút " Tần Nhu nhẹ nhàng nói, như một vị tỷ tỷ quan tâm muội muội của mình

Tần Uyển Tinh chỉ gật đầu, ý cười trên môi càng nồng đậm

"Muội được Tam vương gia sủng ái đến mức này, có lẽ cũng tốt thôi " Thanh Lan cúi đầu, giọng nói rất nhỏ

"Chàng chăm sóc ta rất tốt "

Thanh Lan hơi run lên một chút, lại trầm tĩnh cười

Tại sao ta không muốn đụng đến các người, các người lại cản trở ta vậy?

Dạo này bí ý tưởng nên truyện nhạt quá:((chẳng còn tình tiết nào cười nổi nữa, à mà chắc sắp hoàn truyện rồi đây, nếu bí quá thì kết thúc nhanh

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Độc Sủng Thật Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Vô Nguyệt thanh lâu

"Chủ tử, người đã đứng đây hơn hai canh giờ rồi "

Nữ nhân ăn vận đơn giản, nhưng lại thuộc dạng xinh đẹp như hoa, bên mí mắt bên phải còn có một nốt ruồi son, trên gương mặt đầy lo lắng

Tề Dự vẫn đứng trầm ngâm, cơn gió nhẹ nhàng len lỏi vào từng sợi tóc của hắn, làm tung bay làn áo hắn trong đêm vắng

Nữ nhân không nhận được chỉ trích:

"Nàng có gì tốt chứ? "

"Người căn bản cũng không thể sánh " Thanh âm Tề Dự hơi khàn, lại đầy ma lực

Hắn đứng thêm một lát, nhìn ánh đèn trong căn phòng kia vụt tắt, hắn mới thu hồi tầm mắt, nhẹ nhàng xoay người rời đi

Nữ nhân lặng lẽ lau đi giọt nước mắt trên gò má, sau đấy thi triển khinh công rời đi

Tại sao? Nàng đi theo hắn bao nhiêu năm, vậy mà trong tim hắn không hề có nàng

....

Vô Nguyệt thanh lâu

Tiếng đàn lúc trầm lúc bổng, lại có lúc lên cao, quả thật là âm thanh tuyệt hảo

Khách trong Vô Nguyệt luôn đầy, các bàn xung quanh đều được đặt sạch, cả các gian phòng từ tam đẳng đến nhất đẳng đều đã chẳng còn phòng trống

"Tiểu nhị, thêm rượu "

"Vâng "

Điểm đặc biệt của Vô Nguyệt thanh lâu, chính là kĩ nữ đều đẹp như tiên, vẫn còn là xử nữ, cầm kì thi họa đều là nhất, họ chỉ cần tiếp khách, không cần

bán thân, nếu gặp được ý trung nhân, hoàn toàn có thể rời bỏ thanh lâu, bắt đầu cuộc sống mới

Họ đều là các cô nương được qua huấn luyện có quy củ, còn có cả học vấn, nên tất nhiên là được lòng rất nhiều nam nhân

" Các vị đại nhân, tiếp theo là lượt của Tâm Nhi cô nương " Tú bà cất giọng vui vẻ, nhan sắc của tú bà còn rất trẻ, nhưng hơi thở đủ để người ta nhận ra đây là một lão làng

" Hào, ta đợi lâu lắm rồi " Nam nhân bên dưới dường như sôi sục hẳn lên, mặc dù ở đây, nữ nhân đều rất đẹp, nhưng vừa mới mẻ lại vừa đẹp mới thu hút người khác

Tâm Nhi được mệnh danh là đệ nhất mỹ nữ ở đây, rất ít người thấy nhan sắc của nàng, nhưng khi thấy, đều hận không thể ôm nàng ta về làm chính thất

Tiếng nhạc lại cất lên, Tâm Nhi nhẹ nhàng nâng y phục bằng lụa mềm mại, cất từng bước đi lên bục cao kia

Gương mặt bị che bởi lớp mạng mỏng, nhưng nửa gương mặt ở trên cũng đủ để người ta thương thức, lông mày lá liễu, hàng mi cong, đặc biệt là nốt ruồi son yêu nghiệt bên mí mắt trái, càng làm người khác bị thu hút

" Tiểu nữ Tâm Nhi, mạn phép giới thiệu tài mọn, hi vọng không bị chê cười " Giọng Tâm Nhi như một con mèo nhỏ cào vào trái tim nam nhân

Mỗi điệu múa của nàng, đều như đang bay lượn, ánh mắt khép hờ, lại vô thức nâng tay lên, vấy lụa xòe ra, bao bọc lấy thân thể nhỏ bé của nàng

Nàng như đóa hoa e thẹn, nhưng lại là đóa hoa đầy gai nhọn

Mạng mỏng che đi gương mặt dịu hoặc của nàng, lúc thì hơi bay lên để lộ nó, nhưng lại trong khoảng thời gian rất ngắn, ngắn đến mơ hồ

Nàng đẹp đến vậy cơ mà

...

Tần Uyên Tĩnh một thân nam trang, bên cạnh còn có cả Tính Phong và Tề Thương

" Tâm Nhi ấy quả thật không thẹn với lời đồn về nàng ta " Tề Thương nâng cốc rượu hoa đào, nhấp nhẹ một ngụm

Tần Uyên Tĩnh chỉ cười nhạt

" Huynh thích sao? "

" Không, ta vẫn còn một con mèo nhỏ cần bận tâm " Tề Thương nhẹ đưa mắt qua Tần Uyên Tĩnh, hơi híp lại

Nàng cười ha ha vài tiếng

" Huynh vẫn còn để ý việc muối xuất giá sao? "

" Quá vội vàng "

" Không vội đâu "

Chưa bao giờ nàng dám bác bỏ lời của Tề Thương cả

Nhưng đây là ngoại lệ

Tề Thương hơi ngừng động tác, sau đó lại uống hết một li rượu đầy

" E là nhiều người luyện tiếu " Hắn cười, một cảnh hoa xinh đẹp, đến một lúc nào đó cũng sẽ bị ngắt bỏ

" Tâm Nhi bá kiến chủ tử " Tâm Nhi quỳ xuống hành lễ, lớp mạng che mặt cũng bị cởi bỏ, lộ ra gương mặt xinh đẹp

Tần Uyên Tĩnh hơi phát tay

Tâm Nhi một mực nhìn Tính Phong, sau đấy mới nhìn đến nam nhân lạ kia, nhưng trong giây lát lại quay qua nhìn Tính Phong

Quả nhiên nam nhân ấm áp như Tính Phong vẫn là tốt nhất

" Tính Phong ca ca cũng tới à "

" Ừ " Tính Phong chỉ đáp lại, không mặn không nhạt

Tâm Nhi không hề để tâm đến thái độ kia, nàng thấy hắn như vậy cũng chẳng buồn để ý, chỉ vui vẻ cười ngọt, sau đó còn chủ động rót rượu

" Hôm nay ngươi có vẻ vui nhỉ " Tần Uyển Tinh nhấp môi

" Vâng " Tâm Nhi vừa cười vừa liếc nhẹ sang Tinh Phong, đôi mắt càng híp hơn

" Chú ý tâm trạng "

" Tâm Nhi hiểu, hôm nay chủ tử đến đây có việc gì không? "

" Chỉ đề giải sầu, bầu bạn một lần với rượu thôi "

Tề Thương hơi nhú mày, sau đấy lại dung túng để nàng uống

Tần Uyển Tinh hơi ngà ngà say, còn Tề Thương đã ngủ tự bao giờ, không phải vì hấn tửu lượng kém, mà là do hấn ngay từ đầu đã uống quá nhiều

Và lại đây là thanh lâu do Tần Uyển Tinh mở, nên hấn không một chút lo lắng

" Chủ tử, uống ít thôi " Tâm Nhi lo lắng ngăn lại, sau đó lại hơi rút tay đi

Ánh mắt chủ tử đáng sợ quá

Gương mặt Tần Uyển Tinh hơi đỏ, mơ hồ nhìn thấy một bóng hình quen thuộc

Là Vũ Nhiên..

Nàng cười, hoa mắt ảo giác làm sao mà lại nhìn thấy tên ôn thần đại nhân này chứ

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Độc Sủng Thập Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Say

Đêm nay trăng rất sáng, trời trong như mặt hồ

Sắp sang thu rồi

Vũ Nhiên công Tần Uyển Tinh trên vai, sắc mặt hơi kém

Hấn nghe nàng vào thanh lâu, mặc dù hấn biết, thanh lâu ấy là địa bàn của nàng

Nhưng bên phải nàng là một mỹ nữ, bên trái lại là Tề Thương, nhìn kiểu nào cũng rất chướng mắt, nàng còn để mặc bản thân say đến mức quên cả trời cả đất

Lúc đấy hấn thấy nữ nhân kia còn đang nắm tay nàng, nàng còn cười cười vỗ vai Tề Thương

Vũ Nhiên cứ có cảm giác máu dồn hết lên não, hấn không thể vác nàng lên lưng cho nàng tỉnh rượu

" La.. la.. con sói hỏi thô con.. có muốn theo nó không " Tần Uyển Tinh ngân nga câu hát, giọng nàng rất êm, mà bài hát lại chẳng liên quan gì, còn có chút kì cục, đôi mắt nàng còn lim dim mơ ngủ

Vũ Nhiên đang hậm hực này giờ, lúc này chân mày mới giãn đi chút ít

" Thỏ con chỉ ngờ ngác.. gật đầu.. "

Sói hỏi thô có cho phép nó ăn thô không...?

Thỏ lại gật đầu.. "

Hấn không hiểu lời bài hát cho lắm, nhưng nghe giọng nàng khe khẽ bên tai, hấn cảm giác trái tim rất ấm, lại cảm thấy thô rất ngốc, y như nàng

" Con sói đáng ghét.. đồ xấu xa " Nàng tự dung đập lên vai hấn một cái, sau đó lại ù xù hát tiếp

Khóe miệng hấn giựt giựt vài cái, nàng thật sự là đang say sao? Hay đang kiểm soát, đánh cũng dùng ít sức quá

" Tiểu Uyên,.. Tiểu Uyên ơi " Tần Uyên Tĩnh quơ tay lên trời, miệng cười như được kẹo

" Ta ở đây " Vũ Nhiên cười

" Mãi là huynh đệ tốt "

" Ủ " Nàng còn muốn làm bằng hữu của hồ ly đất nữa cơ à?

" Từ Phiêu, hôm nay làm phiền cậu rồi, tớ ngủ lại đây nha " Tần Uyên Tĩnh hơi nhỏ giọng, rất giống tâm tình với người yêu

Từ Phiêu? Lại là tên nào đây?

" Phiêu Phiêu, sao cậu không nói gì hết vậy "

" Ủ "

" Ngủ chung nữa "

Vũ Nhiên tự cảm phục bản thân không ném nàng xuống đất

Lát nữa sai ám vệ điều tra tên Từ Phiêu này mới được, còn có cả vụ ngủ chung, cái gì mà ngủ chung, những năm tháng hấn ở Vũ quốc, rốt cuộc nàng có bao nhiêu cái đuôi

" Phiêu Phiêu " Tần Uyên Tĩnh hơi lay người, giọng ngọt sớt

" Còn phu quân Vũ Nhiên của nàng thì sao? " Giọng hấn hơi khàn đi, có trời mới biết hấn ghen tị với Phiêu Phiêu cỡ nào

" Hừ.. ai vậy? "

Vũ Nhiên thờ dài, thấy người sau lưng đã ngủ say, hấn cuộc bộ chậm rãi hơn nữa, người hơi run nhẹ lên

Cái gì cũng phải kiểm chế

Quả nhiên trong lòng nàng vốn không có hấn

" Ta chỉ muốn làm phu quân của Nhiên thôi, không thích làm hôn thê đâu " Nàng chớp chớp thêm vài câu, rồi lại vùi đầu ngủ

" Được, được, leo lên đầu ta cũng được " Vũ Nhiên ngạc nhiên, rồi lại cười như hoa, sủng nịnh đáp ứng

Ánh trăng đêm nay thật đẹp, cả người trên lưng cũng đẹp

...

" Cốc " Tú Yên không ngần ngại gõ ngay đầu Tĩnh Phong một cái rõ đau

Tĩnh Phong chỉ biết ôm đầu, suýt chút nữa thì lộn nhào xuống cành cây

Nữ nhân gì mà bạo lực quá vậy

" Ngươi tỉnh rượu chưa? "

" Ta đâu có say " Tĩnh Phong oan ức trả lời, ít nhất cũng phải đối xử với hấn như Tam vương gia đối xử với Thất công chúa chứ

Bất công quá đi mất

" Ngươi còn nói không "

" Ta say, ta say "

Tĩnh Phong ngắt một chiếc lá bên cạnh, buồn bực đưa vào miệng thổi

" Ở trong cung lúc nào cũng gặp cái vẻ mặt bị cấm dục của hoàng thượng, da lông ta đều nổi đầy lên hết rồi " Tú Yên ngả người dựa vào cành cây, cũng ngắt lá cho vào miệng

Tĩnh Phong hơi liếc qua, rồi lại an phận nhìn lên trời

...

Thanh Lan thấp một cây nến thơm, nhẹ nhàng pha tách trà nóng thơm dịu

" Mẫu hậu mời dùng trà "

Hoàng hậu vuốt mái tóc như suối nước của mình, thuận tay nhấp một ngụm

" Hôm nay nghe nói Tình Nhi muội vào thanh lâu, lại còn uống say " Thanh Lan hơi dịu giọng, đầy quan tâm hỏi

" Dù sao muội ấy cũng sắp xuất giá, tiết tháo cũng không nên để mất hết như vậy "

Động tác hoàng hậu hơi ngừng lại

" Con suốt ngày ở đây với ta, làm sao có thể biết chuyện này? "

" Nhi thần nghe nha hoàn trong cung nói " Thanh Lan vội sửa lời, còn cười nhẹ lấy lòng

" Nếu lần sau nghe phải nghiêm phạt họ, chốn hoàng cung sao lại cho phép lời chủ tử ra làm trò đùa được, cả con nữa, đừng lo những chuyện không đâu "

Hoàng hậu tiếp tục tháo cây trâm cuối cùng ra

" Là nhi thần ngu xuẩn " Thanh Lan vội quỳ xuống, trong lòng thầm mắng chết tiết

" Đứng lên đi, con dù sao cũng lớn lên ở dân gian, phải tiếp thu từ từ, thái hậu sắp đi lễ Phật về rồi, nên biết cái gì nên nói cái gì không nên nói "

Thanh Lan nhiều lúc không hiểu, bản thân nàng đã chiếm được lòng tin của hoàng hậu chưa

Đạo này hoàng hậu giữ nàng ở cung riêng của người, nên nàng mới đánh liều làm vậy, không ngờ lòng sủng ái của hoàng hậu đối với Tàn Uyển Tình lại lớn đến vậy, mới nảy ánh mắt của hoàng hậu nhìn nàng, chính là ánh mắt dành cho người xa lạ

Nàng hơi siết chặt tay, rồi uống hết tách trà còn nóng vào miệng

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Độc Sủng Thập Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Tuyển tú

Ở phủ lại bộ thượng thư

" Hức.. hức.. Ta phải xin phụ thân, ta không muốn vào cung "

" Tiểu thư, người đừng như vậy mà, đừng khóc nữa, mắt sưng sẽ không đẹp " Tiểu Hoa lo lắng an ủi

Đại tiểu thư lại bộ thượng thư - Tô Nhã Nhã, nhan sắc thủy mị, nhẹ nhàng, nghe Tiểu Hoa nói vậy, nàng không những không nín khóc, mà nước mắt còn không ngừng giàn giụa

" Tiểu thư, hoàng thượng có gì không tốt, ngài ấy vẫn còn rất trẻ tuổi, lại anh tuấn "

" Ta không muốn vào mình vào đây "

" Tiểu thư là chính thất, lại có cha là thượng thư, người nhất định sẽ không bị ỷ khuất đâu "

" Tiểu Hoa, người cũng biết rằng, hoàng cung chính là nơi ăn thịt người không nhà xương, người nghĩ ta sẽ sống tốt sao? "

Tiểu Hoa vội quỳ xuống, sợ hãi run rẩy

" Nô tì lạy tiểu thư, người đừng nói những chuyện như vậy, và lại ở đây tiểu thư lúc nào cũng bị các thị thiếp khác ức hiếp, chỉ bằng vào hoàng cung làm phi tần, như thế không tốt hay sao? "

" Tiểu Hoa, chỉ là đi từ cái lồng cũi sang cái lồng vàng son thôi " Tô Nhã Nhã cười khổ, nước mắt còn đọng lại một ít trên gương mặt trắng trẻo

" Tiểu thư,.. " Tiểu Hoa không nhận được rơi nước mắt

Tiểu thư vốn là con chính thất, phụ nhân lại mất sớm, thị thiếp cậy thế lên mặt, bấy lâu nay cuộc sống của tiểu thư chưa bao giờ thoải mái cả, từ đồ ăn

đến đồ trang sức đều là đồ dùng lại của các tiểu thư khác, đôi khi còn không bằng hạ nhân

Tiểu thư mặc dù yếu đuối nhẹ nhàng, nhưng tính cách lại bướng bỉnh, ngoan cường hơn người khác, luôn giữ vững lập trường của bản thân, nhiều lần vô tình chọc giận lão gia, khiến lão gia không còn quan tâm đến nữ nhi này nữa

Hôm nay tiểu thư lại cầu xin lão gia chuyện tuyển tú, kết quả lão gia tức đến hộc máu

Cũng bởi vì phu nhân mất sớm, nên tiểu thư mới thành ra như vậy, trong mắt người khác cũng chỉ là cái gai, nên tiểu thư mới không được yêu thương, cũng chẳng bao giờ được chào đón

"Người nhất định sẽ tốt mà " Tiểu Hoa ôm lấy Tô Nhã Nhã, không ngừng an ủi

Một đêm dài, tưởng chừng như trải qua đã lâu

....

Hoàng cung hôm nay rất đông đúc, ai cũng bận rộn dọn dẹp

Xung quanh đều dễ dàng bắt gặp toàn nữ nhân xinh đẹp, khuê nữ của gia tộc lớn

Tô Nhã Nhã vận một thân hồng trang bằng lụa mềm mại, gương mặt chỉ điểm theo chút phấn son

Nàng ta hơi hồi hộp, nếu lần này được chọn hay không thì cũng là bất lợi đối với nàng ta mà thôi

"Ây da, người không thấy đường à " Nữ nhân y phục đỏ tươi, gương mặt đẹp như hồ ly, lại trang điểm vô cùng tỉ mỉ, vô tình đụng phải Tô Nhã Nhã, nữ nhân không ngừng phui phui bộ y phục của mình

"Ta.. xin lỗi " Tô Nhã Nhã cúi đầu nhẹ giọng

"Tưởng ai đây hóa ra là đại tiểu thư Lại bộ thượng thư à, quý hóa quá cơ đấy " Nữ nhân tiếp tục dè bủ, âm thanh chất chứa vang cao

"Liên Băng tỷ tỷ, tỷ so đo với nàng ta làm gì chứ " Một nữ nhân xinh đẹp khác lên tiếng, không ngừng nịnh nọt

Tề Liên Băng - nữ nhi của một nhà thương nhân thuộc gia tộc Tề gia, có tiếng tăm khá lớn

"Phải đấy, Liên Băng tỷ là biểu tỷ của thất công chúa được sủng ái trong cung, còn là cháu gái của hoàng hậu nương nương đấy "

Tô Nhã Nhã chỉ im lặng cúi đầu, một chút cũng không đáp lại

Tề Liên Băng vui vẻ hưởng thụ lời truyền tụng kia

"Tốt nhất người đừng chọc giận ta, kẻo khi ta trở thành quý phi rồi, thì người cũng không yên ổn đâu " Tề Liên Băng hất người đi về phía trước, kiêu ngạo đầy mình

Tô Nhã Nhã không đáp, đối với loại người sinh ra đã có gia thế, thì bọn họ vốn đã được đặc ân thêm cả quyền lên mặt với người khác

...

Tần Uyển Tinh khoác y phục đỏ truyền thống xinh đẹp, tóc được chải gọn gàng, còn cài cây trâm quý giá lên đầu

Tú Yên hơi trang điểm nhẹ cho nàng, bôi thêm ít son đỏ lên môi, sau đấy mới mỉm cười

"Công chúa, đã xong rồi ạ "

Hôm nay là ngày tuyển tú của phụ hoàng, thân làm nữ nhi, nàng cũng có vài phần trách nhiệm, mặc dù người sủng ái mẫu hậu, nhưng là một đế vương, chuyện yêu sâu đậm một người vốn không thể xảy ra lâu dài, thái hậu cũng ngày đêm mong thêm cháu chất, để hoàng cung này thêm đông vui

Nàng cũng không trách

Ngồi trên ghế vàng son, vị trí cao nhất là hoàng thượng và hoàng hậu, dưới Tần Uyển Tinh còn vài vị phi tần khác có chút địa vị

Công công nhanh chóng đọc tên của các tiểu thư khuê các, hết người này đến người khác ra ra vào vào, đều là những nữ nhân xinh đẹp như hoa, đủ màu đủ sắc

Có người được chọn, cũng có người phải ra về

Tần Uyển Tinh nhấp ngụm trà hoa thorn ngọt, đầu nàng vẫn còn hơi đau, sáng nay uống ít canh giải rượu, nhưng chẳng khảm khá hơn là bao

Rốt cuộc Vũ Nhiên cũng đã về nước của hắn rồi, tai của nàng cũng đã được yên tĩnh, lòng của nàng thì hơi...um.. trống vắng

"Đại tiểu thư Lại bộ thượng thư, Tô Nhã Nhã.. " Công công đọc một hơi bốn người, lần lượt bước vào, tất cả đều xinh như hoa như ngọc, tài năng cũng đầy mình, gia thế lớn nhỏ đều có

"Tình nhi, con thấy ai vừa ý không " Thấy nàng chỉ ngồi im uống trà, ánh mắt hoàng thượng dịu dàng hơn hẳn

Cả bốn cô nương đều hơi ngược đầu lên nhìn người được gọi tên ấy, trái tim đập nhanh hơn bình thường

"Nàng ta ạ! " Tần Uyển Tinh tùy tiện chọn người, mà người nàng chọn là Tô Nhã Nhã

"Hoàng hậu thấy sao? " Hoàng thượng quay đầu hỏi người bên cạnh

"Tùy người " Hoàng hậu chỉ đáp gọn

Tô Nhã Nhã bị điểm tên, cả thân hình gần như run lên

Nàng ta bị chọn rồi

Nên vui hay buồn đây?

Tần Uyển Tinh nhú mày nhìn thân hình nhỏ bé kia đang run kia

Hừm, cũng không có gì lạ

...

*Cảm ơn các bạn đã ủng hộ tớ tới lúc này, khá nhiều bạn động viên qua tin nhắn hoặc bình luận, những điều ấy khiến tớ rất vui, nếu phát hiện sai chính tả ở đâu, mong các bạn để lại bình luận cho tớ chỉnh lại, và lại đây cũng không phải truyện edit nên đừng bưng đi nơi khác nha!
Cảm ơn các bạn nhiều*

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Độc Sủng Thật Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Tô tiếp dư

Âm thanh yên ắng quý dị, chỉ nghe được tiếng xào xạc của lá trúc, lại kèm theo màn đêm bao phủ, khiến khung cảnh đã mờ ảo giờ lại càng mờ ảo thêm

Tần Uyển Tinh vẫn vận y phục đồ tươi, đứng trên cành trúc, nàng giống như tâm điểm, rực rỡ một cách kì lạ, nàng cười như không cười, nhìn về phía trước

Nam nhân đối diện đeo mặt nạ màu bạc che đi nửa gương mặt, chỉ để lộ đôi mắt sắc lạnh thấu xương, một thân hắc bào, tà áo cứ vậy mà bay trong gió, nếu nhìn kĩ sẽ thấy khóe miệng hắn đang cười

"Không hổ là người ngày xưa lật đổ Xiêm quốc " Giọng nam nhân hơi khàn, lại đầy ma lực

Tần Uyển Tinh chỉ nhếch môi

"Người đã suy nghĩ kĩ chưa, tông quân cho ta, đứng đầu thiên hạ? " Nam nhân cười nhạt

"Vẫn ngu ngốc như vậy " Tần Uyển Tinh ha ha vài tiếng chế giễu

Nam nhân không tức giận, ngược lại ý cười ở đáy mắt càng sâu, sự khao khát muốn chiếm hữu nàng càng cao, phải, nàng chính là động vật hoang dã không nghe lời, hắn càng thích trải nghiệm cảm giác chinh phục nàng

"Người tốt nhất nên yên phận, nếu không..." Nàng kéo dài âm lượng, khóe miệng nhếch lên độ cong xinh đẹp, sau đó quay người đi mất

Nam nhân hơi nheo mắt, rồi lại cười ra tiếng

Giới cho một nha đầu dám đe dọa hắn, kể cả năm nàng 12 tuổi, hay là 16 tuổi đều chỉ là một câu ấy

"Người không giết nàng sao? " Thanh Lan từ trong bóng tối dần bước ra, nàng ta đeo mạng che mặt mỏng, y phục đen, dễ dàng hòa quyện vào bóng tối

Nam nhân không đáp, sau đấy mới lãnh đạm phun ra một câu " Sắp rồi "

Thanh Lan khó hiểu nhìn hắn, sắp rồi là ý gì, sắp giết Tần Uyển Tinh sao? Nhưng về mặt hắn lại không giống vậy

" Ngươi đừng có làm chuyện gì ngớ ngẩn nữa, dặn dò công chúa cho kĩ vào, đừng xúc động " Nam nhân lạnh lẽo nói, đôi mắt hờ hững nhìn vào đêm đen

" Ta hiểu " Thanh Lan về mặt cũng không tốt hơn là bao

" Ngươi nên nhớ ai cho ngươi địa vị như hôm nay, nếu không ngươi vẫn là kĩ nữ lầu xanh, ngươi còn không biết tận dụng cơ hội, thì kết liễu cuộc sống vô dụng của ngươi đi "

Thanh Lan siết chặt tay

Kĩ nữ lầu xanh

Nàng ta hận đến thấu xương, càng không muốn nhắc đến chuyện đề tiện nhor nhóp ấy

" Ngươi cũng đừng lên ra ngoài hoàng cung nữa, con cọp nhỏ đánh hơi được gì rồi, an phận vào "

" Ta.. biết " Thanh Lan kéo vạt áo chặt hơn, giọng gào nói vài chữ

" Hừ! Ta nhắc lần cuối " Nam nhân thi triển khinh công, biến mất trong rừng trúc

Hắn sao không hiểu lời đe dọa của Tần Uyển Tinh chứ?

Đơn giản chỉ là, lần gặp mặt tới ở chiến trường

Đúng là người nội tâm phức tạp mà

...

Tần Uyển Tinh cầm vòng ngọc trai trắng muốt, rồi đến gắm hoa đất tiền, dăm ba thỏi bạc sáng loáng trong ánh nắng, kèm theo chậu sen đá xinh đẹp

Cứ mỗi năm tuyển tú xong, hầu như ngày nào phòng nàng cũng chật cứng lễ vật khác nhau

" Đem cất vào kho hết đi "

" Vâng " Tú Yên phát tay cho các nha hoàn khác vào đem đi

Ngày đầu hết Tiệp mỹ nhân đến Lê mỹ nhân diện kiến, hôm sau lại Lan tiệp dư, Ngũ tiệp dư, Tiểu tiệp dư..

Rốt cuộc bọn họ là phi tần của phụ hoàng? Hay là phi tần của nàng chứ?

" Thất công chúa, Tiểu tiệp dư có làm ít bánh hoa hồng gửi người " Tú Yên cầm khay thức ăn tinh xảo, trên đấy còn sắp vài miếng bánh nhỏ gọn, mùi thơm nhẹ

Có nhầm địa chỉ không vậy?

" Để đó đi "

" Tô tiệp dư cứ nặng nề đòi diện kiến người " Tú Yên tiếp tục bẩm báo

Tần Uyển Tinh đặt quyển sách trên tay xuống, vuốt vuốt mi tâm

" Cho nàng ta vào "

Tô Nhã Nhã ăn vận đơn giản, dễ nhìn, lại rất thoải mái, hành xử nho nhã lễ độ, khiến Tần Uyển Tinh khá hài lòng

" Tại sao lúc ấy, người lại chọn thần thiếp? " Tô Nhã Nhã nhấp ngụm trà, nhỏ giọng hỏi, đây là câu hỏi nàng ta rất muốn nói hôm ấy, nhưng vẫn ngại thân phận nên mới im lặng

" Tùy duyên " Tần Uyển Tinh đáp ngay lập tức, trong giọng còn ít nhiều phần trêu đùa

Tô Nhã Nhã hơi khựng lại, nhìn nữ nhân xinh đẹp đối diện, hai má bắt gặp đốm hồng

Đẹp một cách đáng sợ

Tần Uyển Tinh nhìn về mặt của nàng ta, rồi lại vuốt vuốt tách trà, miệng vẫn duy trì nụ cười từ thiện

Thừa phụ hoàng kính mến, nữ nhi không hề quyền rũ bất cứ phi tần nào của người cả, thứ cho nữ nhi một phút bất hiếu

Trò chuyện thêm vài ba câu, Tô Nhã Nhã mới xin phép cáo lui, nhìn tâm trạng có vẻ thỏa mãn lắm

" Tú Yên, người có nghĩ là ta giống yêu cơ không? "

" Dạ? Giống " Tú Yên gật đầu theo phản xạ, không đúng, người là công chúa cao quý mà, rồi lại lắc đầu, lại không đúng, xét về gương mặt thì người thật giống yêu cơ

Một hồi đầu tranh tư tưởng, cuối cùng Tú Yên chỉ biết cúi đầu im lặng

Tần Uyển Tinh cười xòa vài cái, rồi lại tiếp tục đọc sách

" Thái hậu sắp hồi cung rồi "

....

Mong các cậu tiếp tục ủng hộ các tác phẩm khác của tớ

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Độc Sủng Thật Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Xuất giá

" Tiểu Uyển, người đi đâu 3 ngày qua vậy? " Tần Uyển Tinh liếc mắt nhìn con hồ li đất đang đứng ở cửa sổ

Tiểu Uyển ngoan ngoãn dụi dụi vài cái vào người nàng, rồi cắn đứt sợi dây đang buộc bức thư trên lưng nó, dùng đôi chân bé tí đẩy qua cho nàng

Tần Uyển Tinh mở bức thư, dòng chữ ngăn nắp đều đặn, lại có chút khí thế uy nghi đều được nàng thu vào mắt

" Ta mong nàng có thể sẻ chia, đừng đưa bản thân vào hố lửa một mình, ta biết không ngăn cản được nàng, nhưng nàng hãy nhớ, dù tất cả đều rời bỏ nàng, thì ta sẽ mãi bên nàng "

Vài dòng ngắn ngủi nhưng lại hàm chứa rất nhiều cảm xúc khác nhau

Hắn nửa đêm bị thần kinh à, đưa bức thư mùi mẫn kia cho nàng làm gì chứ

Tần Uyển Tinh thuận tay đưa bức thư vào ngọn lửa bên cạnh, đợi bức thư cháy xém một đoạn, nàng dường như suy nghĩ lại, nhẹ nhàng cắt bức thư vào vòng không gian * rồi viết một bức thư khác gửi trả

(Còn nhớ cái vòng tay mẫu đơn mà tỷ ấy đeo từ khi còn nhỏ không?)*

...

" Thái hậu nương nương các tường "

Thái hậu hiện từ bước vào đại sảnh, tóc người mặc dù bạc trắng nhưng thân thể vẫn rất nhanh nhẹn

Người hiền lành nhìn về phía Tần Uyển Tinh

" Tinh Nhi lại đây với ai gia nào "

" Hoàng tổ mẫu cát tường " Thanh Lan dịu dàng hành lễ, từ đầu đến cuối đều thể hiện đúng mực

" Đây là.. "

" Thanh Lan tỷ ạ " Tần Uyển Tinh nũng nịu khoác tay thái hậu, tốt bụng nhắc nhở

Thái hậu à một tiếng lấy lệ, cũng không quan tâm lắm, lát sau lại quay lại trách Tần Uyển Tinh

" Đứa ngọc này, sắp xuất giá rồi mà còn trẻ con như vậy, may mà ta về kịp để dự hôn lễ của con "

Tần Uyển Tinh âm áp ôm lấy thái hậu, nói nhỏ gì đó vào tai người, rồi lại cười phì

Thanh Lan thu hết tất cả vào mắt, cúi đầu không nói gì

" Con xem, ta có mua cho con chuỗi vòng phật này, rất đẹp phải không " Thái hậu lấy ra một vòng tay tinh xảo màu nâu nhạt

" Đa tạ người " Tần Uyển Tinh yêu thích vuốt ve chiếc vòng, nhẹ nhàng cất vào chiếc hộp gỗ bên cạnh

...

Kiều ma ma nhẹ nhàng xoa bóp vai cho thái hậu, bên cạnh người còn có nha hoàn phục vụ tận tình

" Lui ra hết đi " Thái hậu trầm giọng nói, an ổn ngồi ghế quý phi

" Vâng "

Sau khi Kiều ma ma đóng kín cửa, trong căn phòng chỉ còn hoàng hậu và thái hậu

" Chuyện Thanh Lan, con đã xử lí rất tốt " Thái hậu nhẹ giọng khen

" Mẫu hậu quá khen "

" Tinh nhi là một nữ nhân thông minh, nếu con bé là một nam nhân, có lẽ sẽ được phong vương "

" Vâng " Hoàng hậu cúi đầu thêu khăn tay, mỉm cười dịu dàng

" Đây là.. "

" Khăn tay thêu riêng cho Tinh nhi, con bé sắp xuất giá rồi "

Thái hậu cười nhạt vài tiếng, liếc sang hộp thuốc đông y mà Thanh Lan mới đem biếu tặng, sau đấy nhắm mắt lại dưỡng thần

...

Hôm nay là ngày mà nàng xuất giá

Khoác lên y phục đỏ thắm như máu, trang điểm đặc biệt tinh xảo hơn ngày thường, làm nổi bật vẻ mặt xinh đẹp của nàng

" Thất công chúa, tới giờ hành lễ rồi ạ " Tú Yên cúi đầu nói, mặc dù không hiểu tại sao người lại gấp gáp đến vậy, nhưng Tú Yên không còn cách nào khác, cứ từng bước nghe theo

" Về sau sẽ hơi vất vả cho người "

Tần Uyển Tinh nhẹ nhàng đứng lên, từng bước hướng về đại sảnh, lòng nàng nhộn nhạo không ngừng, dù sao đây cũng là lần đầu nàng trở thành cô dâu, mặc dù cũng không phải là thật sự

Ở đại sảnh hầu như không thiếu người nào, các vị ca ca, tẩu tẩu đều có mặt, còn có cả Tổng Thanh Thanh và Tề Thương

Nàng hành lễ với từng người từng người một, mỗi lần hành lễ, nàng cảm giác như bản thân đang rời xa nơi này, trái tim mất mát vô hạn

" Tinh nhi, dù có chuyện gì, đây cũng là gia đình của muội " Tần Hiên vẫn giữ uy thế của thái tử, nhưng giọng nói lại nhẹ nhàng đi rất nhiều

" Muội muội ngốc, muội đi rồi, nhớ phải giữ sức khỏe " Tần Thiện ngốc nghếch nhất, mắt gần như đã đỏ hoe

" Tỷ tỷ, đệ nhất định sẽ mau lớn " Tần Duệ ho vài tiếng yếu ớt, mỉm cười nói

Tần Uyển Tinh hơi run rẩy, cái này.. cái này

Diễn xuất đỉnh thật đấy

Nàng đưa tay lau giọt nước mắt trên gương mặt phấn nộn, nghẹn ngào nói:

" Các huynh giữ sức khỏe cho thật tốt "

Tần Nhu đứng một bên cười nhạt, trong lòng vô cùng khó chịu, lúc nàng ta xuất giá, cũng chưa từng linh đình như vậy

Thanh Lan im lặng, lâu lâu đưa tay lau nước mắt trên mặt

Thật tốt quá, tình địch đi rồi!

Mỗi người một cảm xúc, tâm trạng riêng của nhau

Sau khi đoàn người sang Vũ quốc, hôn lễ cũng chỉ tổ chức đơn giản, không hề gặp chút bất trắc gì

Hoàng cung vì vậy mà xảy ra nhiều chuyện

...

Sau chương này, truyện sẽ chỉ xoay quanh khu vực hoàng cung thôi, tạm thời quên n9 nu9 nha

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Độc Sủng Thật Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Tiểu Hoài?

Thái hậu cao cao tại thượng ngồi trên ghế chạm khắc tinh xảo

Bên cạnh còn có một nữ nhân ân cần hầu hạ cho

Các vị khuê các khác yên ổn ngồi xuống, đều có tỏ ra thật thanh nhã, bởi hôm nay là ngày đầu tiên họ ra mắt vị thái hậu này, cần đạt được ấn tượng tốt, để còn phát triển được sau này

Tất nhiên chỉ bao gồm các mỹ nhân, tiếp dư mới nhập cung, còn lại đều là phi tần lâu năm, mà cho dù là phi tần lâu năm, thì việc lấy lòng thái hậu chẳng bao giờ muộn cả

"Ai gia tập hợp các người lại, cũng chỉ muốn thông báo một chuyện" Thái hậu nhẹ nhàng thỏi ly trà nóng, giọng nghiêm túc nói

"Chúng thần thiếp xin được thái hậu chỉ dẫn" Các phi tần đều đồng thanh trả lời, như được sắp đặt sẵn

Nữ nhân bên cạnh cười nhạt, quả thật là như một chiếc máy cát - sét vậy, cứ muốn phát thì chỉ cần nhấn nút

Thái hậu gật đầu hài lòng, nắm lấy tay nữ nhân bên cạnh, ôn tồn nói:

"Đây là Tiểu Hoài, đi theo ai gia từ lúc ai gia trên chùa Phổ Đà, ta mong các người chiếu cố nàng cho tốt"

Tiểu Hoài vận y phục đơn giản, tóc tùy ý buộc gọn, gương mặt còn bị che bởi lớp mạng mỏng bằng lụa, nhưng mắt nàng rất đẹp, là đôi mắt biết cười

"Tiểu Hoài thỉnh an các vị nương nương" Giọng nàng rất trong trẻo, ý cười trên mắt càng nồng đậm

"Tiểu Hoài cô nương khách sáo rồi" Hoàng hậu vui vẻ, còn đưa cho nàng một vòng tay bằng ngọc

"Đừng vậy, đừng vậy" Đám phi tần khác như được hoàng hậu đẩy thuyền ra biển, vội đồng thanh lấy lòng

"Tiểu Hoài cô nương sao lại đeo mạng che mặt vậy?" Nhan quý phi như lơ đãng hỏi

Nàng đưa tay che mặt, giọng dịu dàng đáp:

"Tiểu nữ gương mặt xấu xí, không dám dọa sợ các vị nương nương"

"Hoài nhi lúc trước đỡ cho ta một nhát dao của thích khách, nên mới bị hủy dung" Thái hậu tốt bụng giải thích, còn có chút áy náy nhìn nàng

"Ra là một cô nương có tấm lòng thiện lương" Nhan quý phi à một tiếng như đã hiểu

Thanh Lan bên cạnh đắc ý hơn ai khác

Lúc trước Tần Uyển Tinh được sủng ái vô hạn, nhưng sau đó thì sao?

Qua bên Vũ quốc cũng chỉ là hôn lễ đơn giản

Bây giờ xuất hiện thêm một Tiểu Hoài, nhưng ả lại bị hủy dung

Hủy dung! Tức là mất đi một vũ khí, sự tôn nghiêm còn sót lại của một nữ nhân

Đạt được sự sủng ái của thái hậu thì có làm sao? Đơn giản chỉ bị hủy dung mà muốn gia nhập vào hoàng thất sao?

Xem à ta còn không được phong tước vị, chắc gương mặt xấu xí ấy sợ là dọa cho hoàng thượng thất kinh rồi

Nên sắc mặt Thanh Lan hơi hòa hoãn, còn tốt bụng nói thêm vài câu khen ngợi

Tiểu Hoài không đáp lại, chỉ e lệ gật đầu, dù biết nàng đúng là nữ tử khuê các có dạy dỗ

...

Nàng ở cạnh thái hậu gần như không rời đi nửa bước, lúc nào cũng dịu dàng như dòng nước ấm, nên rất được lòng thái hậu

"Tiểu Hoài tỷ tỷ, đệ viết vậy đúng không " Tần Duệ đưa tờ giấy cho nàng, nét mực rất uyển chuyển, cũng rất có khí phách

"Bát hoàng tử làm tốt lắm "

Tần Duệ được khen nên khá vui vẻ, còn đích thân họa một đóa hoa tường vi xinh đẹp tặng nàng

"Thất tỷ tỷ được gả sang Vũ quốc đã lâu rồi, không biết tỷ ấy sống tốt không "

"Rất tốt " Nàng cười

Tần Duệ vì vậy cũng bật cười

Sao y không biết tỷ có sống tốt không chứ? Tỷ ấy vẫn giao hoạt như vậy

...

Vũ quốc

"Tam vương gia, ở ngoài có rất nhiều đồn đại về người " Tĩnh Khang chấp kiếm nói

"Ồ.. Ví dụ "

"Ví dụ như tam vương phi không được sủng ái, cái gì mà do tâm địa độc ác, nhan sắc xấu.. "

"Dừng! " Vũ Nhiên đặt bút xuống, ánh mắt lạnh băng nhìn Tĩnh Khang

"Thuộc hạ đã rõ, nhất định sẽ dập hết tin đồn " Tĩnh Khang gần như muốn xoay người bỏ chạy, đúng là phân biệt đối xử mà

Anh hùng vẫn không thể qua ải mỹ nhân

Vũ Nhiên lại chấm mực tiếp tục viết, rồi lại dừng

Nàng ấy quá đáng thật! Ít nhất cũng phải bàn bạc với hần rồi mới triển chứ, tự dung vứt hết một đồng cho hần, khiến hần lúc đón tân nương suýt chút nữa tức hộc máu

Đơn giản là quái gì chứ, căn bản có tổ chức gì đâu

Hần đưa mắt nhìn về phía bức thư đặt ngay ngắn trên bàn, nét chữ thanh tú, lại mượt mà, đập vào mắt hần là dòng cuối cùng của thư

"Ta không có hại người đâu, ta đang chia sẻ nỗi khổ với người đấy, nhớ chăm sóc tỷ tỷ cho tốt nha!!!

Kí tên

Chủ tử của tam vương gia

Tần Uyển Tinh đại nhân "

Lừa gạt của hần hòa hoãn đi chốc lát, coi như nàng biết điều

Hần gấp bức thư lại, nhẹ nhàng đặt vào hộp gỗ, rồi lại đặt hộp gỗ vào mặt thất

Người ta nói khi yêu thương làm mấy hành động ấu trĩ mà

Quả không sai!

Chương 41: Cung đấu

Tiểu Hoài ngồi đọc sách gần vườn sen, lại đúng vào mùa sen nở, nên khung cảnh rất đẹp

Tô Nhã Nhã vận y phục đơn giản, từ xa bước tới

"Tiểu nữ bái kiến Tô tiếp dư" Tiểu Hoài hơi nhún người xuống, nhưng đầu vẫn ngẩng cao

Tô Nhã Nhã không để ý đến hành động của Tiểu Hoài, chỉ nói:

"Tiểu Hoài cô nương khách sáo rồi, cứ xưng tỷ muội là được"

"Tiểu nữ không dám, vẫn giữ nguyên như vậy tốt hơn" Tiểu Hoài từ tốn bác bỏ

Đùa gì vậy, đây là nữ nhân của phụ hoàng đấy

"Cô nương quả là khuê nữ có dạy dỗ" Tô Nhã Nhã cảm thán một câu, lại cảm thấy khí chất của cô nương này khá giống một người quen, nhưng lại có cái gì đấy không đúng

Tiểu Hoài chỉ cười, đưa tay nhẹ nhàng châm trà nóng

Tô Nhã Nhã có cảm giác, nếu cô nương này không bị hủy dung, thì nhan sắc cũng chính là nghiêng nước nghiêng thành

Đáng tiếc số phận lại đen đui như vậy

"Ai da, người quả là chân chó nhanh thật đấy nha, làm phiền tới Tiểu Hoài muội muội rồi" Tề Liên Băng cao giọng nói, đi hai bên còn có hai tiểu mỹ nhân khác bên cạnh, nàng ta vẫn thích mặc y phục chói mắt người nhìn như trước, gương mặt vẫn trang điểm hoa lệ

Cứ như là sẵn sàng chuẩn bị lên xe hoa lần 2 bất cứ lúc nào

Lần này thì Tiểu Hoài cũng không chào hỏi gì, chỉ gật đầu lấy lệ

"Tiểu Hoài muội thật may mắn, lấy được sự sủng ái của thái hậu" Tề Liên Băng cười khê, lướt nhẹ qua gương mặt bị che kín của Tiểu Hoài, nàng ta càng đắc ý cười cợt

"Tề tiếp dư quá khen rồi" Tiểu Hoài không hề tức giận, chỉ chú tâm châm trà, một lát sau, nàng rót từ từ vào từng chén sứ, nhìn động tác rất đẹp mắt

"Hoài muội có thể cho bản cung xem gương mặt của muội được không? Có lẽ bản cung sẽ có cách giúp muội" Tề Liên Băng tỏ vẻ làm người tốt, thực chất chỉ muốn trêu chọc cho hả dạ

Tiểu Hoài cười nhạt, ý cười trên mặt còn hiện rõ, nàng đưa cho Tô Nhã Nhã một tách trà, rồi cầm tách trà từ từ tiến tới cạnh Tề Liên Băng

"Tiểu nữ chỉ sợ dọa Tề tiếp dư thôi"

Tề Liên Băng như bị hút sâu vào đôi mắt ấy, lúc hoàn hồn lại thì phát hiện chén trà đã ở trên tay mình từ bao giờ

Chén trà mới pha nên còn nóng, lại làm bằng gốm sứ mỏng nên lại càng nóng hơn, mà da tay Tề Liên Băng vốn ngọc ngà từ nhỏ, chạm phải vật gây tổn hại liền hốt hoảng ném ra xa, lại trùng hợp ném trúng Loan mỹ nhân bên cạnh

Loan mỹ nhân bị trà nóng hắt vào mặt, vội vàng sợ hãi hét ầm, nàng ta khóc nức lên, da mặt bỏng rát đến khó chịu

"Mặt của ta... mặt của ta"

Loan mỹ nhân chỉ là con thiếp thất, nhờ vào gương mặt này mới được vào cung, giờ bị vậy rồi, sợ rằng ngay cả cái nhìn của hoàng thượng cũng đừng mong nghĩ đến

Tề Liên Băng chán ghét nhìn nữ tử đang lăn lộn dưới đất kia, mặc cho nha hoàn kêu khóc cứu mạng, vẫn chẳng ai hớ hể gì

Tiểu Hoài lấy ra lọ thuốc nhỏ, khụy người đưa cho Loan mỹ nhân

" Mỹ nhân hãy dùng thuốc này đi, trị bồng rất tốt, còn không để lại sẹo "

Loan mỹ nhân lúc này che kín mặt, run rẩy nhận lọ thuốc, rồi cùng nha hoàn thân cận cáo lui về trước

Tiểu Hoài cười, đúng là bao lâu nay nàng không để ý đến hậu cung của mẫu hậu, không ngờ nó lại đáng sợ như vậy

Nữ nhân cổ đại vào cung quả là ai cũng vô tình cả, giẫm lên nhau mà tranh sủng

....

Tiểu Uyển liếm lấy bộ lông trên người nó, thấy có ai mở cửa phòng bước vào, nó hét nhẹ mũi lên kêu ngao rồi lại vui vẻ chạy ào tới

" Cái con hỗn đản này, sao không yên ở Vũ quốc mà cứ chạy sang đây " Tiểu Hoài trách yêu, nhưng ánh mắt dịu dàng hơn hẳn

" Chi..chi " Tiểu Uyển đẩy bức thư mới đưa cho nàng, tự hào ưỡn ngực

" *Ta tin nàng* "

Ba chữ ngắn ngủi gọn gàng, nhìn nét chữ nàng cảm nhận được cảm giác bồn chồn của hắn

" Chi! chi chi "

(Chủ tử người biết không, tên thê nô ấy viết nhiều thư lắm đấy, nhưng hắn cứ xé rồi vứt đi không à)

Tiểu Uyển vui vẻ giải thích, tất nhiên là chẳng ai hiểu gì cả

Tiểu Hoài mỉm cười, cất bức thư vào vòng không gian

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Độc Sủng Thật Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Trúng độc

Hoàng thượng tức giận ném cả bộ ly sứ đắt tiền xuống đất

" Chuyện này là sao? "

Lí thái y run rẩy quỳ xuống, mồ hôi chảy ướt đầm cả áo

" Thần.. thần thật sự hết cách "

Lí thái y cứ vậy mà quỳ, mồ hôi ngày càng nhiều

Hoàng thượng có diễn cũng không cần diễn nhập tâm vậy đâu, làm trái tim nhỏ bé của ông muốn rụng theo rồi

Tiểu Hoài vẫn một mực quỳ cạnh giường thái hậu, đầu cúi thấp xuống, không rõ biểu cảm ra sao, nhưng thân hình hơi run, là nàng đang nhịn cười

" Tiểu Hoài cô nương, có biết gì không? " Hoàng thượng nhẫn nhịn quay qua Tiểu Hoài, giọng trang nghiêm hỏi

Tiểu Hoài cúi thấp người hơn, giọng nhỏ nhẹ:

" Tiểu nữ không rõ, nhưng một phần là do tiểu nữ bất cẩn "

Hoàng thượng thấy nàng muốn ngẩng đầu lên trả lời liền không nhin được quát lớn

" Ngươi cúi đầu xuống cho ta "

" Tiểu nữ rõ " Tiểu Hoài giật thót tim, ôi mẹ ơi, có nắng cũng phải báo trước chứ

Hoàng thượng nhận ra bản thân lỡ lời, liền dùng tay vuốt ngực hạ hỏa

Đó đến giờ có lúc nào ông để nữ nhi hạ mình quỳ xuống đâu, nếu giờ nàng ngược đầu lên nhìn, chỉ sợ ông không nhin được mà ngừng diễn

Thái hậu nằm trên giường, sắc mặt trắng bệch, đôi lúc còn ho khụ khụ, Tiểu Hoài vội đứng lên vuốt lưng cho người dễ thông khí

"Phụ hoàng, người đừng tức giận, ảnh hưởng long thể" Thanh Lan đưa tay che đi gương mặt đầy nước mắt của bản thân, hã hê nhìn kẻ sắp gặp họa
Chết rồi! Những người tranh sủng với ta đều phải chết

"Đến bây giờ cũng chưa biết ai hạ độc thái hậu, việc này cần điều tra rõ, không nên đổ hết tội cho Hoài cô nương được" Thanh Lan tiếp lời, giọng nói nhẹ hơn hẳn

"Trẫm hiểu, mọi người ai về nhà nấy đi, trẫm nhất định sẽ tra rõ"

Thanh Lan cúi đầu lui ra, trên miệng còn nụ cười nhạt

"Con bé này, đừng quậy phá quá" Hoàng thượng nhỏ giọng nói một câu, rồi ném bình sứ xuống, mắt tràn đầy cung chiêu

"Chuyện này liên quan đến quốc gia đại sự" Tiểu Hoài đáp, giọng cũng rất nhỏ

Lí thái y ngồi bệt xuống đất, lúc này mới uống được một ngụm trà giải khát

....

"Ta đi điều tra ra rồi, do cây nhân sâm hồi trước ả Thanh Lan kia tặng thái hậu có độc, hôm qua ả dùng thân phận vào thăm thái hậu, sau đó tiêu hủy bằng chứng kết tội rồi" Tề Liên Băng thông báo, mặt đầy sự mong chờ

"Tỷ làm tốt lắm" Tiểu Hoài nhấp một ngụm trà thơm, mắt cười cong thành hình lưỡi liềm rất đẹp

Tề Liên Băng đỏ mặt phẩy phẩy khăn tay, cười nói:

"Haha, giúp được muội, tỷ thấy rất vui"

Tiểu Hoài đưa tay nắm lấy bàn tay trắng trẻo của Tề Liên Băng, kiểm tra từng ngón tay thon dài của nàng ta, rồi áy náy:

"Xin lỗi, hôm ấy trà có nóng lắm không?"

Cả người Tề Liên Băng muốn bốc hỏa, lắp ba lắp bắp sắp xếp lại lời nói của bản thân:

"Không sao.. ta.. ừm.. dù sao cũng trong kế hoạch mà.. Loạn mỹ nhân lúc đấy thật sự muốn giết muội"

Tiểu Hoài lại cười, sau vì thấy vương vếu với tấm mạng che, liền nhẹ nhàng tháo xuống

Tề Liên Băng giật thót, vội chạy ra đóng chặt cửa, sau mới ngồi yên

Nữ nhân trước mắt, có vết sẹo hồng rất đáng sợ, nhưng mặt còn lại thanh tú dễ nhìn, khí chất khác hẳn nhan sắc vốn có, giọng nói cũng rất trong trẻo

"Tỷ không cần phải vậy, muội luôn dịch dung mà" Giọng Tiểu Hoài nhẹ như bay, lại có ý trêu đùa

"Nếu tỷ sợ gương mặt này thì..."

"Không không!! Ta thích mà, miễn là muội thì ra sao cũng đều rất đẹp" Tề Liên Băng đứng bật dậy, đập mạnh bàn một cái

Chết rồi!

Nàng nói gì vậy? Nàng vừa nói gì vậy? Nóng quá đi mất

Tề Liên Băng xấu hổ che mặt, nữ nhân kiêu căng từ nhỏ như nàng, chưa từng mất mặt như bây giờ

Tiểu Hoài chống cằm, hình như lại rai thính khắp phòng nữa rồi

....

"Vương gia, tin đồn đều đã bị dập tắt hết" Tĩnh Khang chấp kiếm báo cáo

"Tốt"

"Gia, vị vương phi kia, tính hết tuần này đã đuổi hơn 3 vị phu nhân ra khỏi phủ rồi"

Vũ Nhiên vẫn tiếp tục châm trà, nhàn nhạt nói:

" Không sao, để nàng thích làm gì thì làm, đuổi hết đám thiếp thất ấy đi, sau này Tĩnh Nhi quay lại nhậm chức cũng đỡ phiền "

" Nhưng sẽ chọc giận đến các vị đại thần khác "

" Người có biết nếu vương phi thật trở về, thì đám nữ nhân ấy không đơn giản là bị đuổi đâu, và lại gia cảnh sợ bọn họ "

Tĩnh Khang suy nghĩ một lát cũng thấy đúng, với một nữ nhân còn nhỏ mà đánh bay mất một Xiêm quốc rộng lớn rồi, thì việc này nhằm nhò gì

Sao tự dưng hấn bị vương gia thuyết phục lại rồi

.....

Hu hu, hồi trước tính đãng mà tự dưng mất mạng, nên giờ mới đăng được, thông cảm cho tớ nha <3

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Độc Sủng Thật Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Bị bỏ rơi

Hoàng thượng vận long bào vàng tươi trang trọng, từng bước ngồi lên ghế rồng chạm khắc tinh xảo, khí thế vô cùng uy nghi

Sau khi cho phép thượng triều, chúng quần thần lập tức dâng tấu sớ, một số người mờ hồi đã chảy ướt y phục, vì họ sợ mấy cái tấu sớ này sẽ làm hoàng thượng giận điên lên mất

Tề tướng quân đi đầu, nói về chuyện biên cương:

" Bẩm hoàng thượng, Xiêm quốc sau hơn 5 năm ngu yên, bây giờ đang quay lại tuyên chiến, chúng chuẩn bị rất tốt, còn liên minh mười nước nhỏ, hiện đang trên đường đến Tần quốc, trước đây chúng phá thành tại phía Tây, quân phía Tây cần viện trợ "

Nghe được tin này, lòng mọi người lạnh toát, xong rồi

Mặc dù nước Xiêm là một vong quốc, nhưng sức chiến đấu của chúng rất mạnh, năm ấy phải thỏa hiệp rất lâu mới có thể dành được chút bình yên, giờ lại...

Chưa kể đến việc chúng liên minh được hơn 10 nước nhỏ, việc đánh thắng càng bất khả thi hơn

Hoàng thượng vẫn luôn giữ vẻ mặt ôn hòa, phát tay cho tiếp tục

Đa số đều là cần chi viện cho phía Nam, phía Đông, phía Bắc, tất cả đều đang bị đe dọa rõ rệt

Như được hưởng sự gan dạ của Tề tướng quân, đám quần thần càng bạo dạn dâng sớ

" Hoàng thượng, xin người cho chi viện, nếu không quần chúng ở phía Nam nhất định sẽ bị bắt làm nô lệ "

" Hoàng thượng, con đề mới xây dựng xong, giờ lại bị chúng phá hoại toàn bộ, ta nên có chính sách mới "

".. "

" Ý khanh sao? Thiện thừa tướng " Hoàng thượng từ lúc ban đầu vẫn im lặng, lúc sau đưa mắt nhìn Thiện Châu đầy triu mến

Thiện Châu sau khi bị điểm tên, cũng không hề lúng túng trước cái nhìn của bao nhiêu người, vẫn ve vẩy cái quạt bằng ngọc, miệng cười nhạt:

" Thần không có ý kiến "

Tên hoàng thượng này chỉ muốn chinh hấn mà thôi, hấn biết thừa nhưng vẫn ung dung làm tách trà cho mát ruột

" Chỉ là một vong quốc, cũng khiến các khanh lo lắng thế này sao? Bọn chúng nhắm vào những làng nhỏ để gây nội bộ thôi, các khanh sắp xếp lính canh quanh đó là được. Còn về việc thêm chi viện, tất nhiên trăm sẽ suy nghĩ và đưa ra quyết định. Hôm nay đến đây là đủ, bãi triều "

...

Tiểu Hoài cầm một giỏ hoa quả tươi, màu sắc thu hút người khác, lâu lâu nàng còn ngắt vài trái nho mọng nước cho vào miệng, vị chua ngọt của nho rất

Kích thích vị giác của nàng

Lí thái y đi theo sau, đầu vẫn cúi gằm xuống đất

"Ta đang đi đâu vậy?" Lí thái y trầm giọng, mặc dù cúi đầu nhưng hần vẫn nhận nho mà Tiểu Hoài đưa cho

Chua chết mất! Hần tính phun ra, nghĩ lại một lát liền cố gắng nuốt vào bụng

"Đại sảnh, chắc giờ cũng đã bãi triều rồi" Nàng tốt bụng nhắc nhở, còn đưa thêm một quả nho nữa, nhưng hần kiên quyết từ chối

Tiểu Hoài cười gian xảo, đáng đời tên tham ăn nhà ngươi! Bạ gì cũng cho vào miệng cả

Đi thêm một lát liền bắt gặp tên công tử yêu nghiệt - Thiện Châu

Nàng lướt nhẹ nhàng qua, thành công tạo một cú bơ nhẹ

"Nô tì to gan ở đâu lại không có phép tắc vậy? Cả tên thái giám kia nữa" Thiện Châu trách, nhưng bản tính công tử đã ăn sâu vào máu hần rồi, nên giọng nói vô cùng nhẹ nhàng

Lí thái y cùng Tiểu Hoài cùng nhau quay lại, ánh mắt không tốt đẹp mấy

Nụ cười Thiện Châu lập tức cứng đờ, nước mắt lưng tròng, còn có chút uất ức, cứ như bị mẹ chồng ăn hiếp, quan trọng là hần thay đổi thái độ còn hơn lúc Tĩnh Phong lật cá nữa

/ Tĩnh Phong: hắc xì, lại bị ai căm ghét nữa vậy /

"Nương tử, nàng chạy đâu suốt mấy ngày qua vậy?" Giọng hần hơi cao, lại có chút tức giận, bỏ nhào vào Lí thái y

Lí thái y không ngần ngại né xa ra, hần không thể tát Thiện Châu vài cái

"Tình cảm hai người thấm thiết quá nhỉ!" Tiểu Hoài cho thêm một quả nho vào miệng, cảm thán nói

"Tất cả các người.. các người" Thiện Châu tính chỉ tay vào mặt Tiểu Hoài, nhưng tay còn chưa đưa lên thì bị người ta đánh cho một phát đờ ừng

"Đừng có đụng vào chủ tử" Nữ nhân bên cạnh nghiêm mặt, mang mạng che lụa mỏng, chẳng biết xuất hiện từ bao giờ

"Quay về phủ thái hậu hần nói tiếp, ở đây không tiện" Tiểu Hoài dùng ma âm nói, rồi quay người tiến về đại sảnh

Thiện Châu hơi uất ức, mấy người này cùng nhau cãi trâng, vậy mà không rù hần

Thậm chí còn lôi cả nương tử hần đi cùng, làm mấy lâu nay hần lo lắng muốn chết

....

Vũ quốc

Tĩnh Phong ngơ ngẩn nằm trên mái nhà đếm sao, nhưng bầu trời đen mịt, chẳng lấy một ngôi sao nào cả, hần lại hắc xì thêm vài cái

Gió đang lạnh dần rồi, chẳng biết nàng tới nơi chưa

Tử Yên..

.....

Oa, thành thật xin lỗi mọi người vì sự chậm trễ này, đừng bỏ rơi nhau nha:<

À, đoán xem Lí thái y là ai nào?

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Độc Sủng Thật Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Tìm được nương tử rồi!!

Xin phép dành chút ít thời gian giải thích:>

Còn nhớ trước khi Tình nhi xuyên, nàng tên là Ngôn Hoài không?

Còn Tàn Uyển Thanh, danh phận có chút rắc rối, từ từ sẽ hiểu ra thôi, có nhiều bạn hỏi tại sao Thanh Lan là tỷ tỷ ruột của nu9 mà lại hại nu9 đúng không? Thì tớ đang cố gắng đan xen câu trả lời trong cốt truyện cho các bạn đây:>

Còn việc nhiều nhân vật, quả thật là khá nhiều, đôi lúc kể cả tớ cũng quên thôi <3 Nhưng tớ đã cố nhấn mạnh các nhân vật liên quan rồi

Riêng phần Lí thái y, chương này sẽ làm rõ cho các bạn, và lại Thiện Châu đã từng xuất hiện ở mấy chương đầu rồi đấy, mặc dù em ý hơi mờ nhạt một chút

Cảm ơn đã đọc dòng giải thích sơ sài này của tớ <3 Tớ rất vui khi các bạn đặt ra câu hỏi, tớ rất sẵn lòng rep toàn bộ những thắc mắc của các cậu <3

.....

Phủ thái hậu

Tiểu Hoài sắc một ấm thuốc, mùi thuốc thơm nồng dễ chịu, lại khiến người ta thư thái

Nơi thái hậu ở rất an tĩnh, khắp nơi đều đặt một tượng Phật bằng ngọc, vàng hoặc bạc, nhưng không hề tạo cảm giác xa xỉ, mà ngược lại là thanh tịnh

"Quả thật là nơi để sống" Thiện Châu cảm thán, nhắm mắt lại còn nghe được tiếng nước chảy, mùi thơm của hoa cỏ

Nữ nhân che mạng nhẹ nhàng châm trà, vừa đúng mùa sen nở rộ, lại được thưởng thức chén trà hương sen ngay giữa hồ thế này, quả là thỏa mãn

Lí thái y nhàn nhạt nhận lấy một tách, tâm trạng của hắn thoải mái hơn đôi chút

"Ta đi đưa thuốc cho thái hậu, Tú Yên, người tiếp khách" Tiểu Hoài múc một chén thuốc màu nâu nhạt, quay lại dặn dò nữ nhân che mạng

Tú Yên gật đầu một tiếng, rồi tiếp tục châm trà

"Rốt cuộc chuyện này là sao?" Thiện Châu hỏi, giọng rất nhẹ, nhưng lòng hắn gấp gấp chết mất, hắn đâu còn tâm trạng thưởng thức cảnh đẹp

"Thì như những gì người thấy đấy" Lí thái y chống cằm, nhìn về phía hồ sen

"Ta thấy? Ta.. " Thiện Châu hơi cao giọng, nhưng hắn ngó nghiêng xung quanh một lát, lại thôi

Tú Yên như nhận ra điều hắn lo lắng, liền tốt bụng nói:

"Thoải mái đi, ở đây đều có ám vệ canh gác cẩn mật, không ai nghe lén được đâu "

"Lưu Tâm, sao tự dưng người lại chạy về hoàng cung vậy, hại ta tìm kiếm "

"Công chúa có việc cần nhờ, ta chỉ góp sức thôi " Lí thái y nhún mày, sau đó đáp cho Thiện Châu một cái rõ đau "Và lại ta với người chẳng có gì cả, người kiếm ta làm gì "

"Rõ ràng ta trao tất cả cho người rồi, chúng ta hẹn ước bên cây tương tư còn gì nữa, bây giờ người cải trang thành cái dạng già nua gì đây, hả? Hả? " Thiện Châu không phục đứng phắt dậy, uất ức vô cùng

"Khụ.. khụ " Tú Yên sắc nước trà, gương mặt đều đỏ bừng lên, vội lấy khăn tay che miệng, quay mặt đi chỗ khác " Các người tiếp tục, ta không quan tâm đâu "

Công chúa ơi, người mau tới nhanh giúp nô tì đi

Cái lũ không biết xấu hổ này đang làm cái trò gì trước mặt nô tì vậy???

"Người.. người.. người có biết xấu hổ không vậy? Phát ngôn không suy nghĩ à " Lưu Tâm từ nhỏ da mặt mỏng, lúc này mặt đã đỏ tận mạng tai, cái gì mà thanh cao, cái gì mà công tử đều vứt cho chó hết rồi "Và lại ở đây còn có người "

"Nương tử.. ta sai rồi, nhưng người phải thông báo cho ta chứ "

"Ta.. ừm.. lần sau sẽ " Thấy đáng về nhận lỗi của hắn, Lưu Tâm cũng dịu đi chút ít

"Người còn đòi lần sau à, nhất định Không-có-lần-sau "

Nhìn gương mặt bị dịch dung thành cái dạng già nua như vậy, lòng Thiện Châu càng đau như cắt

"Người lại bị làm sao vậy? " Luru Tâm hơi gắt lên, nhìn ánh mắt của Thiện Châu, hần liền vỡ lẽ

" Chẳng lẽ.. người ngại vì gương mặt của ta " Tâm trạng Luru Tâm bỗng cảm thấy khó chịu

" Không có! Chẳng qua ta sợ người bị uất ức thôi, ta sợ.. người bị ăn hiếp " Thiện Châu ngập ngừng đáp, thật sự là dù người trước mắt có xấu xí đến dường nào, hần cũng không thể ghét bỏ được

Mặt Luru Tâm liền đỏ bừng lên, hần không thể kiềm chỗ trí

Dừng! Cái không khí ám muội này rất dễ khiến người khác khó chịu đấy

Tú Yên làm ngơ đi chỗ khác, để tránh bị chọc mù mắt

....

Tiểu Hoài cho lui vài nha hoàn canh cửa, nhẹ nhàng bước vào

Nàng thay một cây nến thơm mới, cả căn phòng đều tràn ngập hương trầm dễ chịu

" Thái hậu, đến giờ uống thuốc rồi ạ "

Thái hậu còn đang niệm phật, nghe giọng nói quen thuộc liền dừng lại, cất chuỗi ngọc vào hộp gỗ nhỏ tinh xảo

" Tinh nhi, vất vả cho con rồi " Người cười hiền hòa, sắc mặt hồng hào đầy sức sống, đâu giống như lão bà ốm yếu lúc ấy

Tiểu Hoài bưng lên chén thuốc thơm dịu, nhẹ nhàng thổi nguội, rồi đưa cho người, vị thuốc hơi đắng trượt xuống cổ họng, thái hậu càng hài lòng uống hết

" Hoàng thái hậu, thứ cho lúc ấy Tinh nhi vô lễ, để người phải diễn trò cùng "

" Haha, ai gia cũng vì nước vì dân thôi " Thái hậu một chút cũng chẳng hề trách nàng, ngược lại còn có cảm giác tự hào khi có cháu gái thông minh xinh đẹp như vậy

" Người chịu khó ở trong phòng thêm vài ngày nữa thôi "

" Được "

Tiểu Hoài ở lại trò chuyện thêm vài câu, rồi xin phép cáo lui

...

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Độc Sủng Thập Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Thời điểm thích hợp

" Tiểu Lan! Tiểu Lan à! "

Thanh Lan nghe tiếng ai đó gọi, giọng nói rất non nớt, cũng rất quen thuộc..

Nàng ngơ ngác nhìn xung quanh, đây không phải phòng của nàng, xung quanh đều là cỏ xanh mướt, còn điểm thêm vài bông hoa vàng xinh đẹp, trái dài không thấy chân trời

Đối diện nàng là một đứa bé vô cùng đáng yêu tầm 10 tuổi, ăn mặc sang trọng, từ trên xuống dưới đều là trang sức đắt tiền, y phục đỏ như máu, mái tóc cài đầy trâm quý giá

Đứa bé cầm một bó hoa màu vàng, miệng cười rất tươi, còn ngọt ngào:

" Tiểu Lan, nhanh lên nào, nếu không sẽ bị mọi người bỏ lại đấy "

" Uyển..Thanh " Cả người Thanh Lan đều run lên, như không thể tin vào mắt mình

" Ủ " đứa bé ấy vẫn cười

Thanh Lan lùi về vài bước, rồi ngồi sụp xuống:

" Không thể nào "

" Hửm? " Đứa bé hơi nghiêng đầu, khó hiểu hỏi, gương mặt tươi cười liên tấp, thay vào đó là sự chê trách " Tiểu Lan, tại sao muội lại tranh giành thân phận của tỷ "

" Muội.. muội "

" Chúng ta rõ ràng là tỷ muội tốt cơ mà, tại sao lại đối xử với tỷ như vậy? " Đứa bé cao giọng, gắt gỏng nói

" Muội không có! Muội.. " Thanh Lan ngẩng đầu lên, không biết phải làm thế nào

" Tỷ vì muội mà hy sinh, muội lại làm vậy với tỷ " Giọng đứa bé rất bi thương, trách móc ngày càng nặng nề

Thanh Lan đưa hai tay bịt tai lại, lắc đầu nguây nguẩy, cả thân hình run lên mạnh mẽ, nàng chẳng biết nói gì, chỉ biết nói mấy câu " Muội... không cố ý đâu "

Bỗng trời đất rung chuyển, mặt đất nứt ra, rồi từ từ lún xuống, hoa cỏ đều bị nhấn chìm bởi đất, đứa bé ấy chạy đến bên Thanh Lan, đẩy nàng ra xa, rồi chìm trong biển cát, miệng đứa bé cười xinh đẹp, nhấp nháy vài câu.. Bầu trời trong xanh liên tấp tối sầm, nàng bị nhốt vào bóng tối lạnh lẽo, hít thở ngày càng khó khăn, nàng cố gắng chạy thục mạng, nhưng càng chạy càng lắm đường, cuối cùng sượt chân, ngã nhào xuống vách núi tối đen kia..

Thanh Lan sợ hãi hét lên một tiếng, rồi bật dậy, lồng ngực nàng đập liên hồi, mồ hôi chảy ra như tắm, mái tóc bị ướt đến bết dính lại

" Công chúa! Người không sao chứ? " Tiểu Tiểu - nha hoàn bên cạnh Thanh Lan, nghe tiếng hét bên trong liền vội vã chạy vào

" Lấy cho ta ít nước "

Thanh Lan nhìn xung quanh, xác định là phòng của mình, nàng mới an ổn một chút, giọng nói có chút thều thào mệt mỏi

Tiểu Tiểu vội lấy cốc ít nước đưa cho nàng

" Ngươi lui ra đi, ta không sao "

Thanh Lan uống hết một hơi, tim nàng cuối cùng mới đập bình thường, nàng không nhìn được roi nước mắt, bàn tay run rẩy, dù có cố gắng hít vào thở ra đều đặn, thì nước mắt vẫn không ngừng rơi, nàng ngồi dựa vào tường, cuộn chặt người lại

Trái tim mới an ổn một chút lại đau nhói lên

Tại sao lại mơ như vậy

" Ngươi lại tính bỏ cuộc à " Nữ nhân từ đâu xuất hiện, nàng ta thông thả thỏi tất ngon nết

Thanh Lan hốt hoảng, vội điều chỉnh lại tâm trạng

" Ta không có "

" Ngươi đừng quên, bản thân ngươi bị đẩy dọa tới mức nào, ngươi khổ sở ra sao, bọn nam nhân khinh bỉ ngươi, người đời khinh bỉ ngươi.. " Giọng nữ nhân ngày càng dồn dập, đến mức khiến người khác hít thở không thông

" Ta biết!! " Thanh Lan ngẩng đầu lên, không nhìn được hết lớn, hốc mắt đã đỏ au, nhưng cũng chẳng có giọt nước mắt nào rơi xuống cả

Nàng siết chặt tấm mềm trắng, gắt gao cắn chặt môi

" Tốt, ta không mong ngươi lại đòi vùng vẫy thêm bất cứ lần nào nữa " Giọng của nữ nhân dịu lại như an ủi, rồi biến mất trong màn đêm

...

Tiểu Hoài xem lại sổ sổ sách, đắm chiều nhìn về phía cửa sổ, ánh mặt trời bắt đầu ló dạng, thứ ánh sáng màu cam trải dài, len lỏi từng góc ngách

Nàng nhẹ nhàng nhếch môi

Đến giờ rồi

...

" Không xong rồi, quân Xiêm phá được thành phía bắc, hiện tại đang tiến về kinh thành "

" Thái hậu lâm vào tình trạng nguy kịch, đã hôn mê bất tỉnh "

" Thành phía nam cũng đã bị phá bỏ, yêu cầu thêm chi viện "

Mới sáng sớm, cả hoàng cung đã náo nhiệt cả lên, binh lính chạy thành hàng, các thái y cũng theo sau, sắc mặt mọi người không được tốt mấy

Tiểu Hoài nhẹ nhàng bước đi, một chút cũng không quan tâm xung quanh, cứ vậy mà tiến thẳng vào phủ thái hậu

Nàng dẫn dò nha hoàn xung quanh canh cửa, nhất định không cho ai làm phiền thái hậu, rồi một mình tiến vào

.....

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Độc Sủng Thật Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Kế hoạch

Tô Nhã Nhã thận trọng chỉnh lại y phục, miệng vẫn giữ nguyên nụ cười xinh đẹp, còn yêu kiều vén sợi tóc mai ra sau tai

Đúng là khuê nữ có dạy dỗ, làm gì cũng đều tôn lên khí chất của nàng ta

Sau khi thấy Tiểu Hoài ngồi xuống rồi, nét mặt nàng ta càng vui vẻ, còn sai nha hoàn đưa ít bánh hoa đào tinh xảo cho Tiểu Hoài

" Tiểu Hoài cô nương, đây là chút lòng thành của bản cung "

Tô Nhã Nhã nhẹ nhàng vén tay áo lên, đích thân mở hộp bánh ra, những miếng bánh màu hồng đào xinh đẹp tinh tế, lại còn có mùi thơm thoang thoảng

Tiểu Hoài mỉm cười, cũng không lấy cái nào, chỉ đặt cái hộp ở bên cạnh

" Cái này là chè tay nghề của bản cung sao? "

Nàng ta vẫn giữ nguyên tư thế, một lát sau cười xòa ngồi xuống, gương mặt chẳng một chút gượng gạo, từ đầu đến cuối vẫn giữ tâm trạng thoải mái

" Thứ tiểu nữ nói thẳng, tiểu nữ thật sự không tiện "

" Tại sao vậy? "

Tiểu Hoài chỉ vào mạng che mặt, không đáp

Hương hoa đào bay mùi nhàn nhạt dễ chịu, khí trời đang dần chuyển lạnh, Tú Yên liền đem áo lông chồn khoác lên người Tiểu Hoài, rồi cung kính lui xuống

Tô Nhã Nhã nói thêm vài câu, cảm thấy hơi mệt trong người, nên cũng cáo lui về trước

...

" Người nghĩ xem, rốt cuộc là nàng muốn làm gì vậy? " Thiện Châu ném viên sỏi xuống mặt hồ, viên sỏi nhảy nhót điều luyện thành vài hình vòng cung, rồi chìm xuống

" Đây là việc của nàng, còn việc của chúng ta là đi theo " Lưu Tâm cũng cúi xuống nhặt một viên, nhưng dùng lực tay quá mạnh, nên nó bay thẳng sang bờ bên kia

Hắn không tức giận, mà tiếp tục nhặt thêm viên nữa, lần này cố ý nhắm chuẩn xuống mặt nước, tự dưng cảm thấy viên sỏi này rất mượt, liền đưa lên xem

Dạ mình châu!!

Cái này....

Lưu Tâm một phen khiếp sợ, giờ mới để ý dưới chân, đều là dạ mình châu dạng tròn nhỏ, rải đầy cạnh bờ hồ, ai ngờ hồi trước hắn thấy ở đây luôn sáng rực đẹp đến vậy

Thất công chứa quả thật không biết tiết kiệm gì cả

Thiện Châu ngậy người một lát, thăm nghĩ trong cái phủ công chúa này, tùy tiện ngắt cái lá cây thối cũng bán cả khối tiền vàng

" Hắc xì "

" Ngươi lạnh à? " Thiện Châu vội quay lại, cởi bỏ lớp áo khoác bên ngoài, ân cần khoác lên người Lư Tâm, hắt ta còn hà hơi vào lòng bàn tay, rồi áp tay ấm nóng ấy vào hai bên tai của Lư Tâm

Mặt Lư Tâm giờ đã đỏ như gấc, nhưng chỉ thẹn thùng như gái 18, đập nhẹ ngực Thiện Châu vài cái, còn khẽ nói " Ngươi thật là.. "

Tú Yên ".. "

Tiểu Hoài ".. "

2 người ấy hờ một chút là lại ngược chết đám người xung quanh

Hu hu, thật không cho đám người ế này một cơ hội nhìn đời mà

" Hai người ấy lúc nào cũng vậy à? "

" Vâng " Tú Yên đáp gọn, đối với những chuyện này, nàng ta nhìn quen rồi

Có lẽ là quen rồi!!!

...

Không khí trong hoàng cung ngày càng âm đạm đến đáng sợ

Thái tử gần như không một phút nghỉ ngơi, hết ra vào thư phòng lại chạy lên bàn chuyện triều chính, hần hận ngày xưa không ra tay quét sạch bọn ruồi bọ ấy, nhân từ làm quái gì? Có ăn được không? Hại hần chạy đông chạy tây mấy ngày nay

Nếu có thể, hần rất muốn giống tam hoàng đệ và tứ hoàng đệ ngoài chiến trường, họ có thể trút hết buồn bực vào bọn giặc, đánh đến khi nào mệt mỏi, đánh đến khi nào xua tan nỗi buồn mới dừng lại

Ngưỡng mộ quá!!

Đáng tiếc hần chính là đáng quân vương tương lai, lỡ chơi hăng máu đến mức mất mạng, thì nhất định các đệ đệ sẽ chẳng ai chịu chôn hần, hoặc ném hần xuống biển mất, hần sẽ chết trong sự hận thù của người thân, bởi dám cho họ có cơ hội trở thành đế vương

Tiểu Hoài cầm một bó hoa cầm chướng, mở cửa bước vào thư phòng

" Đại ca, không lo làm việc đi, còn ngồi đó mơ mộng cái gì "

" Tiểu muội muội, ta là đang lo việc triều chính đến xuất thần đấy " Tần Hiến không phục đáp, nhưng miệng vẫn cười vui vẻ

Tiểu Hoài cầm bó hoa vào cái bình sứ, nhìn vẻ mặt của đại ca, chắc lại nghĩ đến cái kịch bản máu chó gì đây, thiết nghĩ, người thân là con người máu lạnh chó gì, lúc nào cũng thích làm tướng bản thân là người bị hại

" Muội đến đây làm gì? Không sợ bị theo dõi sao? "

Tiểu Hoài cắt nhẹ một cành hoa để cân đối hơn, gương mặt cười bí hiểm" Muội có nơi để đại ca giải tỏa tâm trạng rồi "

Trở lại rồi đây!!! Đền bù cho các cậu thôi nào >< Thành thật xin lỗi vì kéo dài gần 2 tuần nhé

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Độc Sủng Thật Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Chết! Không nhắm mắt

Tần Phục uống ngụm nước trắng, gương mặt trắng trẻo bị r ám nắng đến thâm, nhưng vì yêu nghiệt chỉ có tăng không giảm, càng làm cho hần trở nên cường tráng

Hắn nhìn khung cảnh hoang tàn bên ngoài, chỉ toàn cát với xương rỗng, lâu lâu còn có vài loại côn trùng bò sát đi ngang qua, đặc biệt là nóng đến mức muốn giết người, kẻ cũng lạ, đáng lí phải là lạnh thấu xương, nhưng nhiệt độ vẫn như ban ngày

Tần Phúc lại nhìn đệ đệ của mình, hắn ta khoác chiến giáp dày đặc lại nặng chục cân, nhìn vào chỉ cảm thấy nóng mắt, nhưng hắn ta vẫn không than thở tiếng nào, chỉ nghiêm túc vạch kế hoạch mới trên bản đồ

" Từ đệ, uống nước không? " Tần Phúc đem một vò nước mới, cảm thán sức chịu đựng của Tần Phúc

" Cảm ơn huynh " Tần Phúc vẫn không rời mắt ra khỏi bản đồ, ngoài trời tuy nóng nhưng hắn cũng chẳng rơi giọt mồ hôi nào

" Tình hình sao rồi? "

" Nếu chúng không có tiếp viện kịp thời, thì quân ta hoàn toàn thắng lợi "

" Tiểu muội chẳng phải lo rồi còn gì? "

Tần Phúc im lặng giây lát, mặc dù hắn tin tưởng Tần Uyển Tình tuyệt đối, nhưng không có nghĩa là hắn không lo cho trường hợp xấu nhất có thể

" Kế hoạch của muội ấy lúc nào cũng khác người "

" Há? À! Nhìn thì có vẻ ấu trĩ, thực chất lại một nhát chết người, ta cũng nên tin muội ấy đi, chuẩn bị tốt là được " Tần Phúc cười xòa, hắn là người không quan tâm nhiều đến triều chính, ai không phải người hắn thân thuộc, thì chết cũng chả sao, giống như lúc này, hắn thà dung túng muội muội mình, còn hơn là lo cho đám dân chúng kia

Khụ! Nói thẳng thì hơi khốn nạn một tí

Nhưng thật sự Tần Phúc không phải là vị vua tốt, bây giờ cũng vậy, sau này cũng vậy, nhìn hắn tốt bụng vậy thôi, chứ lòng dạ cũng chẳng phải sạch sẽ gì

" Báo!! Quân địch đang tấn công ở phía nam " Một tiểu binh hét hải chạy vào, viền mắt hơi thâm quầng nhưng đôi mắt rất sáng, cơ thể hăng hái hẳn lên

" Cho quân tập trung tại hồ nước " Tần Phúc khoác chiến giáp vào, nghiêm giọng ra lệnh, mặc dù có hơi lưu luyến bộ y phục mát mẻ kia

" Há? " Tiểu binh khó hiểu, hồ nước chẳng phải ở phía bắc sao? Hắn rõ ràng báo ở phía nam cơ mà, hay hắn báo nhầm?

Dường như nhận ra bản thân mình thất lễ, tiểu binh vội cúi đầu nhận lệnh, lúc ra ngoài còn nhỏ giọng hỏi tại sao

Tại sao ư?

Ngay cả người ra lệnh cũng chẳng hiểu tại sao

....

Tần Hiền thẳng băng đứng trên ngọn cây cao vút, tà áo hắn bay trong gió, bầu trời đêm nay đen như mực, không thấy được bất cứ ngôi sao nào, chỉ có mặt trăng to lớn, lại đỏ như máu

Hắn quan sát khu rừng phía trước, chỉ thấy một màu đen, lâu lâu lại có tiếng xào xạc của lá cây, nghe kĩ, chính là tiếng vó ngựa

Một người

Hai người

..

Hơn một ngàn người đang cưỡi ngựa, con số này quả thật khiến người khác kinh ngạc

Tần Hiền ngay lập tức vui vẻ

Đến rồi! Đến thật rồi!

Những người để hắn trút tâm sự đây rồi!!

Phấn khích chết mất!!!

Tần Hiền phát tay lên, ngay sau đó liền xuất hiện một tiếng pháo to, bắn thẳng lên bầu trời đen, tạo thành một đóa hoa màu đỏ xinh đẹp rồi biến mất

Từng hắc y nhân trong rừng cây liền bước ra, tay mỗi người đều cầm một thùy chủ sắc bén, tốc độ nhanh đến đáng sợ

" Híiiiiii "

" Chết tiệt, thích khách ở đâu vậy? " Một tên lính mắng to, vẻ mặt khinh miệt tràn trề

Tiếng vũ khí va chạm vào nhau nghe đến chói tai, những con ngựa bị dọa cho sợ, chúng chạy tán loạn khắp nơi, hất ngã cả người trên ngựa, không thẹn mà chạy mất, còn một số con ngựa chiến hung mãnh, nhưng một lát sau cũng bị thi nhau gục xuống

Hắc y lần lượt ra càn quét nhiều, mỗi chiêu đều mất mạng, khoảng hơn một canh giờ, cả đám người đều chết sạch sẽ, trên lá cây còn đọng lại vài giọt máu tươi, không khí tanh nồng đến buồn nôn, đâu đâu cũng dễ dàng nhìn thấy xác người nằm la liệt, vẻ mặt bọn họ đều là không thể tin được là bản thân lại chết thảm đến vậy

Tên thủ lĩnh đám binh lính khéo léo thoát khỏi hắc y nhân, mặc dù lão vô cùng chật vật, trên người còn có vài vết thương sâu, nhưng lão nhất định phải báo cho quân Xiêm biết tình hình mà thay đổi, nếu không sẽ chết hết, tất cả kế hoạch chuẩn bị bao nhiêu năm sẽ biến mất cả

Lão trốn sau một gốc cây to, tay chuẩn bị bắn quả pháo nhỏ lên bầu trời, nhưng tay còn chưa kịp làm gì thì đã thấy tim lão bị một mũi tên xuyên qua

Lão sợ hãi đến mức rớt cả viên pháo, giương đôi mắt đầy hận thù nhìn phía xuất phát của mũi tên, chỉ thấy một nam nhân mặc y phục trắng, đôi mắt hấn màu đỏ sậm, thanh tao đứng trên ngọn cây cao kia, sau lưng hắn còn có cả mặt trăng to lớn sau làm nền nổi bật, trên tay cầm cây cung màu bạc

Lão không ngờ bản thân lại thấy rõ như vậy, chắc có lẽ trước khi chết, lão đặc biệt quan sát được xung quanh

Chết! Không nhắm mắt

Đấy đấy, đáp ứng yêu cầu của các cậu, đền bù thêm chương nữa đấy <3

Xin lỗi vì không rep được bình luận của các cậu ở chương trước nha!!

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Độc Sủng Thập Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Hỗn chiến

Hoàng cung đêm nay im lặng đến lạ, không còn thấy những chiếc đèn lồng rực rỡ sắc màu nữa, thay vào đó là những ngọn đuốc thô đặt khắp mọi nơi

Thanh Lan ngẩn ngơ nhìn cung hoàng hậu, đôi chân hơi chùng bước một chút, rồi tự dưng quay đầu

Nàng muốn chạy, chạy khỏi vùng bùn này

Đôi tay siết chặt thủy châu, cảm nhận được hơi lạnh của kim loại, nàng mới dần trở nên bình tĩnh, đôi mắt càng trở nên ngoan cường hơn

.....

Toàn bộ binh lính đều tập trung tại hồ nước, lần đầu họ còn trang nghiêm trong tư thế chiến đấu, nhưng càng về sau càng có chút nản, tất nhiên là chẳng ai dám thể hiện ra

Thế này là thế nào?

Đừng nói là đội quân Xiêm, ngay cả một cây cỏ cũng chẳng có

Bọn họ cứ đứng đấy như vậy, liệu có cho là đang giương mắt nhìn giặc cướp nhà không?

Mặc cho người người xôn xao, Tàn Phúc vẫn yên lặng nhìn về nơi xa xăm kia, một chút cũng không động đậy

Tàn Phúc lắng tai nghe âm thanh, đáng tiếc là chẳng thấy gì ngoài tiếng gió

" Đã hơn một canh giờ rồi... " Tiểu binh lính tốt bụng nhắc nhở, nhìn vẻ mặt cũng biết sốt ruột đến điên rồi

Tàn Phúc đưa tay lên, ngẫm kêu tất cả chuẩn bị trạng thái chiến đấu

Sắc mặt mọi người lập tức căng như dây đàn, bàn tay bất giác siết chặt lấy thanh kiếm, mồ hôi chảy dọc xuống gò má, cũng có thể do thời tiết quá nóng, nên họ mới trở nên căng thẳng

Tiếng ngựa đến gần rồi, ngay cả tên ngựa cũng có thể nghe được, kẻ cận thị cũng có thể thấy được thấp thoáng quân địch phía xa

** Đừng thắc mắc tại sao tớ lại ví theo nghĩa hiện đại như vậy? Đơn giản để các cậu dễ hình dung thôi*

" Chuẩn bị "

" Tấn công "

Những con ngựa hung mãnh nhất được trở tài, cát bay mù mù, hạt cát sượt qua mặt nóng đến bỏng rát, nhưng vẫn chưa nóng bằng lòng háu chiến của binh lính

" Chuyện này là sao? " Phó tướng quân Xiêm - gọi tắt là YY, thảm máng một câu, chẳng phải đã cho nội gián thông báo hướng khác rồi cơ mà, sao giờ lại thành ra như vậy

Tên nam nhân đeo mặt nạ bạc vẫn im lặng, lạnh lẽo nhìn khung cảnh hỗn độn, sau đấy lại bật cười thành tiếng

" Thái tử.. " YY khó hiểu hỏi, bây giờ mà còn tâm trạng mỉm cười được

" YY, người đừng lo " Tên nam nhân khôi phục lại dáng vẻ trầm lặng của mình " Ta đã lường trước được chuyện này "

Mặc dù biết sẽ như thế, nhưng mà bất ngờ thì không hề vui đi tí nào

Cứ thú vị như vậy sẽ khiến người khác không vui

Quân Xiêm quả là hùng mạnh, lấy một địch mười, nhưng số lượng vẫn ít hơn quân Tần rất nhiều, nên dần trở nên yếu thế

Chủ yếu là do chúng quá đắc ý, bây giờ quân số không nhiều, nhưng quân chi viện từ phía lại khác

" Chi viện chưa đến à? " Nam nhân hỏi

" Có khi nào đã xảy ra chuyện gì không? " YY về ngoài bình tĩnh " Cho dù có muốn chặn cả bốn cánh quân chi viện, thì đấy cũng chỉ là điều viễn vông "

Nam nhân không đáp, với thể lực hiện giờ của Tần quốc, quả là không có khả năng ấy, ngay cả nòng ta cũng không có khả năng

Nghĩ vậy, nam nhân mới dụ đi chốc lát

Phía dưới, người người chỉ chít chen nhau, kiếm va chạm tạo ra âm thanh chói chói khó chịu, mùi máu nồng nặc, lại kèm theo cơn gió nóng rát, càng trở nên tanh tươi buồn nôn hơn

" Tam hoàng huynh, huynh lui về sau đi, đệ có thể lo được "

" Hừm? Ta không sao "

Tần Phục mỉm cười, tay không ngần ngại đâm vào lồng ngực quân địch, khiến gã kêu lên thất thanh rồi lịm đi

Tần Phúc yên tâm xử lý đám người, đôi mắt trở nên đỏ ngầu đến đáng sợ, chiêu nào chiêu nấy đều lấy mạng người

Tình hình bây giờ không mấy khả quan, nếu quân Xiêm chi viện kịp thời, thì tất cả bỏ mạng ở đây là chuyện sớm muộn

Tĩnh Nhi..

Rốt cuộc, muội có thể làm được điều đấy hay không?

Tần Phúc càng nghĩ càng trở nên điên cuồng, ra tay cũng không hề có chút ngần ngại, quét thành một cơn đường máu đi thẳng đến chỗ nam nhân đeo mặt nạ

Hắn chưa từng nghĩ mình sẽ điên đến vậy

" Thái tử, thần sẽ xử tên này " YY chỉ nói một câu, rồi vận khinh công bay vụt xuống chỗ Tần Phúc, nhưng chưa tới nơi, lại bị Tề Thương chặn đầu

" Phó tướng quân Xiêm quốc, không ngại cùng mạc tướng so vài chiêu chứ? "

YY muốn né tránh, tiếc là không được, đành cười trừ " Được "

YY cũng được coi là đệ nhất cao thủ, mỗi đường kiếm đều rất ngoan độc, khiến cho Tề Thương được mở rộng tầm mắt

Trận so đấu này, chỉ có hai kết quả

Một là sống

Hai là chết

Tần Phúc lê đường kiếm xuống đất, rồi phóng vọt vào người nam nhân

Tên nam nhân né tránh, tà áo màu đen bay lên trong gió, khoe miệng hần cười nhạt

" Thái tử Xiêm quốc - Xiêm Mặc, đã lâu không gặp " Miệng thì chào hỏi, nhưng tay không hề dừng lại

" Đã lâu rồi " Xiêm Mặc lộn nhào trên không trung một vòng, tay rút thiết kiếm bên hông ra, rồi lại vọt nhanh đến chỗ Tần Phúc

...

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Độc Sủng Thật Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Kết thúc

Tần Phúc lùi về sau một bước, đôi mắt đã dần trở nên bình tĩnh hơn, thiết kiếm cắm thẳng vào trong cát

Xiêm Mặc chỉ cười, mặt nạ bạc trên mặt bị cắt làm hai mảnh, lộ ra gương mặt yêu nghiệt, có chút yếu ớt như người mang bệnh

" Người không dùng hết sức? "

Đây là một câu khẳng định

Xiêm Mặc không đáp, thái độ dùng dưng này càng làm Tần Phúc khó chịu, đây chẳng phải là xem thường nhau sao?

" Các người chặn chi viện rồi ư? " Giọng Xiêm Mặc trầm tĩnh, căn bản chẳng để câu hỏi của Tần Phúc vào mắt " Các người nghĩ chặn hết rồi sao? "

Hắn ta cười lớn, nhưng không làm gương mặt xinh đẹp kia trở nên xấu xí chút nào, thái độ vô cùng ngạo mạn, chẳng khác nào coi trời bằng vung

Tần Phúc cảm thiết kiếm tiến thẳng vào hắn ta, rõ ràng Xiêm Mặc đang dùng chiêu khích tướng, biết như vậy, nhưng vẫn để hắn ta làm càn

Xiêm Mặc chỉ né tránh, đôi lúc đưa tay chặn đường kiếm, rồi lại né tránh, hắn ta đang đợi chi viện, cũng giống như đợi một cái gì khác

Nghe thấy tiếng ngựa từ xa, hắn ta nhíu nhẹ môi

Nhưng người mà hắn ta muốn thấy không đến, chỉ là hai nữ nhân quen thuộc, gương mặt xinh đẹp như hoa, mỗi người đều có nốt ruồi son bên mí mắt, một người bên trái, người thì bên phải, mặc bạch y, tiếc là cả người đều bị nhuộm máu đỏ tươi, nếu không phải tà áo không dính nhiều máu, thì chẳng ai nhận ra màu của y phục lúc ban đầu

Xiêm Như Lệ

Xiêm Như Như

Bọn họ sao lại ở đây?

Hai nữ nhân càng tiến đến gần, sau lưng có rất nhiều binh lính quân Tần

" Các người đây là tạo phản? " Xiêm Mặc lạnh lẽo nói

" Đúng vậy "

" Bát công chúa? Cửu công chúa " YY đứng đằng xa, ngạc nhiên thốt lên, nhưng vẫn hăng say đấu kiếm với Tề Thương

" Dừng lại đi, chẳng phải họ cho Xiêm quốc một con đường sống hay sao? Người còn muốn cái gì nữa? " Xiêm Như Lệ hét lên, khoe mắt đỏ hoe, nằng nặc đây là công chúa sống trong nhung lụa muốn gì được đấy, còn bây giờ lại đem kiếm giết hại người của nước mình, cứ nghĩ đến lại khó chịu

" Xâm ngôn " YY quát to, giờ chẳng còn cái thái độ cung kính lúc nãy nữa

" Các người làm vậy có ích gì? " Xiêm Như Như bình tĩnh hơn rất nhiều

Khung cảnh thoáng chốc im lặng, mùi máu tươi càng nồng hơn, toàn binh lính của Xiêm quốc đều bị diệt sạch, ngay cả YY cũng vận khinh công trở về gần Xiêm Mặc, cả người chết vật vô cùng

Xiêm Mặc nhìn Xiêm Như Như cùng Xiêm Như Lệ như muốn ăn tươi nuốt sống, mặc dù bị đẩy vào bước đường cùng, hắn ta cũng luôn bình tĩnh đến đáng sợ như vậy, đến lúc này vẫn chưa thấy chi viện ở các phía nữa, thì rõ ràng đã bị diệt sạch rồi, nàng quả thật làm Xiêm Mặc mở rộng tầm mắt, hắn ta đã tính sai ngay từ bước đầu tiên

" Các người rõ ràng vứt bỏ tỷ muội ta ở nơi đất khách, khi ấy các người có nghĩ lúc nào đó chúng ta sẽ trả thù không? " Xiêm Như Như cao giọng, hơi nghẹn lại một chút

Xiêm Mặc không trả lời câu hỏi của nàng ta mà quay mặt lại với YY, cười đến dịu dàng: " Mau đâm ta đi "

YY ngăn người giây lát, không biết phải làm sao, hay nói cách khác, các người lái kịch bản nhanh quá, không diễn theo kịp

" Ta sống cũng gần nửa đời người rồi, việc gì cần làm cũng đã làm, tiên hoàng dặn dò ra sao cũng đã cố sức rồi, hồi trước tấn công nước của nàng cũng là do bông bột tuổi trẻ, bây giờ... " Xiêm Mặc dừng lại một chút rồi tiếp tục " Nếu lúc đó không có chiến tranh, ta có lẽ đã cầu hôn nàng về rồi, quả thật lần gặp mặt sau, là tại chiến trường cuối cùng, nàng đã đứng, giờ hãy tự tay kết liễu ta đi, coi như đây là lời cầu xin đầu tiên cũng như lần cuối của ta dành cho nàng, Tình Nhi.. "

YY nhận ra mình đang do dự, cũng không quan tâm bản thân bị lộ trần, lại nhìn ánh mắt thành khẩn của Xiêm Mặc, thiết kiếm bên hông cuối cùng cũng được rút ra, đâm vào lồng ngực của hắn ta

Xiêm Mặc nhũn mảy nhẹ, khoe miệng chảy một giọt máu tươi, quay lại nhìn hai tỷ muội kia " Cũng là tốt cho các người, xin lỗi "

Máu ướt đầm cả hắc bào của Xiêm Mặc, hắn ta gục xuống, miệng còn cười thỏa mãn

Hắn ta thật sự đã chết rồi

Tốt quá!

Xiêm Như Lệ quỳ sụp xuống, nước mắt như tràn châu dứt quãng, gương mặt Xiêm Như Như cũng không tốt chút nào, lòng oán giận bao năm đã tan biến hết, giờ chỉ còn cảm xúc khó tả

Các nàng biết, thái tử ca muốn tốt cho họ nên mới vứt họ ở nơi xa lạ này, người cao quý đến thế, vậy mà vẫn hạ mình xin lỗi

...

Chắc có mình Xiêm Mặc là nhân vật phản diện đầu tiên chết nhanh đến thế:> Tình cho hai tỷ muội kia đi theo, mà thôi, tớ vẫn còn yêu thương mọi người lắm

Giờ tớ đang lao lực cày truyện, phim các kiểu nên ra hơi trễ

À, chưa có kết thúc truyện đâu, còn dài dài lắm:3

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Độc Sủng Thật Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Nhận lại thân phận

Xiêm Như Lệ tiến lại gần, cẩn thận đắp lên mặt Xiêm Mặc miếng vải trắng, nước mắt cũng đã ngừng chảy, chỉ là nhìn người thân chết trước mặt, lòng lại không khỏi nhói lên, nàng ngước mắt nhìn YY, nghẹn ngào:

" Chủ tử, mong người cho phép ta đem thi thể huynh ấy về Xiêm quốc "

" Tâm Nhi, người cũng nên buông bỏ đi " YY gật đầu

" Tâm Nhi đã sớm buông bỏ, Xiêm quốc giờ đây đã xác nhập vào Tần quốc rồi, Tâm Nhi chỉ nguyện lên núi thành tâm với phật, thứ cho Tâm Nhi không phục vụ chủ tử cả đời được "

YY vốn không trách, hoàn cảnh này, quả thật quá tàn nhẫn với các nàng ấy, YY nhìn Xiêm Như Như, nàng ta im lặng, môi cắn chặt nhưng không hề bật khóc, thanh kiếm cũng rơi xuống chân từ bao giờ

Chắc chắc, Xiêm Như Như thật đúng với công chúa cao quý, bất cứ lúc nào cũng phải thật quý tộc, mặt dù gương mặt hơi khó coi một chút

" Tỉnh Nhi, mọi việc ở cung sao rồi? " Tần Phúc lau vệt máu trên mặt

" Chắc là không sao " YY nhún vai, tháo lớp mặt nạ trên mặt, nàng mới thấy thoải mái hơn chút, mặc dù miếng mặt nạ này là loại thượng hạng, vẫn làm cho người khác khó chịu, sống với gương mặt thật, vẫn là hạnh phúc nhất " Đối với chuyện của nữ nhân, vẫn nên là để nữ nhân giải quyết là tốt nhất "

".. " Tần Phúc

Muội không phải là nữ nhân à??

...

Cùng lúc đó tại cung thái hậu

Thanh Lan sợ hãi nhìn xung quanh, cả căn phòng từ tối om trở nên sáng rực, thanh thủy chủ trên tay cũng rơi xuống đất, kêu lên tiếng " keng " chói tai

Hoàng hậu từ trên giường bước xuống, tóc xõa dài như thác nước, mặc dù cả gương mặt bà đều toát ra vẻ nghiêm nghị bình tĩnh, nhưng đôi mắt không che dấu được sự thất vọng không tin được

" Mẩu... hậu.. Sao.. oo.. " Thanh Lan nói năng lộn xộn, nhìn kĩ lại, đây rõ ràng là cung của thái hậu cơ mà

" Người nói tại sao bỗng cung lại ở đây à? " Hoàng hậu rất thờ ơ, nói năng cũng trở nên nhạt nhẽo

Cả người Thanh Lan run lên, đôi chân gần như muốn khụy xuống, may sao bắt được cái ghế gỗ, mới có thể khiến nàng đứng vững, nghẹn ngào một chút, liền rút thanh thủy chủ dự phòng trong người, toan đâm đối phương, kết quả tay bị giữ chặt lấy, lực tay rất mạnh, gần như muốn phứt luôn cả bàn tay của nàng, nàng hét lên, vội vã quay lại nhìn đối phương

Vũ Nhiên!!

Sao hấn lại ở đây?

Sắc mặt hấn không được thoải mái lắm, mặc gì hấn phải ở đây chơi mèo vờn chuột với đám nữ nhân này chứ, hấn muốn ra ngoài chiến trường kia, nương tử hấn mới ở ngoài đây, nương tử còn nói, hấn vẫn nên chơi ở đây hơn, ngoài đó không hợp với hấn, toàn máu với đao kiếm

Mẹ nó! Hấn rõ ràng là nam nhân tiêu sái, cực tiêu sái!!

Thanh Lan vốn học ít võ công phòng thân, nhưng chỉ là ít thôi, nàng vẫn thích làm nữ nhân mềm mại hơn, giờ hồi hận muốn điên rồi, chút võ công ấy thì làm gì gây hề hấn với Vũ Nhiên được

Nàng khụy xuống, nước mắt cũng trào ra, không hề nói lời nào, nàng biết, ván này đã thua rồi, nàng cũng biết, đám người lợi dụng nàng chắc cao chạy xa bay rồi

Duy một điều nàng không biết, chính là Xiêm Mặc đã chết

" Ta đối xử với người ra sao? Người còn muốn ăn cháo đá bát " Hoàng hậu nghiêm túc vô cùng, dù sao bà cũng xuất thân nhà võ, uy lực đe dọa không thiếu

Thanh Lan vẫn im lặng

" Nếu không phải Tỉnh Nhi nhắc nhở, thì có lẽ ta đã chết trên tay người lâu rồi "

Im lặng

" Người đúng là làm ta thất vọng "

Câu nói này thành công làm nàng ngẩng đầu lên, trong mắt chỉ tràn đầy sự mất mát:

" Thất vọng? Ta mới là người nói câu đó " Nàng hét lên, quát cường đáp trả " Các người làm sao hiểu được, nỗi thống khổ năm ấy, nhục nhã năm ấy, cả đời này các người cũng không hiểu được "

Hoàng hậu nhú mày

" Tiểu Lan? "

Cái tên này, cái tên mà cả đời nàng nghĩ sẽ chẳng bao giờ được nhận lại, cả người run lên, trong hoàng cung này, người duy nhất ngày xưa chịu chơi với đứa con bị bỏ rơi như nàng, cũng như biết đến tên Tiểu Lan, duy chỉ có Tần Uyển Thanh

" Là muội phải không " Tổng Thanh Thanh từ bên ngoài bước vào, nhỏ giọng nghĩ ngợi, lúc trước Tần Uyển Tinh có nói khả năng lớn sẽ vậy, nhưng nàng không tin lắm, giờ thấy Thanh Lan nghe gọi tên liền phản ứng kịch liệt, nàng đã nhanh chóng xác nhận

" Đúng là muội rồi, muội không sao chứ?"

" Uyển Thanh tỷ tỷ? "

" Ủ, là tỷ đây " Tổng Thanh Thanh ngồi xuống, xúc động nắm lấy tay Thanh Lan, mắt cũng đã đỏ hoe " Tỷ cứ tưởng muội rơi xuống vách núi bỏ mạng rồi " Sau đây ôm chặt lấy Thanh Lan

" Muội.. muội.. hức... muội xin lỗi " Thanh Lan bật khóc, càng ôm chặt Tổng Thanh Thanh hơn, trước đó nàng đang làm gì vậy, trước đó thậm chí nàng còn muốn giết mẫu thân của tỷ ấy, càng nghĩ càng đau lòng

Hoàng hậu dường như đã biết trước Tổng Thanh Thanh là nữ nhi của mình, nên chỉ xúc động nhỏ, rồi lặng lẽ ra ngoài

Mặc dù lúc trước bà còn không giữ được bình tĩnh mà nhận lại Tổng Thanh Thanh, ít ra Tần Uyển Tinh còn thông báo để bà có thể che dấu niềm vui

Còn Vũ Nhiên vốn đã chuồn ra ngay từ lúc Tổng Thanh Thanh xuất hiện rồi, hần đi tìm nương tử đây

" Trước đó muội sống sao? Có tốt không? "

" Muội.. muội sống tốt "

" Vậy thì tốt rồi, tỷ biết muội sẽ không hại mẫu hậu, tỷ biết mà "

" Muội.. " Thanh Lan ngập ngừng, quả thật lòng nàng do dự rất lâu khi đối mặt với hoàng hậu, đã lâu rồi nàng không cảm nhận được sự ảm áp của tình mẫu tử, chưa bao giờ nàng được quan tâm săn sóc đến thế, nàng biết chỉ là giấc mơ ngắn ngủi màu hường phấn kia, rồi cũng sẽ đối diện với hiện thực tàn khốc, nhưng nàng không làm được, đôi mắt thất vọng kia, làm nàng rất đau đớn, rất đau

" Xin lỗi " Đây là lời mà Thanh Lan có thể nghĩ ra bây giờ, thật lòng xin lỗi

Giờ nghĩ lại, những tui nhục trước kia để đối lấy cảm giác ngọt ngào, quả thật cũng đáng

Nước mắt lại không ngừng rơi, ánh bình minh bắt đầu len lỏi khắp góc ngách, rọi sáng vạn vật, lại giống như gieo hi vọng mới vào lòng nàng

.....

Thông báo: Laptop hư mất rồi T^T

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Độc Sủng Thật Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Có chút ngọt

Bình minh nhanh chóng biến mất, thay thế bằng ánh nắng chói chang gay gắt, Tần Uyển Tinh cúi đầu lấy nước hồ rửa sạch gương mặt, nước hồ trong veo như mặt gương, giống như trước đây chưa hề có trận chiến đẫm máu nào cả

Mà sao cảm giác càng ngày càng nóng thế?

" Cởi bớt giáp ra đi, nếu muội không muốn bị nóng hồng đầu " Tần Phúc tốt bụng nhắc nhở, trên người hần giờ chỉ còn lớp y phục mỏng manh, bộ dạng vẫn bất cần như thường, miệng còn ngậm cọng cỏ dại vô tình ngắt được

Tần Phúc nhủ mảy, biểu cảm không hài lòng, nhưng cũng chỉ thờ dài, nét mặt cũng thoải mái hơn hần

" Từ hoàng huynh, Vị Chi tẩu tẩu lo cho huynh lắm đấy " Tần Uyển Tinh lau khô tóc, nhân tiện đưa tin tức

Tần Phúc gật đầu, Vị Chi là thê tử của hần, tất nhiên sẽ lo lắng " Còn vị kia của muội, cũng lo không kém " hần cười, đưa mắt về phía xa, thấy bóng dáng người nào đó càng rõ ràng

Tần Uyển Tinh chưa kịp tiếp thu câu nói, đã bị Vũ Nhiên kéo lên ngựa, nhưng hần không ôm nàng, mà hôn lên mái tóc của nàng

Hành động vừa nhanh gọn vừa bất ngờ khiến nàng khó tiếp nhận được, chỉ cảm giác đỉnh đầu hơi...

Nóng.. nóng quá!!

Nàng cảm nhận như cả đỉnh đầu đều bị hôn cho nóng lên, mặt trời hôm nay thật chói, ha ha, chính là mặt trời quá chói

Tần Uyển Tinh cố điều chỉnh gương mặt bình tĩnh, tính đạp hấn xuống ngựa, hằng giọng nói:

" Hôm nay trời đẹp nhỉ " Phi phi, thật muốn tát vào mặt mình, cái gì mà đẹp với chả trời, thế là mặt nàng lại nóng bừng lên

Vũ Nhiên ngẩn người, nhìn khung cảnh hoang tàn xung quanh, lại nhìn mặt trời chói mắt kia, ừm nàng nói đẹp thì đẹp vậy, lại vui vẻ vuốt ve mái tóc nàng

Tất cả đều đẹp, duy chỉ có ánh mắt khó chịu của hai vị huynh đệ kia không đẹp mấy, đùa à, Vũ Nhiên khó khăn lắm mới kiềm chế cảm xúc không ôm nhào nàng đây, chỉ dám hôn nhẹ thôi

" Ta đưa nàng về "

" Ừm.. được "

Tần Uyển Tinh xấu hổ tới mức cúi đầu, chẳng còn muốn nói thêm lời nào, chỉ sợ lại ngu ngốc, nàng chào hỏi các huynh, mới yên tâm trở về

Ngựa phóng rất nhanh, gió cứ phả vào mặt, mặc dù hơi rất một chút, nhưng cũng coi là mát mẻ

Chỉ là bây giờ nàng thấy sau lưng rất nóng

" Ngươi chạy nhanh thêm chút được không? "

" Tại sao? "

Tại ta nóng!!!

" Khụ, ta muốn gặp mẫu hậu "

Vũ Nhiên quả thật phóng ngựa nhanh, tâm trạng hẳn rất vui vẻ, cười tươi đến mức gió thổi vào miệng cũng cảm thấy hôm nay gió có vị thật ngọt ngào

....

Nhan quý phi quỳ trước tượng phật to lớn làm bằng ngọc thạch, trong phòng rất tối, chỉ có ánh đèn mờ ảo yếu ớt, chuỗi vòng phật bị đứt, từng viên tròn trịa cứ vậy lăn khắp nơi

Cánh cửa nhẹ nhàng mở ra, ánh sáng vội vàng ngập tràn cả căn phòng, Nhan quý phi không quan tâm, vẫn nhắm mắt đưa lưng về phía cửa

" Trưởng công chúa Xiêm quốc, Xiêm Như Huệ. Năm tám tuổi do yêu thích kinh doanh nên theo một nhà thương nhân nổi tiếng học hỏi, sau được nhận làm nghĩa nữ, đồng ý cùng về Tần quốc đổi tên thành Nhan Huệ. Năm mười tám tuổi vào cung, do quan hệ tốt với thái hậu, nên được lập thành quý phi..
" Tần Uyển Tinh nói

" Năm hai mươi tuổi có nhi tử đầu tiên, nhưng không may sảy thai, từ đấy không thể mang, cuối cùng sống ẩn trong viện của bản thân "

"... "Nhan Huệ vẫn im lặng, đôi mắt vẫn nhắm, hàng mi dài hơi run lên, như không quá ngạc nhiên với những gì mà Tần Uyển Tinh biết, chỉ nhàn nhạt hỏi:
" Thăng bé.. sao rồi "

Tần Uyển Tinh không đáp, người mà bà nói chính là Xiêm Mặc, đệ đệ ruột của bà

" Nó.. đi rồi à? " Giọng bà nghẹn lại, thấy người sau lưng vẫn im lặng, đôi mắt nhắm chặt nhìn không được mở ra, từng giọt nước mắt thi nhau rơi xuống, Nhan Huệ khóc rất khẽ, đôi vai run rẩy kịch liệt

Đệ đệ bà cứ như vậy mà ra đi sao?

" Trước khi buông xuôi, Xiêm Mặc nhờ ta nhắn gửi tới người, hẳn mong người sống tốt, cảm ơn vì tất cả những gì người làm, và phụ hoàng đã hạ lệnh phế bỏ chức quý phi, đóng kín cửa xem xét về những hành động phản bội Tần quốc của người "

"... Lòng ta giờ chỉ hướng về phật.. Ta nguyện buông rèm, từ bỏ cái thứ xa hoa phù phiếm kia,... Nhan quý phi lĩnh chỉ, đa tạ hoàng thượng khoan dung "
Nhan Huệ bình tĩnh đáp, mặc cho nước mắt rơi xuống

Từ lúc xa hoàng cung lộng lẫy của Xiêm quốc chỉ để đi theo một thương nhân, bà đã gần như không còn tư cách làm trưởng công chúa cao quý nữa, ngay cả việc bước lên làm Nhan quý phi sau này, cũng chỉ là giống như gà rừng lên làm phượng hoàng

Nếu có được quay lại thời gian, bà vẫn sẽ làm vậy, bởi mọi thứ đã theo quy luật của nó, hối hận vì quyết định của mình, chỉ bằng chấp nhận, sẽ thoải mái hơn rất nhiều

Điều duy nhất hối hận, chính là không quan tâm đến cảm nhận của mọi người, tùy ý đến vậy, thật đáng xấu hổ

Nhan Huệ đứng dậy, loạng choạng lấy ra ba nén nhang trên bàn, đốt cháy, khói bay nhẹ lên, lòng bà mới cảm thấy nhẹ nhõm hơn

Vĩnh biệt.. Đệ đệ thân yêu của ta!

.....

Ha ha, bao lâu rồi mới gặp lại mọi người nhỉ???

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Độc Sủng Thật Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Tứ hoàng tẩu

Tần Uyển Tinh nhìn cánh cửa to lớn đóng sầm lại, còn được dán tờ niêm phong, ngay cả tấm bảng "Nhan Viện" cũng được dỡ bỏ

Từ nay về sau, trong hoàng cung Tần quốc không hề còn tồn tại một Nhan quý phi nào nữa, chỉ còn Nhan Huệ bị bỏ rơi chốn lạnh cung..

....

Từ xa xa, đã thấy bóng dáng thướt tha yếu điệu của nữ tử, bước đi của nàng ta rất chậm rãi, khi cười còn đưa tay che miệng, tất cả đều đúng mực

"Thất muội" Giọng nói lại bay bổng như chim yến, vang rất nhẹ, nghe vô cùng êm tai

"Tứ hoàng tẩu"

"Ta đã nói rồi, muội cứ gọi ta là Vị Chi tỷ"

"Như thế không đúng quy tắc"

Nàng ta cười khẽ, đôi mắt cong cong xinh đẹp

Vị Chi - thê tử của Tần Phúc, xuất thân thương nhân, nhưng từ đầu đến cuối đều toát ra khí chất nho nhã của nữ tử có dạy dỗ, nhan sắc vừa xinh đẹp, còn có đầu óc sắc bén, tất cả đều vô cùng hoàn hảo, trừ cái bản tính chiếm hữu quá cao, cao tới mức chắc chỉ có Tần Phúc nhận nhận được

"Muội vất vả rồi"

Tần Uyển Tinh không đáp, nàng lúc nào cũng đối xử không lạnh không nhạt, bình đẳng vô cùng, nên Vị Chi chẳng thể bắt bẻ gì muội muội của phu quân cả, người ta thường nói, cái gì không đạt được, thì càng muốn đạt

"Muội biết không? Phúc từng nói, nếu hai chúng ta cùng rơi xuống hồ, thì chàng sẽ cứu ta" Vị Chi đưa tay che mặt, cố tình nói

"Bởi vì muội biết bơi" Nàng thờ dài, vị tẩu tẩu này nói chuyện này bao nhiêu lần rồi vẫn không chán, lần nào cũng tỏ vẻ hào hứng như vậy, nàng biết, Vị Chi chẳng có ý xấu gì cả, nhưng từ lúc quen nhau tới giờ, mỗi lần gặp mặt lại một lần nhắc, riết rồi nàng thuộc lòng cả đoạn thoại

Vị Chi tất nụ cười, bĩu môi, rồi lại suy nghĩ, nếu không phải Tần Uyển Tinh kéo đi ra hồ sen dùng cơm cũng mọi người, thì sợ là vị này sẽ ngồi đây đến tối vì sốc mất

...

Suốt cả buổi, thái hậu cứ cười mãi, dễ dàng nhận ra tâm trạng của người rất vui

"Hoàng tổ mẫu, có chuyện gì vui vậy ạ?" Tần Uyển Tinh gấp ít ngón sen cho người, còn nhẹ nhàng quan tâm

"Sao lại không vui cho được, đánh tan quân Xiêm, nhận lại được cháu gái Uyển Thanh, còn có chuyện của Tinh nhi và Nhiên nhi nữa, chính là đại hỷ của Tần quốc chúng ta"

"Hoàng tổ mẫu thật có tấm lòng nhân hậu, vì dân vì nước"

"Cái con nhóc này, lại nịnh ta"

Nói rồi thái hậu lại càng vui vẻ hơn, chỉ là thấy vẻ mặt của Thanh Lan từ xa, người hơi nhăn nhó, cũng không còn cười như lúc nãy nữa, Tần Uyển Tĩnh nhận ra sự thay đổi của người, vội vàng nói thêm vài câu, nhưng thái hậu lại nhanh chân hơn một bước

" Tại sao nàng ta lại ở đây? "

" Thái hậu tha tội, Thanh Lan thật sự biết lỗi rồi " Thanh Lan quỳ sụp xuống, cúi đầu

" Biết lỗi? Hừ! Người mau lui ra cho ta dùng bữa "

Đối với một người từng hạ độc mình, còn giả làm Uyển Thanh, khiến thái hậu không thể nào nuốt nổi, dù tâm lòng có bao la bao nhiêu, cũng không nhịn được tức giận

" Hoàng tổ mẫu, Tiểu Lan muội muội thật sự không cố ý đâu " Tống Thanh Thanh nhanh chóng lên tiếng, còn muốn đỡ Thanh Lan đứng dậy

" Không cố ý.. Khụ khụ " Thái hậu nâng cao giọng, nhưng sức khỏe không cho phép, liền ho khan vài tiếng

" Hoàng tổ mẫu, người đừng tức giận, ảnh hưởng thân thể " Tần Uyển Tĩnh đưa tay vuốt lưng cho người dễ thở, rồi quay lại nhìn nữ nhân đang quỳ dưới đất: " Thanh Lan tỷ, chuyện này để sau nói được không? "

Thanh Lan không nói gì chỉ gạt đầu, tay gạt nhẹ nước mắt, chào hỏi rồi mới lui. Hoàng hậu uống cốc nước, không xen vào, nhưng cũng không có thái độ như lúc trước, như ngầm chấp nhận Thanh Lan là nghĩa nữ của mình. Hoàng thượng vốn ngay từ đầu không có ý định xen vào chuyện này, đây vốn là chuyện nữ nhân với nhau

Mọi người bắt đầu ăn, có điều không vui vẻ mấy

" Phúc, thiếp có điều muốn hỏi " Giọng Vị Chi rất nhỏ, chỉ là, trong cái khung cảnh im lặng như tờ như vậy, giọng nói như tiếng chuông của nàng được nhiều người để ý

" Ừm "

" Nếu thiếp với Tĩnh Nhi muội muội cùng ngã xuống hồ, chàng sẽ cứu ai? "

" Khụ khụ " Tần Uyển Tĩnh khó khăn uống nước, đôi lúc nàng có hơi nghi ngờ chỉ số thông minh của tâu, đúng là bản tính chiếm hữu cao sẽ làm nên điều ngu xuẩn

Quả nhiên về mặt thái hậu tối sầm lại, nụ cười nhỏ nhoi sót lại trên môi cũng không còn

Tần Phúc trầm trong giây lát, cái vấn đề nhạy cảm này nên hỏi ở nhà, lúc đó hẳn sẽ nghiêm túc phân tích, nhưng ở đây, cho dù có phân tích đúng đắn đến thế nào, thì cũng bị lũ người trước mặt nuốt trọn

" Tất nhiên phải cứu muội muội con rồi, đúng không Phúc nhi? " Hoàng thượng và hoàng hậu đồng thanh nói

" Tất nhiên là thất muội rồi, đúng không tam ca? " Tần Thiện gấp miếng cá, nói một chuyện hiển nhiên

" Đúng vậy, là thất muội " Tần Hiến và Tần Phúc hiếm khi nào mới cùng chung ý nghĩ đến vậy

" Đệ sẽ cứu thất tỷ " Tần Duệ ngoan ngoãn nói, còn quay qua cười với Tần Uyển

Tĩnh

Tần Phúc lúc này hoàn toàn im lặng, chưa bao giờ hắn khó xử đến vậy, cái bản tính chiếm hữu của nàng ta đến khi nào mới dứt đây

" Thế tử của ai thì người đẩy cứu, nếu nàng rơi xuống hồ, ta sẽ cứu nàng " Vũ Nhiên gấp cho nàng miếng thịt bò

" Đúng vậy, và lại muội biết bơi mà, cần gì tứ hoàng huynh cứu " Tần Uyển Tĩnh cười, cho miếng thịt bò vào miệng, ngon thật đấy

Thái hậu lập tức bật cười " Đúng! Đúng! Của ai thì người đó cứu "

Tần Phúc như được cứu sống, vội thở sâu, cười lấy lệ " Vâng ", ánh mắt biết ơn nhìn đôi tốt bụng trước mắt, chỉ có mỗi muội ấy là chịu hiểu cho chuyện này

Vị Chi lúc này mới vui vẻ ăn cơm. Hoàn toàn không dùng tí chất xám nào để phân tích bản thân mình vừa hỏi câu điên rồ gì

.....

Dạo này bí ý tưởng, ra ngoài sông ngồi hóng mát, trôi hết ý tưởng luôn:>

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Độc Sủng Thật Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 53: Bộc bạch

Tú Yên xếp lại trang phục, trang sức sang trọng ngay ngắn lên xe, phủ một lớp vải hồng đào trên chiếc hộp gỗ lớn

"Tiểu công chúa, có cần phải gấp vậy không?" Tú Yên lau mồ hôi trên trán, nhìn ánh trăng trên cao, rồi lại nhìn nữ nhân trước mắt, có chút bất lực

Tần Uyển Tinh nhấp ngụm trà, đá mạnh vào cái ghế bên cạnh, tiếc là người ta không té xuống, mà còn cười vui vẻ tiến lại gần nàng

"Người nhìn đi, hần cứ làm phiền ta mãi như vậy, người không phiền nhưng ta rất phiền" Nàng nghiêng rặng, cổ gầy ra được một câu nguyên vẹn, tức đến mức uống hết ly trà đắng

"Uống trà nhiều không tốt đâu" Vũ Nhiên rót ít nước ấm đưa qua cho nàng, miệng còn mỉm cười dịu dàng "Ta biết nàng không nỡ rời xa nơi này, ta cũng muốn dọn qua đây ở lắm, nhưng tiếc là ta phận nam nhân..."

"Mẫu thân ta đã tuổi già sức yếu, huynh trưởng lại lo chính sự,... ta bận nhiều việc trong phủ, nên ta sợ, nếu ngày nào chưa cưới được nàng, thì ngày ấy ngủ không yên..."

Vũ Nhiên lại luyên thuyên trên trời xuống đất, gì mà đến cả đôi hai cũng có đôi có cặp, chỉ riêng hần mồ côi nương tử. Ngón hết gần một canh giờ

Tú Yên đã rời đi từ lúc nào, còn hăng say đầy nhanh tốc độ, ha ha, thà làm trâu làm ngựa ngoài này, còn hơn ngồi đây nghe tam vương gia giảng giải, sẽ sụp đổ thế giới quan của nàng ta mất, ánh mắt của nàng ta hơi yếu ớt, không xem cảnh này lâu được, vẫn là nhanh chóng về gặp Tĩnh Phong là tốt nhất

...

Sáng, tiết trời đã mát mẻ hơn nhiều, đồ đạc cũng đã chuẩn bị đầy đủ, Tần Uyển Tinh đi chào hỏi mọi người trước khi đi làm dâu, chỉ là, khác với lần mặc giả y trước, lần này nàng chỉ mặc trang phục truyền thống của công chúa, mà sao thấy tim đập nhanh dữ dội, có chút hạnh phúc, cũng có chút chua xót...

"Người không khỏe ă?" Tú Yên dừng chân, nhìn Tần Uyển Tinh đột nhiên dừng lại ngẩn ngơ, hốt hoảng hỏi thăm

"Tú Yên,.. xa gia đình, là cảm giác thế nào?"

"Dạ?... Đau thấu tâm can chẳng?" Tú Yên đáp, nàng từ nhỏ mồ côi cha mẹ, được Tề gia curu mang làm nha hoàn cho công chúa, lúc nhỏ chỉ thấy mất mát tui thân khi không có gia đình, sau này quen rồi, cũng không quan tâm mấy

"Đau sao?" Tần Uyển Tinh đưa tay lên ngực "Nhưng sao ta lại còn cảm thấy hơi mong chờ.. Như vậy là tốt hay xấu?"

Tú Yên ngẩn ra, rồi khẽ khàng nở nụ cười, quả thật, công chúa vẫn còn nhỏ tuổi, những lúc như vậy biểu hiện của người thật đáng yêu, rõ ràng cũng yêu thích tam vương gia, nhưng lại không chịu thừa nhận

"Không sao? Rồi thời gian sẽ giải thích cho người"

...

Lần trước khi Tần Uyển Tinh vờ lên xe hoa, thì giả vờ cũng chỉ là giả vờ, còn bây giờ, sự thật rành rành ra như vậy, thử hỏi cha mẹ nào không đau lòng

"Hức,... con đi rồi nhớ giữ gìn sức khỏe" Hoàng hậu đã khóc ướt đầm khăn tay, mắt còn sưng đỏ lên, chắc là đã khóc cả đêm qua

"Nàng khóc cái gì, khóc như vậy thì làm sao con bé dám đi" Hoàng thượng xoay người lại, miệng thì gất lên, nhưng đôi mắt đã cay cay

"Phụ hoàng,... Mẫu hậu... Đừng buồn, con nhất định sẽ về thăm mọi người thường xuyên" Nói rồi, nàng dang tay ôm lấy hai người họ. Chết tiệt! Đã điều chỉnh tâm trạng vui vẻ rồi cơ mà, giờ lại muốn khóc quá

Thì ra cảm giác xa nhà là như thế này

Tần Uyển Tinh ôm lần lượt các ca ca, tẩu tẩu và tỷ tỷ của mình, xót xa vô cùng

"Lục hoàng huynh đâu ă?"

"Đệ ấy trốn trong phòng rồi, khuyên mãi không chịu ra, thật là, đã lớn hết rồi còn gì" Tần Hiến mắng, nhưng ánh mắt lại tràn ngập sự dịu dàng

"Ha ha, huynh ấy vẫn vậy..."

" Ai nói ta trốn, ta phải tiến thối muối đằng hoàng chứ " Tần Thiện từ đầu bước ra, ăn mặc rất chỉnh tề, có điều, mắt lại sưng húp lên " Muối đi rồi, nếu ai ăn hiếp, thì cứ sắp xếp đồ đạc về đây, Tần quốc sẽ lấy lại công bằng cho muối "

Tần Thiện đang nói hăng say, đột nhiên im bặt " Muối... "

Tần Uyển Tinh đưa tay lau nước mắt, thút thít thêm vài tiếng nhỏ, nhưng càng lau thì nước mắt càng rơi, khiến mọi người không biết phải làm sao

" Muối không muốn kết hôn nữa, muối muốn sống ở đây " Nàng hơi cao giọng, không cần qua đó nữa, không cần chính là không cần, nhưng mà sao, lại cảm thấy hơi mất mát khi bỏ rơi hân

Vũ Nhiên vẫn yên tĩnh đứng đó, có trời mới biết nội tâm hân dữ dội tới mức nào, gương mặt hân cứng đờ, mọ nó, nương từ sao giấy trước suýt bất được, giấy sau lại tuột mất vậy

Không phải hân không thể đợi, căn bản là việc đóng kịch lúc trước đã sắp đến giới hạn rồi, nàng đường đường là vương phi, nhưng gần một năm lại chưa vào cung ra mắt lần nào, hân chỉ sợ nàng bị thiệt thòi

" Không được đâu, Tinh nhi, ta hiểu cảm giác của con mà, nhưng con cũng phải hiểu cho Nhiên nhi chứ, nó làm tất cả vì con thôi " Hoàng hậu nén nước mắt, cố gắng giảng giải, mặc dù lời nói mới nảy của Tinh nhi quả thật làm bà vui như điên, nhưng quy củ thì không thể chối bỏ được

" Con.. con lỡ lời rồi " Tần Uyển Tinh biết sai, hân đợi nàng hơn năm năm, nàng lại muốn cho hân bị tuột khỏi thanh xuân thêm bao nhiêu năm nữa chứ, hân không nói, nhưng nàng thấy được sự lúng túng trên gương mặt hân, về mặt ấy, làm nàng cảm giác mình như đứa trẻ con ngang ngược vậy

"Khi nào muối xuất phát "

" Bây giờ luôn ạ "

Mọi người vô thức đưa mắt nhìn Vũ Nhiên, kiểu như " Chúng ta không gấp thì người gấp cái gì "

Còn nhân vật bị nhìn chỉ cười trừ hai cái

....

Má ơi, cuối cùng cũng xong rồi, viết mãi mà cảm thấy cái tên truyện nó chẳng dính dáng gì cốt truyện cả, nên phải nhanh chóng gá tỷ ấy đi T.T

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Độc Sủng Thật Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Ngày đầu

Từ Tần quốc đến Vũ quốc nếu phi ngựa ngày đêm, đến nơi chỉ có một ngày hơn, nhưng nếu với tốc bình thường, thì khoảng ba ngày hơn, còn đi bộ, thôi quên đi...

Đoàn người dừng chân gần một bìa rừng để nghỉ trưa, bên cạnh còn có một hồ nhỏ trong vắt, thời tiết cũng mát mẻ dễ chịu, cũng phải, đang thu cơ mà

" Uống chút nước đi "

Tần Uyển Tinh nhận vò nước từ tay Vũ Nhiên, xem ra với tốc độ như vậy, phải ba bốn ngày gì mới có thể tới nơi, nếu để kéo dài thêm vài ngày, chắc sẽ bị vướng tuyết đầu mùa mất, còn vướng cả nó nữa...

" Nàng vào xe nghỉ ngơi một chút, lát nữa chúng ta sẽ tiếp tục xuất phát "

" Ừm.. được "

Vũ Nhiên tươi cười vui vẻ, nhanh chóng giấu nàng vào trong xe, rồi dùng ánh mắt âm trầm nhìn xung quanh, lập tức những cặp mắt tò mò kia liền vội chuyển đi chỗ khác, còn có người ho khụ khụ vài cái cho đỡ xấu hổ

...

" Đây, người có thấy ánh mắt của vương gia đáng sợ quá không? " Tên lính A nhỏ giọng trò chuyện cho đỡ buồn chán, chủ đề này nhanh chóng thu hút đám binh lính đang rảnh rỗi kia

"Đúng a, nhìn cứ như kiêu ăn tươi nuốt sống chúng ta vậy "

"Mà này, nhan sắc của vương phi đúng là đẹp nghiêng nước nghiêng thành, trước đây ta chỉ nhìn thấy người che mặt thôi "

"Đúng! Đúng! " Cả bọn hòa theo

"Ánh mắt của vương phi cũng rất dịu dàng, nhìn vào thật dễ chịu, lúc mới này người còn cười với ta đấy " Binh lính B uống một ngụm nước mát, tự hào kể lại

"Người nói ta mới đề ý, lúc trước tâm trạng vương phi không được tốt lắm, ánh mắt hoàn toàn khác xa bây giờ "

Nhớ lại lúc trước, vương phi thật đáng sợ, một mình thống lĩnh đám thê thiếp kia khiến bọn người ấy muốn chết đi sống lại, nói chuyện cũng chỉ ừm hoặc cút, chả còn câu nào nữa cả

"Ha ha, người biết không, lúc trước vương gia đối xử với vương phi rất hồ hững, mặc dù ban nhiều châu báu ngọc ngà, nhưng cả hai chỉ đáp với nhau vài câu xã giao thôi, làm ta cứ tưởng đấy là hôn nhân chính trị chứ chẳng có yêu đương gì "

(Vị vương phi giả hồi trước là Tống Thanh Thanh đóng, tỷ tỷ của Tần Uyển Tinh nha!)

"Có sao? Ta thấy vương gia bảo vệ vương phi kỹ thật đấy, mới nhìn có một tí, mà người muốn móc mắt ta ra rồi " Binh lính C nuốt nước bọt, đưa tay vô thức gãi đầu

"Ta lại thấy vị vương phi này, và vị vương phi lúc trước, là hai người khác nhau " Binh lính D nhay cảm hơn, phát biểu ý kiến, khiến cả đám trong giây lát vội im lặng

"Các người nói đủ chưa? " Tú Yên từ đâu xuất hiện sau lưng bọn họ, nghiêm giọng hỏi

"Tú.. Yên cô nương, bọn ta chỉ là tâm sự một chút thôi " Lão bà bà này từ đâu ra vậy, dọa bọn họ sợ chết khiếp rồi

"Lôi chủ tử ra làm trò đùa, các người muốn chết "

"Tú Yên cô nương tha mạng, bọn ta không cố ý, bọn ta nhất định sẽ không phạm vào nữa "

Tất cả mọi người đều biết, lão bà này tính cách quái dị, miễn là chuyện gì liên quan đến vương phi, thì lão bà cứ như phát điên lên vậy, đáng sợ vô cùng, nhưng nói xấu vương gia, lão bà chẳng quan, thậm chí còn tham gia, chỉ là, chả ai dám nói xấu vương gia cả

Đùa à! Nói xấu một câu là mất mạng như chơi đấy!! Cho nên bọn họ chỉ dám thỏ thẻ vài câu nhỏ cho đỡ buồn miệng thôi

Thế là cái vấn đề của binh lính D lúc này đưa ra, lập tức đi vào dĩ vãng, chắc có lẽ do vương phi về thăm cha mẹ mình, nên tâm trạng mới đặc biệt vui vẻ như vậy

...

Tần Uyển Tinh quan sát chiếc vòng yên vị ở cổ tay, hình như cái vòng này ngày càng bám sát vào da thịt nàng rồi, đóa hoa này, giống như đang ngày càng nở rộ ra

Bên trong đây chứa rất nhiều đồ vật, bao gồm cả của hồi môn của nàng, cất vào đây, để sau này có cái nhau ly thân, thì nàng vẫn còn vàng bạc trang sức để ném vào mặt tên phụ bạc, nói một câu oai hùng. Khụ, bị nhảm mấy cái ngôn tình tổng tài ở thời hiện đại quá rồi, mãi mà vẫn không sửa được

(Vòng tay mẫu đơn, hay còn gọi là vòng không gian, vì đây không phải là chuyện huyền huyền, nên tớ đặc biệt ít nhắc tới)

"Nàng ăn chút gì đi, chuẩn bị xuất phát rồi " Vũ Nhiên đem vào một hộp gỗ, bên trong toàn điểm tâm tinh xảo, mùi vị cũng không tệ, bên cạnh còn có một đĩa trái cây tươi mọng nước

Tính ra, một tên nam nhân có tiền tài, địa vị, nhan sắc, lại biết chăm sóc người khác như vậy, lại ở bên cạnh nàng, kiếp này hời quá rồi

"Chúng ta đi nhanh một chút được không? "

"Sao vậy? Nàng không khỏe à? " Vũ Nhiên lập tức cầm tay nàng bắt mạch, vẫn ổn cả mà

"Không! Chỉ là ta muốn đi nhanh thôi " Tần Uyển Tinh hơi đưa mắt đi nơi khác, cũng không quan tâm hán đang nắm tay nàng, thôi kệ, nắm thì nắm, cũng chả mất miếng thịt nào

Nguyệt bà bà! Người có thể từ từ rồi hãy đến hay không? Bản công chúa không muốn giữa đường đổ máu đâu

...

Như đã hứa <3

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Độc Sủng Thật Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Đêm ngày thứ hai

Đêm ngày thứ hai, xem ra chuyến đi vẫn yên ổn, chẳng bị ám sát hay vướng chuyện gì cả, cũng đã đi được hơn nửa chặng đường rồi, cứ đà này, tối hôm sau chắc tới nơi

Tần Uyển Tinh vẫn ngồi trong xe nhắm mắt dưỡng thần, Vũ Nhiên bên cạnh an phận quạt mát cho nàng, nói là quạt, nhưng cũng chỉ quơ nhẹ vài cái, dù gì tiết trời đã hơi lạnh, giữ ấm vẫn tốt hơn

"Tiểu công chúa, có người muốn báo tin" Tú Yên đứng bên ngoài canh xe, nói vọng vào, mặc dù biết là báo cho tam vương gia nghe, nhưng nàng ta vẫn gọi chủ tử của mình

"Cho báo"

Tên lính được ân chuẩn liền cúi người "Bẩm vương gia, vương phi, con đường phía trước hiện đang bị chặn bởi di dân quá đông"

Vũ Nhiên hơi nhíu mày, di dân đông sao? Chẳng lẽ là dân của Xiêm quốc, không đúng, mặc dù Tần quốc đánh thắng, nhưng vẫn giữ nguyên thể cục Xiêm quốc, dân thì vẫn sống nơi dân, tự đừng đi chuyển qua đây làm gì?

"Nghe nói ngôi làng bên cạnh bị sơn tặc cướp phá, dẫn đến di dân" Tú Yên tiếp lời

"Dám làm loạn ở Vũ quốc, đúng là gan to bằng trời" Vũ Nhiên cao giọng, cứ như muốn vỗ đến đánh nhau với đám sơn tặc một trận

"Nếu chúng ta tiếp tục đi hướng đó, giải tán di dân, lại phải san hết đám sơn tặc, có lẽ, thời gian sẽ kéo dài thêm vài ngày so với dự kiến" Tú Yên bình tĩnh phân tích

"Chuyện này ta sẽ tính, các người đi nghỉ sớm đi"

"Vâng!"

Tần Uyển Tinh lúc này mới nhẹ nhàng mở mắt, thật là, mới an tâm vì sắp tới nơi đúng ngày, giờ lại bị kéo dài ra đến vậy, trước đây ăn trứng gì mà xui xẻo thế không biết

"Nàng tỉnh rồi à?" Vũ Nhiên đưa cho nàng ly nước

Ta có ngủ đâu!! Nghĩ là vậy, nhưng nàng vẫn lịch sự gật đầu

"Nàng nghe hết rồi sao?"

"Ừm"

"Nàng có dự tính gì không?"

"Tùy người, dù sao, thân phận người cũng là vương gia, mấy cái việc này, người không quản thì ai quản" Nàng nhàn nhạt đáp, cái tên này, hẳn đang đóng chương trình mười vạn câu hỏi vì sao à? Mở miệng ra là hỏi mãi thế

"Nàng không sợ phiền?"

"Không, ta cũng xuất thân hoàng gia, chuyện bách tính tất nhiên có liên quan" Con lạy trời, Nguyệt bà, à nhầm, Nguyệt tỷ đừng thăm con đúng lúc là được

Vũ Nhiên chỉ cười, hẳn biết ngay nàng sẽ đáp vậy mà

"Người..."

"Sao?"

"Người còn tính ngủ ở đây nữa à?" Tần Uyển Tinh đưa chân đá hấn, vậy mà hấn còn vui vẻ được

"Tất nhiên, giờ nàng là nương tử của ta, ở chung đúng rồi còn gì" Nói xong hấn liền nằm xuống ghế đối diện nàng, nhắm mắt ngủ

" Bản thân ngươi trẻ con như vậy, dám bình lính của ngươi biết không? Ngươi không thấy xấu hổ à? "

" Làm nũng với nương tử của mình, có gì đáng xấu hổ đâu? " Hấn nhắm mắt, nhưng miệng vẫn đáp, da mặt đã dày như lớp xi măng rồi

Tần Uyển Tinh không biết nói gì, liền hậm hực nằm xuống, lại không để ý đến khoe miệng người đối diện đang khẽ cười

....

" Soạt "

" Có thích khách "

" Bảo vệ vương gia, vương phi!!! "

Ha ha, hôm nay là ngày gì thế, là ngày gì mà may mắn đến thế. Phi phi, đêm hôm không lo ngủ, lại đi tập kích nhau làm gì không biết

Vũ Nhiên đã tỉnh từ lúc nào, căn bản hấn chưa từng chớp mắt, tay bắt giác nắm lấy tay nàng, hành động nhỏ này khiến Tần Uyển Tinh nhanh chóng từ trạng thái bình tĩnh sang trạng thái mẹ nó, rồi hết cả tim lên

" Nàng đừng sợ " Giọng hấn trầm ấm dịu dàng, lại còn khe khẽ

Ta đâu có sợ! Ta biết võ nữ

Vũ Nhiên biết nàng không yếu, có võ, nhưng chắc chỉ là võ phòng thân, vì nhìn thể nào cũng chẳng nhìn ra nàng có nội lực, không phải nội lực nàng thâm hậu, mà là không có, đúng vậy, là không có

Tiếng kim loại va chạm nhau mãnh liệt, trời vẫn còn tối mịt, nhìn qua cửa sổ dễ dàng thấy sáng rực ánh lửa

" Nàng ngồi yên đây, ta sẽ sai người đến bảo vệ nàng " Vũ Nhiên cầm kiếm, nhảy xuống xe, thấy Tú Yên vẫn đứng canh, đưa mắt hờ hững nhìn khung cảnh đẫm máu kia, hấn liền nói " Vương phi ở bên trong, bảo vệ cho tốt "

" Vâng " Tú Yên lúc này mới phấn chấn lên một chút, nàng ta là người của thất công chúa, nên cái gì cũng nghe lệnh của người, liên quan tới người, Tú Yên nhất định dốc toàn sức lực, trung thành tới mức dọa người bên cạnh sợ hãi

" Keng.. keng " Âm thanh dần yếu đi, một lát sau liền im bật, chẳng qua chỉ là một đám sơn tặc đêm hôm giờ thói cướp bóc, lại cướp nhầm nơi, hay nói cách khác, là chê mạng quá dài, muốn thử cảm giác mạo hiểm

" Nói! Các ngươi là do ai phái tới " Binh lính A hùng hổ tra khảo

Vũ Nhiên ngồi trên ghế vàng, ngay giữa vị trí trung tâm, còn quý tộc nâng tách trà

" Hừ " Tên sơn tặc còn sót lại sau trận chiến, khinh bỉ nhìn đám người xung quanh, còn phun một ngụm nước bọt

" Cái tên này... "

" Dừng lại đi " Vũ Nhiên đặt chén trà xuống bàn bên cạnh, rồi đứng lên, không thèm quan tâm tới hấn ta, haiz, buồn ngủ rồi, giờ về xe ôm nương tử ngủ thôi " Mấy chuyện này các ngươi tự xử lý đi, đừng để mùi máu nồng quá, vương phi khó ngủ "

" Dạ? Ó.. Vâng, thuộc hạ đã rồi! "

....

Xong chương hôm nay rồi nhé, cứ như hút hết sức lực vậy T.T

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Độc Sủng Thật Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Di dân

Quả thật, Vũ Nhiên vẫn chọn con đường đầy di dân kia, hấn muốn dọn dẹp sạch sẽ đám sơn tặc

Trời đã gần chuyển sang đông, nhưng thời tiết ở đây đặc biệt lạnh lẽo, cứ như là đang giữa đông, nhìn chỗ nào cũng toàn là sỏi đá, một cây cỏ cũng

không có, thay vào đó là rất nhiều người, nằm la liệt

Bọn người thấy có xe tới, lại còn là xe ngựa sang trọng, vui mừng chạy ào tới

"Đại nhân, xin ngài rộng lượng cho chúng thảo dân xin ít lương khô "

"Đại nhân, xin cứu lấy con tôi với " Một góa phụ ôm lấy đứa bé nhỏ xíu, gương mặt gầy gò đã tràn đầy nước mắt, còn đứa bé thoi thóp hít thở, như là một lát nữa thôi có thể tắt thở

Đám người xung quanh nghe vậy, không suy nghĩ mà hòa theo:

"Đứng! Đứng! Làm ơn cứu lấy đứa bé ấy "

Binh lính A tiến tới xem tình hình, xem ra đứa bé này quả thật không ổn, liền cho người báo lại vương gia

"Phan thái y, mau đến xem thử " Vũ Nhiên đã bước xuống xe từ bao giờ, nhìn khung cảnh xung quanh, khẽ nhíu mày

Phan thái y được lệnh, lúc xuống xe còn mang hộp đồ nghề xuống, bắt mạch cho đứa bé, rồi ôn tồn trấn an mọi người

"Không sao đâu, chỉ là bị nhiễm lạnh, giữ ấm một chút là ổn thôi "

Người góa phụ nghe vậy bật khóc lớn hơn, ôm chặt lấy con mình, còn không quên cảm tạ đám người Vũ Nhiên

"Đây là chuyện gì? " Vũ Nhiên lạnh giọng hỏi, hơi cúi người xuống, bốc lấy một nắm cát nhỏ, chợt im lặng, đây không phải là cát, mà là tro

"Bẩm đại nhân, chúng thảo dân đều là người của thôn Sơn Trà, mấy tháng nay đều bị đám sơn tặc quấy phá, nộp thuế liên miên, mà thuế theo tháng ngày càng tăng nặng, bọn ta cũng chỉ là làm ăn buôn bán nhỏ, đào đâu ra số tiền lớn đến thế.... " Nam nhân hơi ngừng lại, tay siết chặt, đôi mắt tràn ngập thù hận

"Sau đây bọn chúng không lấy được thuế như ý, liền giết người, rồi đốt làng, bọn ta khó khăn lắm mới chạy ra khỏi đây... Bọn chúng đốt sạch cả, mới thỏa mãn bỏ đi nơi khác... "

Lần này nam nhân im lặng hẳn, từ thù hận chuyển sang đau thương

Vũ Nhiên cũng không hỏi nhiều, chỉ trách gần đây lại nhiều tro đến vậy, mặt đất cũng cháy xém thành nhiều mảng nhỏ, cây cỏ ở gần, chắc cũng đã bị cháy sạch

....

Về đêm, nơi này lại càng lạnh, đám người di dân chỉ ở trong những căn lều nhỏ, đốt ít củi khô từ đám hoang tàn trong thôn của họ

Bên Vũ Nhiên cũng lập lều trại, được đám người kia chia cho ít củi, cũng đủ sưởi ấm

"Nàng cứ ở trong này, ta đã đốt lò sưởi dưới ghế rồi "

Tần Uyển Tinh không đáp, cố rụt người vào trong chăn dày, oa, lạnh quá! Mỗi lần trời chuyển lạnh, nàng lại lười như vậy

Vũ Nhiên đưa tay lên xoa tóc nàng, còn cho thêm than để ấm hơn

"Bọn họ sao rồi? " Tần Uyển Tinh nhỏ giọng hỏi, còn khịt khịt mũi

"Tâm trạng cũng ổn hơn, ta đã sai người đưa ít lương thực cho họ, sau đó an bài người đưa họ về kinh thành là được " Vũ Nhiên càng xoa càng nghiêm, hơi nuối tiếc vì không thể ôm nàng

"Ngươi tính xuống khu rừng đó à? "

Khu rừng mà nàng nói, cách đây không xa, chỉ là, đó là nơi đám sơn tặc ẩn náu, chẳng ai dám bén mảng vào đó, chỉ an phận ở nơi sỏi đá này sinh sống, cứ như cây hoa dại chẳng còn sức sống, chỉ cố níu kéo tia hi vọng mỏng manh

"Ta sẽ đem theo ít người đi thăm dò tình hình "

"Làm cái nghề này quả thật cũng chả sung sướng gì " Nàng lẩm bẩm tự nói

"Hả? Nàng nói gì cơ? "

"Không có gì! Ngươi cho thêm than vào nữa đi " Tần Uyển Tinh vờ nhắm mắt ngủ, sợ lát nữa lạnh quá làm ngu đầu, lại nói lung tung

Vũ Nhiên không nghi ngờ, chỉ là ngồi thêm chút nữa, rồi lưu luyến xuống xe, khiến nàng ngạc nhiên đến mức tỉnh ngủ

Hôm nay hán ngoan vậy cơ à? Còn có ý thức tự giác như vậy!! Tần Uyển Tinh đưa tay ra ngoài cửa sổ xe, không lạnh lắm, thời tiết này nàng còn chưa hồng đầu, thì hán hồng làm quái gì?

Tú Yên đang ngồi ngoài xe, thấy nàng đưa tay ra, tưởng là đang gọi mình, liền gõ cửa

" Tiểu công chúa, người cần gì ạ? "

" Tú Yên? Người không vào xe ngồi mà ở ngoài làm gì? " Tần Uyển Tinh hỏi, đầu cũng hơi đưa ra ngoài cửa sổ

" Hi, nó tí cảm thấy ở ngoài tốt hơn, tiện cho công chúa sai bảo " Tú Yên hơi xoa xoa hai tay, cười ngốc

Tần Uyển Tinh đưa mắt nhìn Tú Yên, cảm động quá đi!!! Biết rõ bản thân nàng có bảo Tú Yên đi vào xe cho ấm bao nhiêu lần nữa, thì chắc chẳng được, Tú Yên trời sinh trung thành, nhưng tính lại quá ngoan cố

" Ta muốn xuống xe hít thở khí trời "

" À, vâng, nó tí đi lấy áo choàng cho người " Tú Yên không suy nghĩ, liền chạy đi qua chiếc xe ngựa chứa y phục

Tần Uyển Tinh thuận mắt nhìn ra ngoài, trời đã tối đen như mực, lại hoang vắng, ai mà ngờ được trước đây là một thôn nhộn nhịp sắc màu chứ

...

Trưa không ngủ thì làm gì, cây truyện cây phim giết thời gian thôi:))

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Độc Sủng Thật Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Tiểu Hồng

" Tỷ tỷ, tỷ thật xinh đẹp "

Tiểu hài tử khoảng tám tám chín tuổi, ngẩn ngơ nhìn Tần Uyển Tinh, đôi má lem luốc bụi đất, mái tóc xõa ra, bết dính lại, đứa bé tính đưa tay chạm vào người nàng, nhưng lại hơi do dự rút tay lại, xoa xoa chùi chùi vết bẩn trên tay, lau mãi vẫn không sạch

Tần Uyển Tinh vừa bước xuống xe, thấy cảnh này, đôi mắt trở nên dịu dàng, còn đưa tay ra nắm lấy tay đứa bé ấy, thật lạnh..

" Tiểu muội muội cũng rất xinh " Nàng đưa tay ra xoa đầu đứa bé, còn mỉm cười thân thiện " Tiểu muội tên gì nào? "

" Muội tên Tiểu Hồng " Tiểu Hồng được nắm tay, xoa đầu, lại còn được khen nữa, liền phấn khích, a ~ Tay tỷ ấy thật ấm, còn ấm hơn cả y phục của mình

" Tỷ là Tần Uyển Tinh, muội cứ gọi tỷ là Uyển Tinh "

" Tinh Tinh tỷ tỷ, oa! Nghe cứ như tiếng đàn vậy " Tiểu Hồng nhắm lại cái tên, càng nhắm càng thấy thích, đôi mắt cười tạo thành hình cong như mặt trăng lưỡi liềm

Tần Uyển Tinh chỉ cười, thật là, suy nghĩ của trẻ con luôn đáng yêu nhất, lại nhìn bộ dáng nhếch nhác của Tiểu Hồng, thấy cô bé hơi xoa tay vì lạnh, còn nắm lấy hai vành tai đang đỏ ửng của mình

" Tiểu Hồng, tỷ có cái này cho muội, muội có muốn không? "

" Dạ muốn " Tiểu Hồng ngây thơ gật đầu, ở gần tỷ tỷ rất tốt nên cô bé chẳng nghĩ ngợi gì nhiều, bao nhiêu tính cách đơn thuần của trẻ con đều bộc lộ ra hết

Chậc! Trẻ con cô đại thật dễ dụ, cũng hên nàng là người tốt đấy, mà nàng nhìn cái bản tính của Tiểu Hồng, sao cứ thấy giống một người

" Tú Yên, dẫn Tiểu Hồng vào xe, thay cho con bé bộ y phục mới "

" Dạ? " Tú Yên đặt dấu chấm hỏi, y phục cho hài tử làm gì có

" Xe ngựa thứ tư, trong hai cái rương màu nâu nhạt " Nàng nói rất mạch lạc, nếu nghe kĩ sẽ thấy có chút bất lực

Trong xe đó đa số là y phục lúc nhỏ của Tần Uyển Tinh, phải, chính là y phục lúc nhỏ, ha ha, đám người cổ đại toàn là lũ biến thái

Lúc các ca ca của nàng đưa y phục này cho Vũ Nhiên, vậy mà hắn còn dám nhận, nếu không phải nàng tựưng có hứng thú kiểm đồ lại, thì chắc sẽ chẳng bao giờ biết hắn đem cái thứ này về Vũ quốc

Nàng buồn chán đứng dựa xe ngựa, trời tối như mực, lại không có được một ngôi sao nào cả, hơi nghiêng đầu về phía nhện nhện kia, ánh lửa ở đó thật sáng, ít ra còn sáng hơn ở đây, bất chợt nàng cảm thấy hơi cô đơn, một mình xuyên tới đây, ở một nơi xa lạ, sống với những người xa lạ gần mức người thân, cạnh bên một người xa lạ gần mức vị hôn phu.... Nhưng mà nàng lại không thấy bài xích chút nào

Ánh lửa giống như gong mình đề có thể trở nên rực rỡ, Vũ Nhiên ngồi gần đám lửa, nói chuyện phiếm với vị thúc thúc nào đấy, còn hơi nhếch môi lên nữa

Chậc! Thật kiêu ngạo, trước mặt nàng, hắn lại không kiêu ngạo được như vậy

Nhưng mà, không biết có phải do trời tối, hay là do hắn ngồi gần đám lửa, nàng chợt thấy hắn như được bao bọc bởi thứ ánh sáng màu vàng cam xinh đẹp, chói mắt như ánh mặt trời, lại kiêu ngạo như loài chim không tước

" Ai? A! Bái kiến vương phi " Binh lính A - Đại Nhất, đang tính vào xe lấy ít rượu cho vương gia, thấy bóng người mập mờ, lại đứng ở góc tối, nên y tưởng son tặc

Tiếng nói của Đại Nhất khá lớn, nên mọi người bất giác quay người lại xem chuyện gì

Tần Uyển Tinh mỉm cười, hơi cúi đầu, rồi bước ra

Nữ nhân khoác trên mình áo choàng lông chồn trắng muốt như tuyết, bao bọc lấy thân thể nhỏ bé của nàng, gương mặt xinh đẹp như trăng rằm, khoe miệng chỉ hơi nhếch nhẹ lên, liền có bao nhiêu sự yêu nghiệt

" Đây là... " Vị thúc thúc ngồi gần Vũ Nhiên hơi ngẩn ra, lập tức hỏi

" Là nương tử của ta - Tần Uyển Tinh " Vũ Nhiên cười " Tinh Nhi, qua đây cho ấm "

Tần Uyển Tinh bước đến, nhẹ nhàng khoan thai, vô cùng thực nữ, chỉ mấy chốc đã đến gần Vũ Nhiên, còn phối hợp ngồi cạnh hắn, làm tim hắn đập mạnh một cái, sao hôm nay nàng phối hợp theo lời của hắn đến vậy

" Ra là nương tử của Vũ công tử, quả thật là trai tài gái sắc " Vị thúc thúc cười lớn " Ta là Phùng An, rất vui được làm quen với Tần cô nương "

Sau khi Phùng An lên tiếng, mọi người xung quanh cũng nhanh chóng giới thiệu, còn tiện thể trêu chọc hai người vài câu

" Tiểu Hồng chạy đâu mất rồi, ai thấy không? " Thím Hoa ngó nghiêng, hỏi ai cũng lắc đầu, nụ cười trên môi liền tắt

" Mẫu thân...!! " Tiểu Hồng từ xa chạy tới, cười tươi như ánh nắng, nhào vào lòng thím Hoa trong lúc thím ấy còn đang hoang mang

" Tiểu Hồng? "

" Vâng! Là con "

Gương mặt Tiểu Hồng được rửa sạch sẽ, trông rất thanh tú đáng yêu, còn mặc y phục màu hồng phấn xinh đẹp, y phục khá dày, cô bé vì vậy cũng không còn thấy lạnh

" Mẫu thân! Tú Yên tỷ còn thất cho con hai cái bánh bao nhỏ trên đầu " Tiểu Hồng đưa tay chạm hai búi tóc, cười càng vui vẻ

" Y phục này ở đâu? " Thím Hoa còn đang hoang mang

" Của Tinh tỷ cho con đấy, đẹp không ạ? "

" Cái này... " Thím Hoa không biết phải nói làm sao

" Đẹp lắm, quả nhiên là hợp với muội " Tần Uyển Tinh lên tiếng, còn quay lại hỏi Vũ Nhiên " Phải không? Nhiên? "

Vũ Nhiên đang trong tình trạng cứng đờ, cổ cười hai tiếng bót lúng túng " Phải! " Ha ha, nàng phát hiện xe đồ này bao giờ vậy????

....

~~~~ Còn ai lết được tới chương này không?

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Độc Sủng Thật Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Bị bắt

Đại Nhất đem vài bình rượu hoa đào thượng hạng đến, lúc mở ra, mùi thơm liền lập tức lan tỏa, làm một chén nhỏ, cũng đủ ấm bụng tới sáng

" Vũ công tử quả là hào phóng " Phùng An vui vẻ nhận chén rượu từ tay Đại Nhất

Vũ Nhiên cũng lấy cho mình một chén, uống hết một hơi đầy, tửu lượng hần khá tốt, và lại rượu này rất nhẹ

Mỗi người ai cũng được phát cho một chén, xem ra đêm nay không sợ lạnh nữa

Nhưng mà...

Tại sao chỉ có mình bản công chúa là không có!!!!

Vũ Nhiên dường như nhận ra sự khó chịu của nàng, nụ cười trở nên rất dịu dàng, còn ân cần vuốt tóc cho nàng

" Ngoan đi, nàng không uống được "

" Phải đấy Tàn cô nương " Thím Hoa cũng lên tiếng sau khi uống cạn chén rượu trên tay

Tú Yên đứng bên cạnh khẽ cúi đầu không nhìn vào mắt nàng, còn nhẹ gật gật

"... "

Không uống được cái đầu nguoi!

Đừng tưởng Vũ Nhiên không biết, cái hôm mà nàng uống rượu ở Vô Nguyệt thanh lâu, nàng chỉ uống có ba chén nhỏ, còn không bằng cái chén hần đang cầm bây giờ, và lại, thứ rượu ấy là loại nhẹ nhất, khả năng đưa trẻ ba tuổi muốn say cũng khó

Vậy mà hôm đó nàng lại gục nhanh đến vậy, còn làm nhiều trò, còn khóc như muốn chết đi sống lại, còn đánh đập hần, làm hần cứ ngỡ nàng già vờ

Còn có... còn có.. Khi say nàng rất đáng yêu, hần không muốn ai nhìn thấy cảnh đó

" Để lúc về phủ, nàng muốn uống bao nhiêu cũng được " Vũ Nhiên thì thầm vào tai nàng, đúng, đợi nàng về, nàng say, thì chỉ mình hần được xem

Hơi thở của hần rất nóng, phả vào tai nàng như vậy, thành công khiến tai nàng đỏ ngậy, cũng may là trời tối, nên không ai nhận ra

Tần Uyển Tinh muốn đứng dậy đập hần, nhưng mà trước mặt nhiều người như vậy, nàng muốn giữ cho hần chút thể diện, ừm, không biết tại sao lại muốn vậy nữa

" Nguoi... à không.. Nhiên! Chẳng cho ta uống một ít thôi, được không? " Giọng nàng ngọt như đường, nàng thề, đây là lần đầu tiên nàng uốn lưỡi đến vậy

" Không! " Tay Vũ Nhiên hơi khựng lại vài giây, chỉ là nhanh chóng điều chỉnh tâm trạng, kịch liệt từ chối

" Ta về làm dâu xứ nguoi, chẳng lại bắt nạt ta " Tần Uyển Tinh cúi đầu xuống, tay vò vò góc áo, mẹ nó, nếu không phải rượu làm ấm nguoi, thì nàng còn lâu mới uống, nếu không phải trong xe ngột ngạt, thì nàng còn lâu mới xuống

" Ta... Cái này " Chiêu này gần như hạ gục hần, hần... hần cũng không biết phải làm thế nào... Không! Không! Cứng rắn vào, nguoi là nam nhi đại trượng phu, mấy việc này không làm khó được, đúng, không.. không làm.. khó..

" Oa! Ngon quá " Tần Uyển Tinh nhân lúc hần thất thần liền uống cạn chén rượu trên tay hần, còn cười thỏa mãn

" Ha ha, nhìn bọn họ mà ta thật ghen tị " Phùng An cười lớn

" Ta vẫn còn đang độc thân mà " Nam nhân A khóc ròng, xem ra đã say lắm rồi

" Nàng.. " Nàng uống từ lúc nào vậy? Từ lúc hần đang suy nghĩ sao?

Dư vị của rượu còn vương lại trên khóe miệng của nàng, hơi đắng, nhưng ngon, còn ấm nguoi nữa, thật thoải mái

Nàng muốn uống thêm, nhưng nhìn vẻ mặt như bị chó cắn của Vũ Nhiên, nàng liền thôi

" Nàng không say à? " Mặt Vũ Nhiên còn đang ngờ ngàng, nhìn nàng như vậy, xem ra vẫn còn tỉnh táo lắm

" Không, từ lượng của ta khá lắm "

Vừa nói xong câu đó, nàng lập tức ngắt

"... " Vũ Nhiên, ta có thể rút lại suy nghĩ vừa nãy không?

Thật là, đã nói là đừng uống rồi mà, hấn cười khò một tiếng, rồi nhẹ nhàng nhắc bông nàng lên, đưa vào xe, đắp chăn cẩn thận cho nàng, rồi mới bước ra ngoài, chỉ nghe nàng nói mớ một câu

" Nhiên! Phận làm nương tử thì phải biết nghe lời tướng công, tướng công nói muốn uống thì ngươi phải biết thân biết phận nghe không? "

"... "

Nàng có thật là đang say? Nhưng mà, nghe những lời đấy, hấn lại thấy tim mình ảm áp, dễ chịu còn hơn cả rượu anh đào

...

Mùi hương này? Ngọt ngào quá!

Đây là mùi gì vậy? LÀ TÁN HỒN!!

Tần Uyển Tinh lập tức nín thở, tiếc là đã hít vào một ít, tay chân lập tức cứng đờ, cũng may là còn chút ý thức sót lại, tán hồn có tác dụng làm tê liệt thần kinh của người khác, còn lợi ích của nó là làm người ta tỉnh rượu vô cùng hiệu quả

Bị tê liệt và say rượu khác nhau à??? Nên mới nói, cái lợi ích vô dụng đó đã bị vứt vào một xó không ai thèm quan tâm, thế mà giờ lại rơi vào người nàng

Một người nhắc nàng lên vai, toàn thân người này đều là màu đen, hấn còn đá trúng cả lò than dưới ghế của nàng, khiến nó rơi ra vương vãi

Sau khi cắn nhẹ môi dưới, còn nói nhỏ câu gì đó, rất nhỏ, nhỏ đến mức tâm nàng mới nghe được

Cuối cùng thì tay cũng có thể cử động, có lẽ hắc y nhân đang vội, nên không nhận ra hành động nhỏ của nàng

Nàng thật muốn hỏi: Này anh bạn, có thể cho tôi biết quý danh không?

" Rút về rừng " Hắc y bay lên nóc xe, nói với một tên khác đen y như hấn

Khu rừng gần nhất, chính là nơi của sơn tặc sinh sống. Suy nghĩ một lát, nàng liền quyết định vào đây tham quan thử xem sao, nhưng mà còn phải thông báo cho Vũ Nhiên biết một tiếng để hấn bớt lo lắng

Tần Uyển Tinh lắng tai nghe, im lặng như vậy, sơn tặc thay đổi cách làm việc rồi à? Chỉ thấy đám di dân kia đều gục xuống, chắc đều hít phải tán hồn rồi

Vũ Nhiên đâu?

Hấn vừa ra gần bìa rừng xem tình hình, phát hiện ở đây có vô số cơ quan, chẳng trách không ai dám làm gì. Hình như Tinh nhi cũng biết một ít về cơ quan, nên hấn tính quay về đội nàng tỉnh rượu sẽ cùng nhau thảo luận, ngờ đâu lại thấy một cảnh như vậy

" Tinh Nhi!! " Hấn hét lên, thanh kiếm bên hông cũng được rút ra, nhào vào tên hắc y nhân kia, nhưng lại bị ba tên khác chặn đường, cả ba đều là sát thủ nhất đẳng, sơn tặc mà có cấp cao đến thế này ư?

Vũ Nhiên đang gấp muốn chết, nên ra tay vô cùng tàn nhẫn, cũng chẳng quan tâm mình đâm trúng đối phương chỗ nào, xử lý xong chưa đầy một phút, chỉ là, một phút ngắn ngủi đủ để làm nên việc, tên hắc y nhân đang vác nàng kia, đã nhanh chóng biến mất, trước lúc hấn ta hòa mình vào màn sương, Vũ Nhiên nhận ra nàng đang nhìn mình, còn hơi vẩy tay, miệng cười tươi vô cùng, cứ giống như đang phấn khích

Nàng đang phấn khích cái gì?

Còn có, nàng hơi nhếch môi, tạo khẩu hình miệng: Chờ ta

Sau khi nàng nói xong câu đó, cũng là lúc chẳng còn một ai ngoài hấn, để một mình hấn đứng ngây đó, muốn tiến cũng không được, lùi cũng không xong

...

Tinh mai đãng, mà cảm thấy lương tâm cắn rứt quá

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Độc Sủng Thật Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Đã lâu không gặp

Tú Yên mở to mắt, tham lam hít lấy không khí, lại nhìn khung cảnh xung quanh

Trời đã sáng, ấm hơn buổi tối nhiều, nhưng tại sao bản thân nàng lại cảm thấy lạnh sau lưng

Thất công chúa!! Đúng rồi!

Nàng chạy vội vào xe ngựa, chỉ thấy trống không, Vũ Nhiên đứng gần đấy, sắc mặt cực kém, như thể đụng vào sẽ bị ăn tươi nuốt sống vậy, nàng cũng đoán ra phần nào sự việc

"Vương.. " Gia

"Tú Yên! " Câu nói của Tú Yên liền bị ngắt, Vũ Nhiên không lạnh không nhạt gọi

"Có nô tì "

"... " Vũ Nhiên đột nhiên im lặng, gương mặt có chút mệt mỏi

"Cái đấy.. Người đừng lo, công chúa sẽ không có chuyện gì đâu " Tú Yên lên tiếng an ủi, nể tình đây là phu quân của công chúa thôi

"Nàng giờ là vương phi Vũ quốc "

Giờ phút này người còn rảnh rỗi đi so đo chuyện đó à??

"Và.. Vâng " Tú Yên khá bảo thủ, do dự một lát mới đồng ý cách xưng hô ấy

"Công.. Vương phi sẽ không dễ dàng bị bắt vậy đâu, huống hồ độc dược không có tác dụng với người, nói gì đến tán hôn " Tú Yên vẫn kiên nhẫn an ủi

"Nàng say " Hai từ đủ hạ gục lời giải thích của đối phương, trước khi đi nàng còn cười với hân cơ mà, bộ dạng đấy chẳng say còn gì

Tú Yên biết vị vương gia này lo lắng đến mức thiếu suy nghĩ rồi, im lặng, cuối cùng nàng cũng kiếm được lời an ủi

"Vương phi không phải người dễ bắt nạt, người đã từng học võ công, cũng từng giao đấu với Tề công tử (Tề Thương). Dịch dung hòa với địch để giành thắng lợi,... Thật ra, nô tì nói là bảo vệ người, cũng chỉ làm chân sai vặt nhỏ thôi, võ công của nô tì còn chưa bằng một phần của vương phi "

"Nàng rõ ràng không có nội công " Không có thì làm sao tập võ

"Vương phi từng nói, nội công với võ công, đôi khi chúng không liên quan đến nhau, người đã tự chứng minh rồi "

Vũ Nhiên lúc này mới thở phào, tảng đá đè nặng trong lòng đã nhích ra chút ít, xem ra, nàng vẫn còn có thể cảm chân bọn chúng đến khi hân tới

Hắn sẽ đến kịp!

"Còn cái này, là cách giải cơ quan trong khu rừng kia, vương phi đã viết hôm trước, dặn dò nô tì đưa cho vương gia, để người đón vương phi "

Tú Yên nói, gương mặt biểu cảm như hiểu ra chuyện gì đó, tối qua vương phi nói với Tú Yên những lời như vậy, nàng không hiểu gì cả, vương phi vào khu rừng ấy làm gì, bây giờ mới rõ, cho nên lúc Tú Yên tỉnh lại, bình tĩnh hơn người khác rất nhiều

Vũ Nhiên đôi lúc không hiểu, nữ nhân mà hân yêu, rốt cuộc có bao nhiêu bí mật

(Lời Tình tỷ: Ta chẳng có bí mật gì cả, tại các ngươi tự tặng bóc ta lên thôi, thật đấy, ta sống vô cùng đơn giản)

...

"Tiểu Nhị, rót cho ta chén trà " Tần Uyển Tinh ngồi trên một tảng đá rất lớn, chiếm gần hết nửa căn phòng, vui vẻ nói với nam nhân bên cạnh

"Ta không phải Tiểu Nhị " Nam nhân hơi bất mãn, liền gần từng chữ một " Bây giờ ngươi là tù nhân, ngoan ngoãn một chút "

Tần Uyển Tinh không đáp, trong này chán chết, chỉ có trêu chọc ai đó cho vui vẻ một chút thôi mà, tên này lại thật thà, chọc vài câu đã tức bốc khói, đáng yêu vô cùng

"Cô nương, trang chủ muốn gặp người " Một nữ nhân khác bước vào, gương mặt lạnh tanh, tóc búi cao, cách nói chuyện cũng vô cùng cứng nhắc

"Được thôi " Tần Uyên Tinh đứng dậy, rất hợp tác, đương nhiên, nàng luôn là con người rộng lượng, không thích làm khó ai cả

Nữ nhân mặt đỏ đưa tay làm hành động mời, rồi đi trước dẫn đường

Đây là một sơn động rất lớn, thiết kế tinh xảo, cả con đường đều lát đá cẩm thạch sáng loáng, hai bên tường đều khắc rất nhiều chú ngữ phức tạp, đa số đều nói các loại võ công khác nhau

"Ngươi hiểu sao? " Tiểu Nhị trầm giọng hỏi, nghe có vẻ không vui

"Ta? Làm sao có thể chứ " Tần Uyên Tinh cười, không có chút chột dạ khi nói dối "Chỉ là nhìn đẹp thôi "

"Tốt nhất ngươi đừng nên hiểu " Tiểu Nhị đe dọa, ánh mắt trở nên vô cùng đáng sợ

Nàng nhún nhẹ vai, không đáp, hiểu hay không, đều chẳng ảnh hưởng gì tới nàng cả

...

Từ xa đã nghe thấy tiếng đàn trong treo của ai đó, rất hay, nhưng lại hơi sầu bi, còn có chút gì đó lưu luyến khiến người nghe day dứt

Tần Uyên Tinh vừa bước vào, tiếng đàn trở nên dồn dập, sự bi thương liền biến mất, chỉ nghe vút một tiếng gió bên tai, vài sợi tóc của nàng liền bị cắt đứt, rơi xuống nền đá

Chà! Chào đón nồng nhiệt như vậy, thật vinh dự

"Tĩnh My, ngươi còn muốn hủy dung nàng ta sao? " Giọng nói xuất phát sau tấm rèm màu đỏ máu, có chút yêu mị

Nữ nhân tên Tĩnh My kia hơi khựng lại, rồi cúi đầu vuốt ve chiếc đàn tranh của mình, Tĩnh My không phải là dạng nghiêng nước nghiêng thành, nhưng cũng tính là xinh đẹp, cách trang điểm làm nàng ta trở nên quyến rũ hơn, khá thu hút ánh nhìn

"Sư huynh.. người.. " Tĩnh My khẽ nói "Thật sự là không nữ sao? "

Nam nhân sau tấm rèm nhẹ nhàng bước ra, yêu nghiệt hơn cả Lưu Tâm, đôi mắt sắc bén đậm ý cười, y phục đỏ tươi, tóc tùy ý xõa, thoát nhìn chẳng khác gì nữ nhân, còn đẹp hơn cả nữ nhân

Hắn nâng tà áo, lười biếng hỏi "Chuyện của ta, ngươi quản được sao? "

Âm thanh rất chậm rãi, cứ như khắc vào tâm người ta một nỗi sợ hãi

"Không... muội sai rồi " Tĩnh My hơi run rẩy, rồi im bất, mồ hôi sau lưng đã ướt đẫm y phục, chết tiệt, vừa nãy quá kích động rồi, nàng ta sao có thể quên bản tính tàn nhẫn của hắn chứ

"Ngoan lắm " Nam nhân cười hài lòng, đưa tay vuốt nhẹ tóc Tĩnh My, lúc buông ra, vô tình cắt mất mấy sợi, hành động này khiến nàng ta sợ tới mức không dám động đậy

Tần Uyên Tinh vẫn còn đang xem họ diễn trò, nhan sắc của nam nhân ấy quả nhiên khiến người ta kinh diễm, xem ra chuyến đi lần này quả thật là quyết định đúng đắn

Nam nhân nhận ra ánh mắt quan sát của nàng, nụ cười càng trở nên chói mắt, còn dùng tà âm nói với nàng:

"Đã lâu không gặp, Tĩnh Nhi "

.....

Mỗi lần nhảy hố truyện gì là y như rằng truyện đó drop, nản gần chết, thôi thì về lấp hố truyện của mình cho vui vậy.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Độc Sủng Thật Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Không biết, không thể nhớ

"Đã lâu không gặp, Tĩnh nhi "

Hà? Người là ai? Tàn Uyên Tĩnh lục lại trí nhớ, hình như nàng quả thật không quen người này

Nam nhân thấy nàng không đáp, ánh mắt hơi trầm xuống, nàng không nhớ ta? Nàng vậy mà không nhớ ta? Mặc dù lòng đang kích động, nhưng hắn không làm ra hành động gì bất thường, còn cười tươi

"Tĩnh nhi? Nàng nhớ ta chứ?"

"Không! Xin lỗi!" Nàng trả lời rất nhanh gọn, thật sự hắn là ai, làm sao nàng biết được

Nghe nàng trực tiếp khẳng định, hắn liền không cười được nữa, nhưng vẫn vô cùng bình tĩnh, ánh mắt lạnh đi mấy phần

Tiểu Nhị bên cạnh âm thầm cầu nguyện, tội cho nữ nhân này, số mệnh đến đây là kết thúc rồi

"Không sao! Rồi từ từ sẽ nhớ ra thôi" Nam nhân suy nghĩ cái gì đó, rồi lại trở nên vui vẻ

Nhớ là nhớ cái gì? Tự dưng bắt vào đây rồi hỏi vậy, nàng làm sao biết được

"Dù sao lúc chúng ta gặp nhau, nàng vẫn còn nhỏ, hình như là năm tuổi gì ấy, không nhớ cũng đúng" Hắn không biết là đang nói cho nàng, hay tự an ủi bản thân mình vậy

Năm tuổi??

Ôi đêch!! Đùa nhau à?

Lúc năm tuổi, thân thể này vẫn còn là của nguyên chủ, trí nhớ nguyên chủ nàng đều khắc ghi hết mà, khoan đã... Ày dà, lục lại cũng cần thời gian nữa, cũng đã lâu rồi còn gì, sợ nếu nguyên chủ còn sống đến giờ này, cũng chẳng nhớ nổi hướng hồ gì là nàng

Tên nam nhân lại có suy nghĩ khác, trong đầu hắn luôn nghĩ bản thân nàng sẽ nhớ hắn, có chết cũng phải nhớ ra hắn

"Khi mười tuổi ta có bị tai nạn, nên có vài việc không nhớ rõ" Tàn Uyên Tĩnh nhanh chóng kiểm lí do, tự dưng giờ cảm thấy biết ơn vì hồi đó Tàn Nhu đẩy nàng xuống hồ quá

"Tai nạn? Là ai làm?" Nam nhân hỏi, sắc mặt không tốt mấy

"Là tự ta" Nàng cười, chuyện Tàn Nhu nàng đã xử lí xong, không có ý muốn nhắc tới làm gì

...

Tàn Uyên Tĩnh ngồi trong phòng, đưa mắt nhìn ra cửa sổ, từ lúc nàng nói bản thân không nhớ, tên ấy liền đưa nàng về nghỉ ngơi, đến giờ nàng cũng còn đang mơ hồ về nơi này

Tiểu Nhị ngồi một bên, thấy nàng trầm ngâm liền thấy lạ, nữ nhân này từ đầu vô cùng ôn ào, sao bỗng dưng ngoan ngoãn như vậy, cả trang chủ nữa, hiện đến đột xuất, còn không cho Tĩnh My làm hại nàng

"Tiểu Nhị, người đi ra ngoài được không?" Nàng bất giác lên tiếng, nàng cần không gian riêng tư

"Được.. Mà ta không phải Tiểu Nhị" Tiểu Nhị gất lên, đang tính đứng dậy, liền một mực ngồi yên đấy

"Người là phó trang chủ đúng không?"

"Đúng!" Nàng hỏi cái này làm gì?

"Người đứng thứ hai, thì là Tiểu Nhị còn gì" Tàn Uyên Tĩnh trả lời một cách hiển nhiên

"Hừ, ta nói cho người biết, ta tên..."

"Thôi" Nàng cắt ngang, nàng không cần biết hắn là ai, là người thế nào, tốt nhất như hiện giờ là được, biết rồi có khi lại không tốt, nàng chỉ ở chơi ít lâu, còn phải quay về nữa

Tiểu Nhị bị chặn họng, liền tức giận, từ trước đến giờ chưa ai dám làm vậy với hắn, đã thế còn không muốn biết tên hắn

"Hừ, ai cho người biết, người xứng sao? Ta cũng không cần cái tên Tiểu Nhị quê mùa đấy" Tiểu Nhị hậm hực ra khỏi phòng, còn đóng sầm cửa một cái rõ to

Nàng cười, cái bản tính này, thật trẻ con quá

Mấy ngày liền nam nhân kì lạ cũng không tìm nàng, hình như hắn đã quyết tâm cho nàng thời gian suy nghĩ, chịu thôi, nàng chẳng ấn tượng gì cả. Mà ngược lại, Tiểu Nhị và Tĩnh My thường xuyên gặp nàng, một phần đưa nàng đi giải tỏa, một phần luyện thuyên câu chuyện mà nàng nghe không hiểu

Tất nhiên, con người nhiều chuyện là Tiểu Nhị, còn riêng Tịnh My, gặp riêng chỉ để đe dọa, không được lại gần trang chủ, nếu không nàng ta sẽ bắt chấp giết nàng

Tần Uyển Tinh là ai cơ chứ? Với những lời lẽ có thể bẻ thẳng thành cong, lái câu chuyện này sang câu chuyện khác, nàng đã vô cùng thành công làm bạn với Tịnh My, trách sao được, Tịnh My là kiểu nữ nhân mà nàng hứng thú, bề ngoài gai góc nhưng bên trong lại rất ngây thơ

Khụ.. Hứng thú thôi

Ngày hôm nay Tịnh My cũng đến thăm nàng, còn mang cả hoa quả tươi mọng nước, đâu có mang cái về sát khí lúc đầu chứ

"Tĩnh nhi, tỷ có ít đồ cho muội "

"Cảm ơn tỷ " Nàng cười rất tươi, đối với những đóa hoa đáng yêu này, nàng không hề keo kiệt nụ cười

"Trang chủ.. Vẫn hỏi về muội " Tịnh My cuối đầu lí nhí nói, chẳng giống ngày đầu muốn nắm cổ Tần Uyển Tinh tra này tra nọ

Tần Uyển Tinh cười khẽ, nghe giống tiếng chuông gió, lại nhấp ít trà

"Có khi nào.. " Trang chủ thật sự thích muội.. Tịnh My chỉ nghĩ chứ không hùng hổ nói

"Không sao, tỷ yên tâm đi " Nàng rất chắc chắn, tên nam nhân kia tuyệt đối không thích nàng theo kiểu nam nữ, ánh mắt hần nhìn nàng, rất giống như hần gặp lại được người thân

Tịnh My nghe vậy liền yên tâm, còn vui vẻ cắn một miếng táo to, có lẽ sống ở đây lâu, muốn trò chuyện cũng khó, nên khi tìm được người bày tỏ tâm sự, nàng ta liền càng quý mến Tần Uyển Tinh, chuyện gì cũng kể ra, lời trong lòng cũng bày tỏ phần chia sẻ

"Nhưng mà trang chủ đó giờ chưa từng hứng thú với nữ nhân nào, trước tỷ đã cố tình làm về quyến rũ nhất, nhưng mà người không hề nhìn tỷ lấy một cái "

"Người trang chủ thân thuộc nhất là ai? " Tần Uyển Tinh rất kiên nhẫn với lời nói của nàng ta, luôn tỏ ra hứng thú khi nghe

"Là phó trang chủ, tỷ thấy hần lúc nào cũng ở cạnh trang chủ, trang chủ cũng rất tin tưởng hần, giao cho hần nhiều việc " Tịnh My lại cắn thêm miếng táo

"Không thích nữ nhân, lại thân cận phó trang chủ, tỷ suy ra được gì? " Nàng nói khá mờ ám, còn cố ý kéo dài câu

"Cái này.. " Tịnh My nuốt nuốt miếng táo xuống, cất lực suy nghĩ, sau đó hét lớn " Không phải chứ "

Tần Uyển Tinh nhún vai, lại rót thêm ít trà

"Đó là tình huynh đệ thôi, dù sao bọn họ cũng là bá tử cùng một nơi, thân thuộc cũng.. cũng là điều hiển nhiên "

"Tỷ ơi, tình huynh đệ chỉ là che mắt thôi, và lại tỷ cũng bá tử cùng lúc với họ mà, đúng không? "

Mặt Tịnh My liền tái xanh, sao có thể chứ, sao có thể, tên súc sinh phó trang chủ, người lại dám giành nam nhân với ta

Tịnh My đứng bật dậy, tay cầm thanh kiếm trên bàn, đôi mắt tràn ngập sát khí " Hảo muội muội, quả nhiên bao lâu tỷ có mắt như mù, nhờ có muội mới được khai sáng, tỷ nhất định biết ơn muội " Nói xong liền chạy ra khỏi phòng, rằng còn nghiêng ken kết

Thật là, tỷ ấy suy ra cái gì vậy? Mà dù tỷ suy ra cái gì, thì bản công chúa đều thích cả.

Nhớ lại lời hôm qua Tiểu Nhị nói, nàng liền im lặng, đôi mắt lạnh đi mấy phần, quả thật có nhiều chuyện nàng không biết rõ

Từ lúc nào, mà nàng lại lơ là chuyện quan trọng ấy như vậy?

....

Tình hình là chắc truyện hơi dài đây T.T

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Độc Sủng Thật Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 61: Hôn ước

Ngày hôm trước..

Tiểu Nhị đến thăm Tần Uyển Tinh, còn đặc biệt mang nhiều đồ ngon theo nữa, gương mặt vui vẻ dửng dưng, câu nào câu ấy đều ngọt như mía khiến nàng đang uống trà suýt nghẹn

" Ngươi bị làm sao vậy? " Tần Uyển Tinh bày ra bộ dạng sợ hãi, cố tình lùi về sau hai bước

" Ta nói này, thật ra trang chủ nhìn khôn nạn vậy nhưng mà tốt lắm " Tiểu Nhị không trả lời câu hỏi của nàng, mà lại lạch lạch đi đầu ấy

" Thì ta có nói hần ra sao đâu "

" Đúng! Trang chủ vừa có nhan sắc vừa tiền tài, ai có được người thì chính là tích đức mấy đời đấy "

Rồi.. Thì làm sao? Liên quan gì nàng

Tiểu Nhị nói nhiều lắm, nói tới mức mặt đỏ ửng cả lên, chắc cổ họng khô nên hần uống liền mấy chén trà, quay lại thấy nàng vẫn còn mang vẻ mặt: người nói cái gì ta không hiểu, thật khiến hần đau đầu đau mà, nếu không phải trang chủ dạo này hỏi han nàng, thấy nàng không nhắc đến trang chủ nên người nổi điên lên, Tiểu Nhị bị sai vặt như người ở vậy, lại đối mặt với vẻ khó chịu của trang chủ, nên hần đành tới đây khuyên nhủ Tần Uyển Tinh

" Haiz, trang chủ rất tốt với ngươi, nghe ngươi bị son tặc bắt, liền sai người cứu ngươi về đây "

" Son tặc? " Tần Uyển Tinh nghi hoặc hỏi, các ngươi không phải son tặc à

" Ủ, cái đám nhìn giống người dân thật thà chất phác ấy, ngươi lại còn ở ngay sào huyệt của bọn chúng nữa " Tiểu Nhị nói rất hiển nhiên

Địch!

Thế cái đám người Phùng An ấy là son tặc à? Nghĩ cũng lạ, lúc ấy Vũ Nhiên kiên quyết bảo nàng ở trong xe, thì ra hần biết mọi chuyện rồi sao?

" Không phải sào huyệt của chúng là khu rừng này à "

" Nơi này á? Bọn tép riu ấy làm sao có thể vào đây được " Tiểu Nhị còn khinh bỉ nói

Ha ha, mẹ nó, vậy mà đám lừa nàng, cũng chỉ tại bọn chúng lập kế hoạch đưa Tiểu Hồng dụ dỗ nàng, nếu không thì nàng đã nghi ngờ rồi, và lại nàng đã đặt trọn lòng tin cho Vũ Nhiên, nên lúc nào cũng yên tâm ở bên hần, mà phần lớn là trời lạnh nên não sinh lười hoạt động, đã vậy còn uống say

Thế rốt cuộc bọn họ cứu nàng

Chuyện cười gì vậy? Vậy là ở đây an toàn hơn ngoài đó

Nàng có nên đến cảm ơn nam nhân kì lạ kia không?

" Được rồi, đi ra ngoài đi "Tần Uyển Tinh ngồi xuống ghế, vẻ mặt vẫn bình thản, ở chung với Vũ Nhiên có mấy ngày, lòng nàng liền giống chương trình mười vạn câu hỏi vì sao rồi

....

Cùng lúc đó

Vũ Nhiên ngồi trên ghế vàng, còn được che lọng, thoải mái quan sát khu rừng, bên cạnh là một đám người bị trói chặt, nằm im trên mặt đất

" Vương gia, xin tha tội, thảo dân có mắt như mù " Phùng An lên tiếng, cố cựa quậy nhưng không được

Vũ Nhiên không đáp, cũng chẳng có chút biểu cảm gì cả, coi như Phùng An không tồn tại

Tiểu Hồng ngồi một góc, tay cũng bị trói, nhưng không chặt mấy, hờ hững nhìn đám người kia, rồi cúi đầu, chẳng biết cuộc sống khôn khổ đến mức nào mà có thể khiến một đứa trẻ trở nên như vậy, diễn trò giỏi tới mức Tần Uyển Tinh cũng không nhận ra, hoặc có thể không phải diễn giỏi, mà do trời quá tối, Tần Uyển Tinh lại sợ lạnh nên nàng không để ý

Chung quy lại cũng tại nàng lười

Lười cũng đâu phải là cái tội đâu, đúng không?

...

Thêm hai ngày nữa, cuối cùng nam nhân kì lạ cũng gặp nàng, nàng nhận ra, hình như hần càng yêu nghiệt thì phải, hoặc hần trang điểm đậm hơn

Tiểu Nhị đứng bên cạnh, bên mặt phải còn có vết cào đỏ ửng, xem ra là mới bị, Tịnh My ngồi gần đấy, mặt mũi hằm hằm nhìn y

"Nàng ngồi lại đây " Giọng nam nhân trầm thấp lại gọi cảm, nghe mà xao xuyến cả lòng, tiếc là nàng chưa đạt tới độ mê trai cao nhất, nên vẫn có thể cầm cự

Ngươi là đang cố tình quyến rũ bản công chúa à?

Tần Uyển Tinh vẫn vui vẻ cười, nàng đã bước đầu xác định những con người này không có ý làm hại nàng

"Nào, nàng đã nhớ ra chưa? " Giọng hắn rất giống đồ dành trẻ nhỏ, nhưng nàng nghe vào hơi sồn da gà

"Ta vẫn chưa " Nàng vẫn cười, nhưng cảm thấy câu nói này đi với thái độ của nàng thì có hơi sai sai

"Không sao, nhưng mà về việc chúng ta có hôn ước, thì nàng vẫn phải cố nhớ, như vậy thì ta mới đường đường chính chính cưới nàng "

WTF?????

Lại hôn ước ấy à??

Giỏi lắm con gái, mới nhỏ tuổi mà hốt hai cái hôn ước khủng bố như vậy, rất đáng khen

Phi phi, đây không phải là vấn đề

Làm sao đây? Cái này ngoài sự dự đoán của nàng rồi. Vũ Nhiên, ngươi đừng có đợi nữa, mau tới rút ta lệ lên, không là ta vượt tường thì ngươi đừng có khóc

Nàng nhận ra ánh mắt sắc lạnh của Tịnh My, cái này... nương tử thì cũng tính là người thân đúng không?

Tịnh My rất bình tĩnh, nếu sợi dây đàn không bị đứt làm trăm mảnh, thì nhìn.. ha ha.. vẫn rất bình tĩnh

Còn về phần Tiểu Nhị, sau khi phun hết trà trong miệng ra, hắn vẫn còn đang ho khù khụ như sắp chết, kinh ngạc nhìn nàng

"Ta là người đã có phu quân rồi, thật xin lỗi " Nàng trấn định lại lòng, tươi cười nhìn nam nhân

"Không sao, giết hắn là được "

Không sao cái đầu ngươi, hờ tí là đòi chém giết, y như lúc trước

Hờ?

Y.. như... lúc trước?

Một đoạn kí ức bé nhỏ ùa vào đầu nàng

"Tiểu ca ca, đừng giết hắn "

Cô bé này rất xinh xắn, ôm lấy cánh tay của tiểu thiếu niên, gương mặt khóc nức nở rất đáng thương

Tiểu thiếu niên quỳ xuống, xoa xoa cái má của nàng, nhưng sợ máu trên tay dính trên mặt nàng, liền rút lại lau sạch vào áo

"Tiểu muội đừng khóc, ta không giết nữa, nhưng muội phải đáp ứng với ta một điều kiện, được không? " Giọng hắn rất nhỏ nhẹ, còn đầu cái về la sát khi giết người ấy

"Được.. " Nàng nức nở một chút rồi gạt đầu

"Đồng ý sau này làm nương tử của ta "

Tội cho con bé ngây thơ không biết gì, ngu đến mức gạt đầu lia lịa, một lát sau mới hỏi "Nương tử là gì? "

"Là người mà ta yêu thương nhất, mãi đi với ta đến cuối cuộc đời " Hắn rất kiên nhẫn giải thích

"Vậy... được, muội đồng ý "

Rồi nàng còn gờ ngón út lên chơi trò móc ngoéo, nói lời giữ lời, làm ra vẻ sau này tiểu ca ca nhất định phải cưới ta

Kết thúc kí ức

Đạchạchạch...

Giết bản công chúa đi!!!!

...

Khi ý tưởng dâng trào <3

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Độc Sủng Thật Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Dì Nguyệt ghé chơi

Hoàn Tuyết!

Cái tên này lập tức hiện vào đầu nàng, mà người nam nhân đỏ chói lợi đối diện kia, với cái tên này là một

Sớm không nhớ, muộn không nhớ, tự dưng lại nhớ ngay lúc này, các người đùa ta đúng không??!!

Càng nghĩ càng thấy hài, nàng liền cười mĩa hai tiếng

" Cho nên, nàng hãy cố nhớ lại đi "

Kí ức tự đập vào đầu ta rồi này, nhớ! Nhớ cả rồi đấy

" À này " Tần Uyển Tinh đưa tay vuốt tóc, giọng đột nhiên trở nên dịu dàng

" Sao vậy? "

" Cái đấy... " Nàng ngập ngừng, lời hứa này cũng do bản thân nguyên chủ đưa ra, nàng không thể trách người ta lợi dụng nguyên chủ lúc nhỏ được

Nụ cười của Hoàn Tuyết rất ấm áp, đôi mắt cũng vậy, nên nàng càng cảm thấy áy náy, người ta vốn không hại gì mình...

" Nàng không cần nhớ kĩ, chỉ nhớ sơ là được, thời gian còn nhiều, ta đợi "

Nhưng mà người người yêu thích đâu phải ta! Là Tần Uyển Tinh lúc năm tuổi, còn ta, chỉ là Ngôn Hoài đáng thương lạc vào hang cọp mà thôi

Nàng làm sao nói cho hắn chuyện nhập xác đổi hồn được, nghe cứ hư cấu thể nào ấy. Còn nếu hắn tin, nàng sợ ngay cả mạng cũng khó giữ

Ha ha, đùa thôi!

Hắn có thể làm gì nàng? Giết nàng? Muốn giết nàng đâu có dễ

" Thật xin lỗi, ta không thể làm được, ta đã có phu quân rồi, ta còn có lòng tự trọng riêng, tùy ý vượt tường không phải là sở trường của ta " Tần Uyển Tinh chậm rãi nói, gương mặt trở nên nghiêm túc

" Vậy ta làm nam sủng của nàng cũng được " Hoàn Tuyết cũng trở nên nghiêm túc

Phụt!

Tiểu Nhị ném luôn chén trà, uống mỗi một chén thôi mà sao khó khăn đến vậy

Nữ hầu xung quanh vừa nghe câu nói của trang chủ liền sợ hãi, trang chủ vậy mà muốn làm nam sủng sao?

Người điên rồi!!

Trong cái trang này, ai lại chẳng biết tính cách trang chủ ra sao chứ, đó chính là kiêu ngạo, kiêu tới mức tận trời. Bây giờ trang chủ hạ người để xin như vậy, ai mà không sốc, không sợ hãi chứ

Tần Uyển Tinh cũng kinh ngạc không kém, nam nhân mà nàng từng gặp, ai cũng điên như vậy sao? Các người cứ làm vậy, nàng sẽ tưởng mình xuyên vào thời đại nữ quyền đấy

" Không được " Nàng dứt khoát từ chối, vòng vo mãi cũng không phải là cách

" Tại sao? " Hoàn Tuyết hơi gắt lên, nhưng rất nhanh chóng kiềm chế lại

".. " Nếu tiếp tục giải thích, thì chắc câu chuyện sẽ chẳng bao giờ chịu kết thúc, nàng tính lên tiếng cãi lại, thì bỗng bụng nhói lên

Di Nguyệt đến thăm!!

Trong bao nhiêu năm cuộc đời, nàng - Tần Uyển Tinh, chưa bao giờ gặp những tình huống máu chó giống vậy

Còn diễn ra trong cùng một ngày!!!

Di Nguyệt hôm nay đột xuất đến sớm hơn dự kiến, nên tạo ra tác động khá mạnh, đến mức nàng gục xuống, cắn răng nhịn mà vẫn không được, gương mặt tái mét, môi cũng chẳng còn chút sắc hồng

Hoàn Tuyết thấy nàng đột nhiên ngồi xuống, còn tỏ ra đau đớn như vậy liền lo lắng, toan đỡ nàng dậy

" Đứng!.. Đứng đừng vào ta... Đợi tí hẵng lại gần " Giọng nàng rất yếu, còn run rẩy đưa tay can ngăn

Hoàn Tuyết khựng lại, sau đó quay lại quát đám nữ hầu " Còn không mau gọi đại phu, mau lên " Nhìn biểu hiện của hắn như vậy, chẳng ai dám không nghe lời, ba chân bốn cẳng chạy ra khỏi phòng

" Nàng không sao chứ? Chẳng lẽ đồ ăn có độc " Giọng hắn liền trở nên dịu dàng, nàng còn chưa kịp lên tiếng, hắn đã cướp lời " Tiểu Nhi, mau kiểm tra "

Tiểu Nhi cũng đang hoang mang, tự dưng bị gọi tên bất ngờ nên giật thót mình, cũng vội chạy lên xem, kết quả trong đồ ăn chẳng có tí độc nào. Tất nhiên rồi, tất cả mọi thứ trong trang này, đều được kiểm tra rất kỹ lưỡng chứ đừng nói gì đến đồ ăn

Nhưng mà sai sai, rõ ràng Tiểu Nhi đâu phải tên của hắn, dạo gần đây hình như Tịnh My cũng hay gọi hắn là Tiểu Nhi thì phải, từ lúc nào hắn đã quen với cái tên quê mùa vậy chứ??

" Chết rồi! " Tần Uyển Tinh bỗng la lớn, rồi hạ giọng lầm nhảm vài câu " Đồ máu mặt rồi "

Mặc dù nàng cố tình nói nhỏ lại, nhưng Hoàn Tuyết vẫn nghe rõ ràng từng chữ một, gương mặt hắn từ lo lắng chuyển sang xanh lè như tàu lá, đến nói cũng khó khăn " Nàng.. nàng.. bị thương chỗ nào? Để ta xem đi có được không? "

Tịnh My này giờ quan sát mọi chuyện, liền phân nào hiểu rõ sự việc, dù sao nàng ta cũng không ghét Tần Uyển Tinh, ngược lại còn đặc biệt có hảo cảm, nên nhẹ nhàng bước tới đỡ nàng

" Tỷ đưa muối về phòng " Động tác của Tịnh My rất dịu dàng, cứ sợ chạm mạnh sẽ làm muối ấy bị thương. Nhưng vừa đưa tay ra đã bị Hoàn Tuyết nắm lấy, còn dùng cả lực khiến tay nàng ta đau nhói " Muối nói này sư huynh, muối với Tịnh nhi là tỷ muối tốt, đã vậy thì muối chắc chắn không hại Tịnh nhi đâu. Nếu huynh cứ cố chấp như vậy, Tịnh nhi không chịu nổi đâu "

Hoàn Tuyết sau một hồi suy nghĩ, xác định lời nói của Tịnh My thật lòng mới an tâm buông tay

Tần Uyển Tinh đã đau đến mức mặc người khác chạm vào rồi, đầu óc cũng bị mơ hồ theo, nhưng ý thức vẫn còn khá rõ ràng

Ai cũng nói ông trời ưu ái mọi thứ cho nàng, muốn nhan sắc có nhan sắc, muốn tài năng có tài năng, muốn gia thế có gia thế,.. Nói chung là muốn gì được đó

Duy nhất chỉ có một điều, đó chính là tới ngày, nữ nhân bình thường dù đau nhưng không đến mức sống đi chết lại, còn nàng, mỗi lần Di Nguyệt thăm chính là muốn lấy đi nửa cái mạng nhỏ của nàng rồi

Hai ngày tới nàng phải sống sao đây??

....

Giờ đang ngập đầu trong lịch học, nên sẽ ra trễ hơn dự kiến T.T

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Độc Sủng Thật Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Tuyết đầu mùa

Sau khi uống xong bát canh nóng, Tần Uyển Tinh mới yếu ớt nằm xuống giường, thấy bụng đã ổn hơn một tí xíu

" Muội nghỉ ngơi đi, nếu đau quá thì nói tỷ, tỷ ở ngoài cửa " Tịnh My vắt khăn ẩm, đặt lên bụng nàng, dặn dò vài câu mới an tâm ra ngoài, lâu lâu còn cố

tình nhìn thêm chút nữa, bắt giấc thờ dài

Giòng Tàn Uyển Tinh đặt gần cửa sổ, nhìn ra một chút có thể dễ dàng thấy ánh trăng sáng rực kia, đẹp vô cùng. Chỉ là với tình trạng hiện giờ, muốn ngắm cũng chả được

Mà hình như trời ngày càng lạnh hơn thì phải

Nàng hơi rúc mình vào chăn ấm, đôi mắt vẫn nhắm nhìn bầu trời, thấy hạt gì trắng xóa rơi xuống, lúc đầu chỉ một hạt, càng về sau lần lượt rơi, nhưng không quá nhiều

Là tuyết đầu mùa! Sớm như vậy sao?

Nàng không quá thích tuyết, bởi nó mang hơi lạnh, mà tính nàng lại lười

Hmm.. Nghe có vẻ chả liên quan gì nhau

Gió thổi vào càng ngày càng lạnh, đến mức có cho thêm than lò cũng chả sưởi ấm được bao nhiêu. Tàn Uyển Tinh toan đứng dậy đóng cửa, lại thấy một nam nhân mặc hắc bào nhảy vào, tóc còn vương vài hạt tuyết, mí mắt cũng muốn đóng băng, nhưng lại càng làm nhan sắc của hắn thêm hoàn mỹ, khiến người ta phải mặt đỏ tim đập

Ít ra, giờ phút này, nàng cảm thấy tuyết không đáng ghét đến vậy

Vũ Nhiên thấy sắc mặt nàng nhợt nhạt, khiến hắn khựng lại trong giây lát, đôi mắt còn có chút phức tạp

" Xin lỗi "

Nàng còn ngỡ ngàng, chưa hiểu chuyện gì xảy ra, nhưng vẫn mỉm cười, đôi mắt cong thành hình trăng non xinh đẹp. Quên mất cả bụng đang đau

Cái này tạm gọi là máu sắc nữ nổi lên, nhìn Vũ Nhiên mà xem, bao nhiêu đáng yêu đều có, chẳng khác nào tiểu hài tử

Vũ Nhiên tất nhiên không biết nàng suy nghĩ gì, chỉ cảm thấy lòng hơi chua xót, nhìn nàng cười yếu ớt thế kia, chắc hẳn đã chịu nhiều khổ sở mới bày ra bộ mặt như vậy, mặc dù hắn biết nàng không phải loại dễ chọc

" Sao ngươi tới được đây vậy? " Nàng lên tiếng, mặc dù có đưa bản đồ giải cơ quan, nhưng cũng chỉ là ở bia rừng, còn bên trong toàn cơ quan lợi hại, nàng không tiếp xúc vào được sâu

" Tú Yên đưa cho nàng cái này, nói đi Nguyệt đến thăm, đây là quà cho đi ta " Hắn lục qua chủ đề khác, đưa ra một hộp gỗ nhỏ xíu, bên trong có ba viên màu đỏ tròn như trân châu, đưa mắt nhìn xung quanh, lại ngỡ ngàng hỏi " Di Nguyệt đâu? "

Tàn Uyển Tinh cười khẽ, trong trẻo như tiếng chuông, lập tức uống hết cả ba viên, đây là thuốc do nàng đặc chế cho trường hợp đặc biệt, nhất là trường hợp này

" Nàng.. " Đây không phải là quà của đi nào đó sao? Vũ Nhiên là một người thông minh, nhìn sắc mặt của nàng, còn kèm theo lời nói ẩn dụ, hắn lập tức hiểu ra, hai vành tai cũng hơi đỏ lên

" Theo ta về thôi "

Tàn Uyển Tinh cười, trong tình trạng này à? Sợ là không được

" Ngươi nên về trước, ta tự có cách "

" Vậy.. ta cũng ở lại " Vũ Nhiên suy nghĩ một lát, rồi dứt khoát ngồi xuống ghế bên cạnh, dùng tay truyền nội lực vào người nàng, đây là cách Tú Yên dặn dò hắn

Thuốc của nàng rất có công hiệu, lại đi kèm với dòng nội lực ấm áp, sắc mặt nàng lập tức trở nên hồng hào, thoải mái hơn rất nhiều. Lúc này lại cảm thấy hơi hối hận vì lúc trước không chịu luyện nội lực cho đàng hoàng

Vũ Nhiên thấy nàng nhắm mắt dưỡng thần, liền dịu dàng đắp chăn kín hơn cho nàng, cứ ngồi bất động như vậy mà ngắm nhìn nàng

" Ngươi ở đây không ổn lắm? " Tàn Uyển Tinh chợt nhớ ra, đây không phải địa bàn của nàng, cũng không phải địa bàn của Vũ Nhiên..

" Không sao, ta có lí do " Thăm một vị bằng hữu cũ, cũng được tính là lí do chính đáng chứ?

Nàng nghe xong, cũng chả hỏi nhiều, quay mặt vào tường ngủ, mặt cho ánh mắt nóng bỏng của Vũ Nhiên chiếu vào người

...

Tuyết rơi mỗi lúc một nhiều, khiến cảnh sắc trong đại sảnh trở nên trắng xóa, đẹp một cách kì lạ, lại có chút gì đó mờ ảo

Tịnh My ngồi ở đại sảnh nói lại dây đàn, gương mặt không có chút cảm xúc, dường như cái lạnh của tuyết không ảnh hưởng gì đến nàng, trâm cài tóc màu ngọc tuyền cố định búi tóc của nàng, chuông gió cũng phát ra tiếng leng keng thanh thúy

"Người có tức giận gì, thì cũng đâu đến mức muốn phá nát cây đàn cổ này chứ " Tiểu Nhị chắc chắc vài tiếng, tự rót một chén trà nóng

Tịnh My không đáp, sau khi nói lại sợi cuối cùng, nàng khẽ thở dài, giờ mới nhận ra bên cạnh còn có người

"Người nói cái gì? " Nàng hình như loáng thoáng thấy tiếng Tiểu Nhị nói, nhưng trong đầu lại không nghe được chữ nào

" Thôi bỏ đi "

Hương trà thơm ngát, nước trà lại vừa trong vừa nóng, thật thỏa mãn lòng người. Chỉ là, giờ Tịnh My cảm giác đầu rồi như to, bàn tay không tự chủ siết chặt

Nàng đi theo trang chủ lâu như vậy, danh phận hay gì đấy đều vớt cho chó ăn cả, nàng một lòng theo hắn, một lòng dâng cả trái tim cho hắn, vậy mà hắn lại tàn nhẫn khước từ nàng, trước mặt nàng còn âu yếm nữ nhân khác

Thứ tình cảm này là sai sao? Ngay từ đầu, nàng vốn đã đặt tim sai chỗ

Thật bi thương

Móng tay nàng rất dài, còn son màu đỏ ma mị, kết hợp với nhan sắc của nàng, thì rất giống một con hồ ly, khiến người ta không thể dời mắt

" Người tức tới mức toát ra mị lực điên cuồng như vậy sao? " Tiểu Nhị vốn nhìn quen cảnh này, mỗi lần Tịnh My trở nên quyến rũ, một là vì trang chủ, hai là đang giận mà không có chỗ phát tiết

Tất nhiên hoàn cảnh này được đặt vào về thứ hai

Mặc dù Tịnh My xinh đẹp, nhưng ai từng bị cái móng dài nhọn, lại đầy độc của nàng cào vào mặt, thì lập tức hảo cảm cuối cùng cũng biến mất như bong bóng nước

Tiểu Nhị không tự chủ chạm nhẹ vào mặt mình, Tịnh My mà là hồ ly gì chứ, phải nói là con sư tử cái mới đúng, lúc trước ra tay cũng quá tàn độc mà, suýt chút nữa hủy mất dung nhan của hắn

" Người trang chủ thích là Tịnh nhi muội, ta không thể nào làm gì muội ấy được " Giọng Tịnh My rất nhỏ, cứ như tự nói với lòng mình, lại như đang tâm sự với bằng hữu lâu năm

" Cũng đúng " Tiểu Nhị không phản bác gì được, việc này là do trang chủ tự động đề xuất, không liên quan đến nữ nhân ấy

" Nhưng bây giờ ta không nhìn được, người nói ta phải làm sao đây, nhìn vẻ mặt yếu ớt của muội ấy, ta cảm thấy bản thân thật độc ác, ta.. ta không biết tại sao lại nghĩ như vậy "

Tịnh My hơi run bả vai, tay siết chặt lại

Tiểu Nhị tốt bụng vỗ vai nàng, coi như an ủi, dù sao cũng sống chung mấy năm, nàng còn là tam sư muội của hắn, hắn cũng nên đồng cảm với nàng

Kết quả lại bị Tịnh My nhìn như ăn tươi nuốt sống, làm Tiểu Nhị giật thót

" Lúc trước người cũng thích trang chủ đúng không? Tịnh nhi thì không nói, nhưng người lại dám tranh nam nhân với ta sao? "

" Lời này không phải lúc trước người nói rồi sao? " Tiểu Nhị cao giọng, vấn đề nhạy cảm sao tự dừng lại nhắc

" Ha ha, ta cào chết người " Tịnh My đứng bật dậy, không kiêng nể lao vào Tiểu Nhị

Mẹ nó! Ông trời ơi! Nữ nhân toàn là loại khó hiểu!!!

....

Thật ra,.. tớ cũng chả biết mình đang viết gì nữa....

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Độc Sủng Thật Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64: Lầm tưởng

Sáng sớm hôm sau, tuyết đã ngừng rơi, còn đọng lại trên đóa hoa mai xinh đẹp, trở nên lấp lánh như pha lê

Nha hoàn không ngừng mang đủ loại sơn hào hải vị đi về hướng viện của trang chủ, mặt ai cũng cẩn trọng, bước đi vô thức nhanh hơn

Tĩnh My thấy lạ, liền chặn đầu một nha hoàn thoát nhìn thanh tú, nha hoàn thấy nàng, vội vàng hành lễ, trong lòng không ngừng sợ hãi, mới sáng sớm lại gặp người không nên gặp

" Có tiệc hay sao? " Tĩnh My không quan tâm về mặt nha hoàn, lạnh giọng hỏi

" Dạ đại tiểu thư, trang chủ đón khách quý, nên sai nhà bếp chuẩn bị thức ăn ạ "

Nhìn mỗi mâm đồ ăn đều đủ màu đủ sắc, còn có cả rau quả tươi ngon, thịt cá thì không nói, nhưng đang mùa đông, kiếm được rau cũng đã thấy vô cùng xa xỉ. Mặc dù trời lạnh buốt người, thức ăn vẫn tỏa hơi nóng ấm áp, còn có mùi thơm dịu nhẹ, ngay cả bản thân nàng muốn ăn còn phải xem tình hình, nhìn đủ biết trang chủ thật sự quý vị khách này

" Người có biết ai không? "

" Dạ, nô tì phận thấp kém, không rõ ạ " Tay nha hoàn hơi run rẩy, giọng nói cũng cố gắng dịu nhẹ hết mức, nhưng lại hơi bồn chồn, chắc có lẽ sợ đem thức ăn chậm trễ

Tĩnh My cũng không hỏi nhiều, nàng còn phải đem đồ cho Tàn Uyển Tinh, nên chỉ nhìn về hướng viện trang chủ một lát, rồi quay người đi về hướng ngược lại

...

Sắc mặt Tàn Uyển Tinh tốt hơn rất nhiều, nhìn xung quanh thấy thiếu bóng ai đấy, liền cup mắt lại

Cái tên này nói đến là đến, nói đi là đi

Nàng đưa tay sờ chiếc trâm trên đầu, hơi mỉm cười, ít nhất còn biết đem quà tặng nàng

" Tinh nhi, tỷ vào được không? " Tĩnh My gõ nhẹ cửa, giọng nói cũng rất dịu dàng

" À được " Tàn Uyển Tinh sửa lại tóc cho đàng hoàng, cố định chiếc trâm chặt hơn chút, rồi ngồi dậy dựa vào tường

" Tỷ có hầm cho muối ít canh gà, ăn giờ cho nóng " Tĩnh My đặt bát canh nóng xuống bàn, đỡ Tàn Uyển Tinh ngồi lên ghế, mùi canh gà thơm dịu, hình như hầm chung với thuốc nên mới có mùi dễ chịu như vậy

Vị cũng không tệ, hơi đắng, nhưng thưởng thức từng chút một thì lại có vị ngọt dễ ăn, thịt gà hầm mềm, ăn vào như tan vào miệng, cả xương cũng rục cả ra. Tàn Uyển Tinh càng ăn càng thấy ngon, tay nghề của vị tỷ tỷ này còn vượt xa cả đầu bếp trong cung

Nghe nàng xuýt xoa khen ngon, Tĩnh My vui đến nở cả mũi, không uống công nàng ta tập nấu suốt mấy năm, ngoại trừ bản thân tự nấu tự ăn ra, thì Tàn Uyển Tinh là người đầu tiên thưởng thức

Thật ra Tĩnh My nấu vì trang chủ, nhưng hán ngay cả một miếng cũng không thêm, nên suốt bao năm học nghệ, tiến bộ hay không cũng chẳng biết

Tĩnh My nhìn bộ dạng ăn ngon của Tàn Uyển Tinh, càng ngắm càng thích, thì ra được người khác khen cũng không tệ đến vậy. Nhìn một lúc chợt chú ý đến cây trâm ngọc màu tím nhạt trên đầu Tàn Uyển Tinh, hình như đây là lần đầu tiên nàng ta thấy

" Cái đấy... cây trâm này thật đẹp "

Tàn Uyển Tinh không hề chột dạ, động tác ăn cũng không có chút gì kì lạ, chỉ mỉm cười " Đẹp đúng không, đây là quà của một vị bằng hữu của muội, giữ mãi không dám đeo, giờ mới nhớ ra "

" Vị bằng hữu ấy chắc rất quan trọng với muội " Tĩnh My lập tức dời mắt đi, nhìn Tàn Uyển Tinh cười vui vẻ, cũng không hỏi gì nữa

...

Trúc viện - Túc viện riêng của trang chủ

Hoàn Tuyết nhìn nam nhân trước mặt, cười nhạt

" Không biết ngọn gió nào đưa huynh tới đây "

Vũ Nhiên nhấp ngụm trà nóng, trà này quả nhiên là loại thượng đẳng, chỉ một ngụm nhỏ cũng đủ thưởng thức hết vị thơm ngon của trà

" Ta đến đón người "

" Đón ai? " Hoàn Tuyết biết rõ nhưng còn cười vô sỉ, còn cố tình giả ngu với Vũ Nhiên

" Tần Uyển Tinh "

Hoàn Tuyết không ngờ Vũ Nhiên lại nói thẳng ra như vậy, ngạc nhiên đến mức bật cười " Huynh thật chẳng biết đùa gì cả "

" Ta thật sự nghiêm túc " Vũ Nhiên đặt chén trà xuống, đôi mắt lạnh lẽo nhìn Hoàn Tuyết, không giống đùa một chút nào

Hoàn Tuyết cũng chẳng còn hứng thú trêu chọc vị huynh đệ nhạt nhẽo này nữa, không khách khí gấp thức ăn vào bát, yên lặng thưởng thức

Khung cảnh có chút quỷ dị

" Lâu năm không gặp, huynh cũng không cần mặt lạnh với ta như vậy chứ? "

" Chẳng lẽ giờ ta ôm huynh, khóc lóc mừng rỡ? " Vũ Nhiên gấp một miếng đậu phụ trắng sốt cà chua, vị không tệ

"... " Cũng đúng " Chúng ta không cần một nữ nhân mà trở mặt với nhau "

Vũ Nhiên chỉ ồ lên một tiếng, sắc mặt ngày càng lạnh như khối băng, hần uống chén canh gà bên cạnh, rồi nhẹ nhàng đặt xuống. Nhìn chằm chằm Hoàn Tuyết, khiến người ta bất giác rét run

" Ta không có nhiều thời gian với huynh, ta tới đây không phải cầu xin huynh, mà là bắt buộc huynh trả người " Giọng Vũ Nhiên nhàn nhạt, không nhìn ra được cảm xúc thật

" Ta với nàng có hôn ước từ nhỏ rồi " Hoàn Tuyết không phục

" Ta đã kết hôn với nàng ấy "

Được rồi, Hoàn Tuyết thừa nhận bản thân có nói thêm câu nào cũng chẳng cãi lại nam nhân đối diện, quyết định ra chiều cuối " Ta với huynh tí thí, ai thắng sẽ có được nàng "

" Nàng không phải đồ vật.. " Vũ Nhiên lại rót chén trà khác, ngưng một tí lại tiếp tục nói " Và lại... Ngay từ đầu huynh đã thua rồi "

Hoàn Tuyết không tức giận, ít ra về ngoài không có tí cảm xúc nào khác thường. Một lúc lâu bật cười trào phúng

" Huynh mà cũng có lúc nói ra lời lẽ như vậy sao? "

Vũ Nhiên không đáp

" Ta biết nàng là người xuất thân hoàng gia cao quý, còn ta là người giang hồ. Nhưng như thế thì sao, ta có thể cho nàng vinh hoa phú quý, cho nàng cả đời được bình yên, cho nàng cả đời được sủng ái vô tận. Còn huynh, huynh chỉ biết quan tâm đến giang sơn, huynh chỉ quan tâm đến lợi ích cá nhân, mặc dù ta là người quen của huynh, trải qua bao sinh tử, nhưng ta không muốn nàng rơi vào tay huynh " Hoàn Tuyết vút đi dáng vẻ tùy hứng của mình, trở nên nghiêm túc, giọng nói mang ba phần sắc bén áp bức đối phương

Vũ Nhiên cười nhạt, không quan tâm lời lẽ của Hoàn Tuyết, ngay cả trả lời cũng lười, một lúc lâu sau mới đáp:

" Huynh chẳng thay đổi gì cả, bản tính chiếm hữu cao của huynh, cũng chính là yếu điểm chết người của huynh. Hoàn Tuyết, ta thật sự không muốn đối đầu với huynh "

Hoàn Tuyết ngẩn người, không biết phải nói làm sao, lại nghe đối phương tiếp tục nói

" Và lại, huynh chỉ một lòng nhớ lời hẹn ước ngày xưa, huynh không biết xác định trái tim mình, huynh rõ ràng đang rồi, rồi một cách ngu ngốc, càng giờ càng rồi "

" Huynh thì hiểu gì... " Hoàn Tuyết tính phản bác lại, nhưng không tìm được lời nào phù hợp, hần không biết bản thân đối với Tần Uyển Tinh ra sao, là yêu cuồng nhiệt? Hay chỉ là hứng thú nhất thời? Tất cả đều không đúng, rốt cuộc là thế nào? Ngay cả bản thân hần cũng không rõ

" Là tình thân " Tần Uyển Tinh từ đâu bước vào, một thân y phục màu đỏ mận, tóc tùy ý dùng trâm cài lên, nhẹ nhàng như nước, trầm tĩnh như mặt hồ mùa thu

Tình thân! Đúng vậy, chính là nó. Ngay từ đầu nhìn ánh mắt của Hoàn Tuyết, nàng đã cảm nhận được tình thân mãnh liệt, vốn dĩ chẳng phải thứ tình cảm nam nữ gì cả. Hoàn Tuyết gởi nhìn thấu tâm tư của người khác, nhưng tâm tư của chính bản thân hần lại không nhìn ra, nửa đời của hần chỉ toàn tính toán và đối mặt với cuộc sống tàn nhẫn, thứ mà được gọi là ái tình hần vốn dĩ chưa từng ném thử, giờ lại xuất hiện một Tần Uyển Tinh, một nữ nhân ngày xưa mà hần yêu thương, thành ra làm hần nhầm với tình yêu

" Khi ta nói người là phu quân, người có cảm giác gì? Khi ta nói người là ca ca, người lại có cảm giác gì? " Tần Uyển Tinh chậm rãi dẫn dắt Hoàn Tuyết, đây là nghề của nàng cơ mà

Khi nghe nàng nhẹ nhàng vang lên hai từ ca ca, trái tim Hoàn Tuyết bất giác run rẩy, đây là loại cảm giác gì?

Thấy hắn im lặng, nàng liền không nói gì cả, nàng biết, hắn đang đấu tranh tư tưởng trong đầu mình, đấu tranh xem cái nào mới đúng

Haiz, nam nhân đẹp thật là ngốc nghếch

Từ hồi nhỏ, hắn đã bị cuốn vào giang hồ hiểm ác, bị cuốn vào những trận chiến phải trả bằng máu và nước mắt của bản thân, bị chính người thân ruồng bỏ, bị mắng là quái vật

Năm tám tuổi, hắn đã tự tay giết chết biểu huynh của hắn, ra tay không một chút do dự, nhưng điều này làm nổi lên làn sóng trong gia tộc hắn, bọn họ liền công khai chán ghét sợ hãi hắn, đến cả sự sống chết của hắn cũng không quan tâm

Hắn từng bước từng bước một đi trên con đường máu, giết cả gia tộc chỉ để lấy sự tự trọng cuối cùng, ngay cả một con quỷ cũng không bằng hắn

Hắn độc ác, ra tay tàn nhẫn, hắn giết những kẻ ngang chân hắn

Người duy nhất hắn không giết năm ấy, chính là Tần Uyển Tinh, lúc ấy nàng chỉ mới năm tuổi, nhỏ nhắn như vậy, đáng yêu như vậy. Nàng liệu mình bảo vệ một kẻ nàng mới quen, nàng chỉ bé như hạt tiêu, vậy mà dũng cảm chắn cho hắn

Nụ cười của nàng giống như ánh nắng mặt trời, từng chút từng chút sưởi ấm hắn, ôm ấp trái tim chông chênh vết thương của hắn, không sợ hãi hắn, làm hắn cảm thấy cuộc đời vẫn còn tươi đẹp đến nhường nào

Tất cả chỉ là tình thân hay sao?

Lần thứ hai hắn thấy nàng, chính là vài hôm trước, hắn đã vui đến nhường nào, nhưng chỉ là vui khi gặp lại một vị muội muội ngày xưa, trái tim hắn lúc ấy không hề loạn nhịp, hắn muốn bảo vệ nàng, chỉ vì ngày xưa nàng đã cho hắn hi vọng

Hắn muốn yêu thương nàng, chứ không phải kết hôn với nàng, hắn làm nam sủng của nàng, chứ không phải phu quân danh chính ngôn thuận của nàng

Hoàn Tuyết trầm tĩnh một lúc lâu, com canh đều đã nguội lạnh, hắn mới nhẹ nhàng ngược đầu lên, dường như hắn đã có câu trả lời, hắn muốn nói nhưng lại thôi, cuối cùng triệt để im lặng

....

Từ giờ sẽ viết dài hơn bình thường <3 Để đáp ứng nhu cầu của các bạn, vì thế hãy thương yêu tớ nhiều hơn đi <3

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Độc Sủng Thật Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Thần y

Chuyện trang chủ muốn là nam sủng, vốn chỉ vài người biết. Tất nhiên rồi, cái chuyện người nghe người sợ này đâu ai dám đồn thổi ra bên ngoài

Ngoài mặt thì không ai nhắc tới, nhưng trong lòng đã suy tưởng ra một mạch truyện dài một cách ảo diệu, rồi đưa vào câu chuyện phiếm của các nha hoàn, dần dà thành một đề tài vượt xa đến mức không thể kiểm soát, và câu chuyện ấy không còn là dành riêng cho vài người biết nữa

Ai cũng đã ngầm coi Tần Uyển Tinh là trang chủ phu nhân tương lai rồi, đối xử với nàng còn tốt gấp mấy lần gấp mặt, từ đồ trang sức đến thức ăn tốt nhất đều dâng đến tận tay nàng. Giờ trang chủ lại ra mặt nhận nàng làm muội muội, tức nàng chính là Nhị tiểu thư. Suy nghĩ của người kì quái lúc nào cũng kì quái, nhưng cũng không ai dám nói gì

" Nhị tiểu thư, tiệc ở hồ Tuyết Liên sắp bắt đầu rồi ạ, trang chủ cho gọi người " Nha hoàn hồng y cung kính thông báo cho Tần Uyển Tinh, còn lấy cho nàng áo choàng lông vũ trắng mềm mại, bên trong có cả túi giữ ấm, nếu tuyết có rơi bất ngờ thì cũng không sợ lạnh

Tần Uyển Tinh khẽ gật đầu, sắc mặt tốt hơn trước rất nhiều

Sau hôm đó, Hoàn Tuyết có câu trả lời riêng cho bản thân, mặc dù không nói ngoài miệng, nhưng hành động lại nói rõ mọi chuyện

Từ trang chủ phu nhân tương lai thành nhị tiểu thư thì suy ra được đáp án gì

Thật ra nàng không dám chắc bản thân Hoàn Tuyết đối với nàng ra sao, nhưng nàng phải chặt bỏ cây hoa đào cổ thụ này, chặt bỏ một cách tuyệt tình

nàng làm không được, hay nói cách khác chính là Vũ Nhiên không nỡ làm tổn thương bằng hữu của mình

Nàng và Vũ Nhiên tạo ra một câu chuyện giả thuyết, đặc biệt nhấn mạnh tình thân, mặc dù cách này không khả thi mấy, nhưng đối với người thiếu thốn tình thương như Hoàn Tuyết, thì cách này tuyệt đối hoàn hảo

Đùa chứ giờ nàng nói thật ra hẳn thích Vũ Nhiên, có khi hẳn còn tin cơ

Nha hoàn đưa nàng đến hồ Tuyết Liên, khắp nơi đều phủ tuyết trắng xóa, hồ nước cũng biến thành mặt băng, điều đặc biệt là bên trên mặt băng có rất nhiều sen tuyết, từng cánh sen trắng trong, dưới ánh mặt trời lại lấp lánh như pha lê, nở rộ cả hồ, đẹp đến mờ ảo

"Đây là mùa Tuyết Liên nở đẹp nhất" Nha hoàn bên cạnh tốt bụng giới thiệu

"Đúng là rất đẹp" Tần Uyển Tinh cảm thán, đưa mắt nhìn về phía gần bờ hồ, một đen một tím đang hăng say đánh cờ, xem chừng cả hai còn đang hòa nhau, chưa ai chiếm được thế thượng phong

Tịnh My đang ngồi thưởng trà thấy Tần Uyển Tinh tới, liền vui vẻ chạy lại, dẫn nàng vào trong ngồi chung

"Thật không ngờ muội lại thành nhị tiểu thư" Tịnh My kiềm chế vui mừng trong lòng, lời nói bình thản, nhưng lại không che dấu được đôi mắt đang phát sáng

Tần Uyển Tinh cười, không đáp, nhìn gương mặt tràn đầy sức sống của Tịnh My, nàng âm thầm thả được gánh nặng trong lòng

Vũ Nhiên một thân hắc bào đơn giản, sắc mặt trầm tĩnh, đường nét trên gương mặt rõ ràng, nàng gần như cảm thấy được sự lạnh lẽo toát ra trên người hắn, khiến người ta chỉ dám đứng nhìn từ xa ngưỡng mộ

Hoàn Tuyết mặc y phục màu tím nhạt, bên trên thêu những đường thẳng cong bằng chỉ vàng, gương mặt hần lộ ra vẻ lười nhác, nhưng nếu nhìn sâu vào mắt hắn, lại thấy tâm hắn đang loạn, loạn vì thế trận ván cờ

Tiểu Nhị chỉ một mực thưởng trà, đưa mắt ngắm nhìn Tuyết Liên đang nở rộ rõ kia, hắn mặc y phục màu lam, ngũ quan như điêu khắc, nên vài nha hoàn thỉnh thoảng vọng trộm liếc nhìn hắn thay vì hai nam nhân xuất sắc kia

Trên bàn cờ, một đen một trắng đang chen ép nhau, nhìn có vẻ đơn giản, nhưng đây lại chứa bao nhiêu đường đi nước bước trên chiến trường thật sự

"Bái kiến Nhị tiểu thư" Nha hoàn xung quanh đồng loạt hành lễ

Vũ Nhiên hơi ngước đầu lên, thấy Tần Uyển Tinh nhẹ nhàng bước đến, hắn liền tùy ý đặt đại xuống một quân cờ đen, không quan tâm đối phương có ngạc nhiên đến mức nào, chỉ nhẹ giọng lạnh băng "Ta thua" rồi đẩy Tiểu Nhị qua ghế khác, nhường chỗ cho nàng

"... "Tiểu Nhị đang thưởng trà, gương mặt ngơ ngác

"... "Hoàn Tuyết vẫn còn đang trong thế cờ, đột nhiên thắng dễ dàng như vậy, không kịp tiếp thu

Mặc dù thắng, nhưng hắn cứ thấy sai sai ở đâu, rõ ràng nếu Vũ Nhiên chen ép hắn thêm một chút nữa, hẳn nhất định sẽ thua thảm hại

"Vũ Nhiên, huynh khinh bỉ ta" Hoàn Tuyết hơi nghiêng răng, gặng ra một câu hoàn chỉnh

"Nàng đói chưa?" Vũ Nhiên căn bản đã không còn quan tâm Hoàn Tuyết

"... "Thôi được rồi

Nha hoàn nhanh chóng bưng thức ăn lên, còn có rượu Tuyết Liên nổi tiếng ở đây, ừ hơn chục năm mới có thể uống, đương nhiên vô cùng quý giá, vậy mà giờ đem lên liền tiếp năm sáu vò rượu lòn

Vũ Nhiên bắt giác cắt chén rượu của Tần Uyển Tinh đi, thay vào đó là chén trà Sương Mai, làm nàng đang vui vẻ liền lập tức im bật

Ngươi làm thế là có ý gì hả??

Đừng trách hắn tại sao làm vậy, nàng hai lần uống trước mặt hắn, còn là hai lần say đến quên đường về, hắn nào dám cho nàng uống nữa

"Nàng không khỏe, không nên uống rượu" Giọng hắn rất dịu dàng, như đang dỗ trẻ nhỏ

"Rượu Tuyết Liên còn được coi là thần dược đấy, tốt gấp mấy lần lộn" Hoàn Tuyết tất nhiên không biết chuyện đó, máu đa cấp nổi lên, hắn liền tận tâm giới thiệu công dụng của rượu, chỉ là thấy ánh mắt Vũ Nhiên nhìn hắn quá đáng sợ, nên không nói nữa

"Nàng phải hiểu chứ, đúng không?" Vũ Nhiên vẫn kiên trì dịu giọng

"Được rồi" Tần Uyển Tinh ngoan ngoãn cầm chén trà nóng lên thưởng thức, mặc dù hơi tiếc hận, thật sự nàng rất muốn nếm thử rượu Tuyết Liên kia, thật sự rất muốn. Nhưng nàng biết từ lượng của bản thân chỉ là một con số âm, nên đành chấp nhận số phận

Hoàn Tuyết thấy tình hình hơi ngột ngạt, liền nhanh trí chuyển chủ đề

"Nếu mà có Tâm An ở đây, chính là hội tụ đầy đủ rồi "

"Đúng vậy, Tâm công tử lâu rồi vẫn chưa gặp lại " Tịnh My thấy có chỗ chen chân, nói thêm dăm ba câu

"Tâm công tử là thần y, lúc nào cũng phiêu bạt giang hồ, chữa trị cho dân, tất nhiên không có nhiều thời gian " Tiểu Nhị cũng góp vui

Tâm An... Cái tên nghe thật quen. Tần Uyển Tinh đột nhiên nở nụ cười

"Trang chủ, Tâm công tử đang ở đại sảnh " Nha hoàn áo lam vội vã thông báo

Cái này gọi là nhắc tào tháo thì tào tháo tới nhỉ?

Đám Hoàn Tuyết đang tươi cười liền không cười nổi nữa, Vũ Nhiên vẫn vui vẻ gấp thức ăn cho Tần Uyển Tinh

"Đóng cửa viện này lại " Hoàn Tuyết ngay lập tức phản phó, suy nghĩ một lát liền nói tiếp "Bật hết cơ quan ở đây lên "

Ân vệ nghe lệnh, nhanh chóng bật cơ quan lên

Tần Uyển Tinh nhìn một màn này, khẽ hỏi người bên cạnh "Sao tự dưng... "Đang yên đang lành lại phòng bị như vậy

"Tâm An từng dọa người trong trang này suýt mất mạng " Vũ Nhiên nói ngắn gọn, rót thêm ít rượu Tuyết Liên vào chén, thoải mái thưởng thức

Nàng ò lên một tiếng, có thể dọa đám người này sợ như vậy, quả nhiên lợi hại, vậy mà lúc này bọn họ nhắc đến Tâm An như này Tâm An như nợ vui vẻ lắm

"Chào đón nồng nhiệt như vậy, ta không nhận nổi "

Nam nhân thoát nhìn giống thư sinh tay trái gà không chặt, một thân bạch y, nói chuyện nho nhã từ tốn, giống như dòng suối mát lạnh khiến người khác vô cùng thoải mái, chẳng ai khác chính là Tâm An

"Làm thế nào mà... " Hoàn Tuyết chỉnh lại tâm trạng, lập tức trở lại dáng vẻ trang chủ cao cao tại thượng

"Ta có việc muốn đến Vũ quốc, nghĩ đi ngang qua khu rừng này nhanh hơn. Chắc chắn, huynh đấy, cơ quan cạm bẫy đều y như lúc trước chả thay đổi gì cả " Tâm An nhẹ nhàng đáp, còn quay sang trách ngược Hoàn Tuyết quá khinh địch

"Nếu đã tới thì vào ngồi chung đi, huynh nhớ phải bỏ hết độc trên người đấy " Hoàn Tuyết ghen hờn, nhưng không một chút tức giận

Chung quy là bằng hữu, đùa giỡn không quá đáng thì không sao

Tâm An cười nhạt, tùy tiện ngồi xuống, gật đầu chào với Vũ Nhiên, sau đấy mới quay lại nhìn nữ tử xa lạ kia, ý cười trên miệng vụt tắt, vội rời ghế quý sụp xuống

Hoàn Tuyết dùng đũa, lại cái trò gì thế, hần chưa bao giờ thấy sắc mặt Tâm An đại biến như vậy

"Bái kiến sư phụ " Tâm An hành lễ, bộ dáng nghiêm trang

Tiểu Nhị ho khò khẹ vì sặc rượu, rượu này vốn dĩ không quá cay nồng, mà giờ bị sặc đến mức cay hết cả cổ họng

Không riêng gì Tiểu Nhị, ngay cả Tịnh My và Hoàn Tuyết cũng một phen giật mình, Vũ Nhiên hơi khựng lại giây lát, rồi làm như chưa có chuyện gì xảy ra

Tần Uyển Tinh gật nhẹ đầu coi như hiểu ý, Tâm An mới đứng lên

Thật không ngờ đồ đệ nàng tùy tiện nhận lại là thần y trong giang hồ, thật ra Tâm An cũng chỉ học vài ba cách pha thuốc từ nàng thôi, không phải là truyền nghề lại hay gì hết, chỉ là tên này lại kháng kháng nhận nàng làm sư phụ, sau đấy không từ mà biệt, nàng cũng không còn cách nào phân bác

Mặc dù hần lớn hơn nàng biết bao nhiêu tuổi, gọi một tiểu cô nương là sư phụ lại không ngượng miệng chút nào

Tịnh My lặng lẽ nhìn Tần Uyển Tinh thêm một chút, nhìn thế nào cũng chỉ là một nữ nhân sống trong nhung lụa đã quen, tính cách hơi yếu đuối một chút, sức khỏe thì khỏi phải nói, còn hơn cả chữ yếu ớt, làm sao có thể dạy ra được một người tâm địa tàn nhẫn như Tâm An chứ

Đúng! Bên ngoài Tâm An chính là thần y vạn người ngưỡng mộ, cao ngạo giống như trăng trên trời, ngay cả người hoàng thất cũng không để vào mắt

Hần chữa bệnh theo sở thích, theo gương mặt của người ta có hợp với hần hay không. Nếu gặp người hần không muốn chữa mà bị ép buộc, thì chính là chữa sống một người thì giết chết một người, nên đám quý tộc không dám tùy tiện ra lệnh cho hần

Tần Uyển Tinh tất nhiên không biết bản thân Tâm An biến thái tới mức nào, chỉ thấy lúc trước hắn là thiếu niên trầm tĩnh ít nói, những gì liên quan tới y được mới đã động được hắn, hắn có thể hi sinh một đời vì y, cho nên gọi nàng một tiếng sư phụ, hắn cũng không quan tâm có ngượng miệng hay không

....

Sáng ra thấy đầu đau như búa bổ, nước mắt nước mũi giàn giụa như khóc là biết bị cảm rồi:((

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Độc Sủng Thập Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Thành thân

Bữa cơm rất nhanh chóng trôi qua, Tâm An chỉ tính chào hỏi xã giao rồi tiếp tục lên đường, không ngờ lại gặp sư phụ ở đây, hắn liền nhất quyết xuất phát cùng nàng, mặc cho mọi người nhìn hắn ra sao

Ban đêm, tuyết lại rơi thêm vài hạt, hơi lạnh lan tỏa khắp nơi, nha hoàn bên cạnh Tần Uyển Tinh cho thêm than vào lò, lấy áo khoác choàng lên cho nàng, nhẹ nhàng khuyến bảo:

" Tiểu thư, đêm đã khuya, người nên nghỉ ngơi sớm "

" Người lui ra trước đi "

Nha hoàn hành lễ, sau đấy nhẹ nhàng đóng cửa phòng, nhắc nhở hộ vệ và các nha hoàn canh cửa khác giữ im lặng, rồi mới bước ra khỏi Đào viện

Nơi đây được coi là nơi yên tĩnh nhất, yên tĩnh tới mức nghe cả tiếng gió rít qua cửa sổ, lạnh lẽo tới như ở ngoài trời, chậu hoa hải đường đặt cạnh cửa sổ chỉ còn lá xơ xác, đọng lại vài hạt tuyết trắng, khiến nó trở nên hoa lệ

Ngày mai các nàng sẽ xuất phát đến Vũ quốc, nếu tiếp tục ở nơi đây không tốt, nàng còn chưa thành an thái hậu Vũ quốc một ngày nào cả, sợ là đã lan truyền tiếng xấu khắp hoàng cung

" Người còn không ra mặt " Nàng trầm giọng nói

" Nghĩ gì mà thất thần thế? " Vũ Nhiên đứng sau lưng nàng từ lúc nào, nếu gặp người khác chắc chắn sẽ bị dọa cho mất hồn

" Vài chuyện vặt vãi thôi " Tần Uyển Tinh ngồi xuống ghế, tự tay rót cho mình một tách trà nóng để ấm bụng, lại bị Vũ Nhiên ngăn lại, hắn đưa tay phải của mình lên, lắc lắc cái bình sứ

" Cái này tốt hơn " Hắn cười, còn ấm áp hơn cả lò sưởi

" Rượu Tuyết Liên? " Mùi thơm này không phải nó là gì nữa, sao tự dưng hắn lại tốt bụng đưa cho nàng uống? Không phải dùng mọi biện pháp ngăn cản à?

" Ủ, nàng uống say, ta sẽ không làm gì nàng cả, nhưng nàng say bên ngoài, sẽ mất hình tượng " Vũ Nhiên tự tay rót một chén rượu, hương rượu nhanh chóng lan tỏa khắp phòng, tỏa chút khói nóng, dễ nhận ra hắn từng đun ấm bình rượu

" Người sợ mất mặt à? "

" Không, đáng về lúc ấy của nàng rất đáng yêu, ta không muốn chia sẻ " Vũ Nhiên không nhanh không chậm nói, rất từ tốn

" Vô sỉ " Nàng thầm mắng một câu, trình độ mặt dày của hắn đã nâng lên một tầm cao mới, ngay cả câu sến súa như vậy hắn cũng dám nói

Vũ Nhiên cười, đẩy chén rượu qua cho nàng, rồi tự mình uống một chén khác

Vị rượu ngọt ngào, lại có chút cay nồng, uống một ngụm, hương thơm vẫn còn lan tỏa khắp khoang miệng, chính là cực phẩm trong cực phẩm

Nàng nâng nhẹ chén rượu, nhấp từng ngụm từng ngụm một, đáng về nàng uống thật sự rất đẹp, đôi mắt bao phủ tầng nước mỏng, như say như tỉnh lại vô tình lộ ra vẻ quyến rũ chết người, khiến người ta ngây ngất. Nàng uống xong một chén, lại bảo Vũ Nhiên rót thêm chén mới, cứ như vậy liên tiếp ba chén đầy

Vũ Nhiên đang tính khuyên nàng thôi, thì nàng lại giành nói trước

" Cuộc đời ta chưa từng thiếu thứ gì "

Cánh tay hần đang tính can ngăn liền rũ xuống một cách vô lực, hần chuyển tư thế, ngồi chống cằm, nghiêm túc nghe nàng nói

" Ngay cả hôn sự của ta cũng là môn đăng hộ đối, vạn người ngưỡng mộ. Đây là người ngoài thấy, còn tổ mẫu, phụ hoàng, mẫu hậu, các ca ca, đệ đệ luôn không muốn ta đáp ứng hôn sự này. Họ còn muốn tùy tiện phong một con nha đầu là thất công chúa, để thay thế hôn sự của ta. Nhưng mà không ngờ rằng người lại ngày nào tháng nào cũng kiểm tra vị hôn thê của mình, nên mọi người mới cần rằng giao ta qua nơi đất khách " Giọng nàng rất nhẹ, như tiếng chim vàng oanh, vang vọng cả căn phòng

" Đêm trước khi ta đi cùng người, mẫu hậu đã khóc rất nhiều, thậm chí phụ hoàng cũng đỏ hoe mắt, tổ mẫu cũng không muốn ta đi chút nào... " Nàng cũng đổi tư thế giống hần, chống cằm nhìn ra cửa sổ, thấy tuyết lại rơi, liền thở dài " Ngày đầu tiên ta gặp họ cũng là trời đầy tuyết trắng, thật đẹp làm sao "

" Điều ta không ngờ là tứ hoàng huynh mạnh mẽ nhất, lạnh lùng nhất trong số mọi người cũng đỏ mắt " Nàng như nghĩ đến chuyện gì, liền cười nhẹ lên, một nụ cười hạnh phúc

Vũ Nhiên trầm ngâm, một công chúa phải đi qua đất nước xa lạ để bắt đầu cuộc sống mới, cho dù địa vị ở nước mình cao bao nhiêu, thì ở nơi lạ, bị bắt nạt cũng không tìm được người thân để kể khổ, chỉ có thể ghen trong lòng đầy nỗi uất ức. Lỡ như có chết đi, thì chỉ cần một lá thư nói nàng bị nhiễm bệnh nặng, thì đều nhẹ nhàng qua hết

Nhưng duy một điều hần không biết, đó là nếu Vũ quốc làm hại đến một sợi tóc nào của nàng, thì chiến tranh chắc chắn sẽ xảy ra, đó là đặc quyền duy nhất còn sót lại của Tần quốc đối với nàng. Và lại, thân phận nàng cao đến vậy, ai dám bắt nạt, đây chẳng phải tự tìm phiền toái sao?

" Mà này, cái ngày thành thân giả ấy, khi Tống tỷ (là Tống Thanh Thanh, giờ là Tần Uyển Thanh, nhưng mọi người vẫn gọi nàng là Tống Thanh Thanh như cũ) giả làm ta để qua nước người che mắt mọi người, lúc đó người bá đường với tỷ ấy à?" Tần Uyển Tinh chợt nhớ ra gì đó, lập tức hỏi

" Không, là tứ hoàng tử tổng quốc - Tống Triệu "

Tần Uyển Tinh ồ lên một tiếng, quay mặt lại nhìn hần, nhìn rất lâu

" Ta.. và người chưa có thành thân " Nàng và hần chưa từng thành thân, vậy mà lại làm phu thê, thật buồn cười

Vũ Nhiên ngạc nhiên, không ngờ nàng lại hỏi vậy, hần nở nụ cười chói mắt, giọng nói trầm mê người, như đang thủ thủ vào tai nàng " Vậy giờ chúng ta thành thân "

Gương mặt Tần Uyển Tinh đã đỏ ửng cả lên vì say, mà vẫn còn sức để nói chuyện, tất nhiên đầu cũng sẽ không bị ngốc đi, không có người chứng giám, không có trang phục truyền thống, còn chưa chuẩn bị gì cả, thì thành thân thế nào

Vũ Nhiên thấy nàng nháu mày nhìn mình cứ như nhìn kẻ ngốc, liền không nhịn được bật cười, hần lấy cái giỏ tre đặt dưới đất này giờ, mở túi ra, bên trong đầy cánh sen Tuyết Liên xinh đẹp, trong suốt như thủy tinh, mềm mại như lụa, hần đặt hết vào chiếc rổ tre đan lát tỉ mỉ, treo cố định trên trần nhà, cột một sợi dây vào chiếc rổ, sợi dây cứ như vậy mà đung đưa trên không trung, hần khẽ nói:

" Cánh sen thay thế cho cánh hoa khác " rồi đưa mắt về phía cửa sổ " Tiểu Uyển, vào đây đi "

Tiểu Uyển chỉ chi mấy tiếng, từ cửa sổ nhảy vào, nó lác ngoáy ngoáy để tuyết trên lông rơi xuống hết, bộ dạng vẫn nhỏ xíu như vậy, mỗi tội lông chuyển sang màu trắng ngần, sau đấy đưa đôi mắt ngập nước nhìn Vũ Nhiên, bộ dạng vô cùng đáng yêu

" Người ngậm sợi dây này đi, khi nào ta ra hiệu, thì kéo dây " Vũ Nhiên đưa sợi dây cho nó, ý nói nó ngậm, nhưng mà nó chỉ nhìn hần có chốc lát, liền chỉ một mực ngắm nhìn chủ nhân thật sự của nó, không thêm quan tâm đến hần nữa

" Ta rõ ràng dẫn người theo, người lấy oán báo ơn à " Vũ Nhiên cười khở, người của nàng lúc nào cũng một mực theo nàng, còn người của hần được nàng nói mấy câu, liền bỏ hần theo nàng

Tiểu Uyển giờ mới nhìn lại Vũ Nhiên, nó chỉ chi thêm mấy tiếng bất mãn, như kiểu không có người thì ta vẫn tới đây được

" Được rồi, việc ta nhờ liên quan đến hạnh phúc của nàng " Vũ Nhiên giọng lập tức mềm mỏng, một người một thú cứ ngồi thỏa thuận như vậy, Tần Uyển Tinh đã say ngất ngư, trái phải còn chẳng phân biệt được, thì làm sao có thể xen vào

Tiểu Uyển sau một lúc được rót mật vào tai, liền vui vẻ ngậm sợi dây, Vũ Nhiên lúc này yên tâm

Hần búi nhẹ tóc nàng lên, cài cây trâm màu tím mà hần tặng, đơn giản nhưng xinh đẹp

Nàng vốn dĩ luôn mặc y phục màu truyền thống của công chúa, giờ đang trong thời kì tới ngày nên nàng đặc biệt mặc đồ tươi, rất giống hi phục. Mà hần, cởi lớp áo choàng ngoài ra, cũng là một thân y phục mà đó. Hần đặt cây nến thơm giữa bàn, rót hai chén rượu riêng, rồi cười với nàng:

" Như vậy là có thể thành thân rồi "

Tần Uyển Tinh vẫn còn mơ hồ, thấy hần nói vậy thì giật mình, sau đó cũng cười, từ trong tay áo rút ra một dải khăn đỏ, dải khăn hình vuông, đường thêu tinh tế bằng chỉ vàng chỉ bạc, còn có mấy sợi rua rua xung quanh, mỗi sợi đều đính ngọc trai trắng ngần

" Đây là khăn trùm đầu của mẫu hậu để lại, người đưa cho ta coi như là một phần của hồi môn " không ngờ lại có chỗ dùng, nàng nhẹ nhàng trùm đầu, sau đó giục hấn thành thân

Thấy bộ dạng này của nàng, hấn chắc chắn nàng say lắm rồi

Mặc dù không có cha mẹ làm chứng, nhưng trời đất có thể chứng giám

" Ta - Vũ Nhiên, nguyện yêu thương Tần Uyển Tinh cả một đời " Vũ Nhiên trịnh trọng nói, lại nghe nàng khẽ nói câu y chang, làm lòng hấn ấm áp đến lạ thường

Hấn nâng khăn trùm đầu của nàng lên, trái tim đập nhanh vô cùng, khi thấy gương mặt như trăng rằm của nàng, tim hấn như lệch nhịp

Đây là nữ nhân hấn yêu

Đây là nữ nhân hấn trân trọng

Tần Uyển Tinh nâng chén rượu, choàng qua tay hấn uống cạn một hơi, coi như là rượu giao bôi

Kể từ nay, trời đất chứng giám, cả hai nên duyên vợ chồng...

Từng cánh từng cánh hoa rơi xuống, nhẹ nhàng vương lên y phục nàng, làm nàng trở nên đẹp lạ thường

Tiểu Uyển đáng thương cất lực ngậm chặt sợi dây mà kéo, kéo như điên như dại mới làm lay chuyển cái rở, còn làm bản mặt cam tâm tình nguyện vì hạnh phúc của chủ nhân, mà không hề để ý nụ cười nham hiểm của Vũ Nhiên

Con hồ ly ngu ngốc này hồi trước dám cắn bốn vương, giờ mới có cơ hội chinh nó

Cái việc cánh hoa rơi hay không chẳng ảnh hưởng gì đến vấn đề thành thân cả....

Trước khi đi ngủ, nàng còn thì thầm câu gì đó, hấn nghe xong thì bật cười " Người chính là nhân lúc người ta say để lợi dụng, đồ xấu xa "

" Thành thân xong còn động phòng nữa " Vũ Nhiên bày tỏ hết sự vô si của bản thân, nhưng nàng đã nằm ngất trên giường từ lúc nào, có lẽ say quá rồi, hoặc là giả vờ

Hấn khẽ vuốt tóc nàng, ánh mắt dịu dàng ngắm nhìn nàng, một đêm không mộng寐

...

Sáng sớm hôm sau, Hoàn Tuyết như thường lệ chăm sóc mấy đóa Tuyết Liên, tuyết vẫn còn rơi nhiều, nhưng hấn thấy có gì đó sai sai

Một đóa

Hai đóa

Ba đóa...

Mất đầu ba đóa rồi...

" Thiếu mất ba đóa Tuyết Liên " Sắc mặt hấn không tốt chút nào, lạnh lùng nói

Nha hoàn xung quanh lập tức quỳ xuống, nền tuyết lạnh thấu xương, nhưng người đối diện còn lạnh hơn

" Là.. là.. " Nha hoàn hồng y hơi ấp úng

" Là cái gì? Ta không có sự kiên nhẫn " Hoàn Tuyết nhíu mày, con của hấn, ba đứa con của hấn bị ngắt mất rồi

" Tối qua Vũ công tử vào đây hái, nô tì muốn thông báo cho người, nhưng Vũ công tử bảo không cần thiết phải làm phiền " Nha hoàn hồng y vẫn lấy hết can đảm nói tiếp

" Huynh ấy lấy làm gì? Để cái đầu à? " Giọng hấn hòa hoãn hơn một chút

" Cái này nô tì không rõ, nghe nói hái tặng nhị tiểu thư "

Hoàn Tuyết nhíu mày, hái tặng Tần Uyển Tinh? Trong hoa viên có biết bao loài hoa rực rỡ, chạy tới nơi lạnh giá này hái Tuyết Liên hoa, chỉ để tặng thôi sao?

Lại nhìn Tuyết Liên đang trôi nổi trên mặt hồ băng, tặng cho nàng thì không sao, mặc dù hoa này ba năm may ra mới nở được vài đóa... Nếu hấn biết

cánh hoa quý giá của hắn đang rơi rớt dưới đất, thì không biết bị thương đến mức nào...

Đây là Vũ Nhiên cố ý chinh hấn vì tội đòi làm nam sủng của nàng

" Tội qua Tâm công tử cũng tỏ ý muốn hái, nhưng ngại trời lạnh " Nha hoàn hồng y để ý sắc mặt của trang chủ, mới dám nói tiếp

Hai người này, đến đây chỉ muốn chọc điên hấn à?

Hoàn Tuyết không nói nữa, gương mặt trở nên yêu nghiệt như ban đầu, đến lúc đưa tiễn họ về nơi xuất phát rồi

Ba người Hoàn Tuyết, Vũ Nhiên và Tâm An, mặc dù bên ngoài độc mồm độc miệng với đối phương, nhưng không có chút ác ý nào, chỉ toàn là trêu đùa, nếu không, ai đụng vào Tuyết Liên của Hoàn Tuyết mà có thể sống sót trở ra chứ

....

Đền bù a ~

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Độc Sủng Thật Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67: Yên vương phủ

Hoàn Tuyết cho người chất bao nhiêu là vàng bạc quý báu, đồ trang sức các loại đều có đủ, dù không bằng một con số lẻ của hồi môn của nàng, nhưng cũng nhiều tới mức khiến người ta cả kinh

" Muội muội, đây đều là tâm ý của ta, muội nhận lấy đi " Hắn cười cười, nếu sáng nay không phải Tiểu Nhị ngăn lại, thì hắn đã trút hết ngân kho ra đưa cho nàng rồi

" Cảm ơn huynh, nhưng mà những thứ này rất quý giá, muội không nhận được " Tàn Uyển Tinh sáng đã uống canh giải rượu, sắc mặt thập phần hồng hào xinh đẹp

" Không sao, ta không có gì cho muội, chỉ cho muội được những thứ này " Nói rồi hắn không đợi nàng trả lời nữa, trực tiếp sai người chất hết lên xe ngựa mới

" Cái này... " Nàng không nói nổi, đem nhiều tiền tài như vậy, có hơi khoa trương

" Vương phi, người còn đau đầu sao? " Tú Yên từ xe ngựa bước xuống, hỏi han vô cùng ân cần

" Ta không sao " Mà người nói vương phi cũng thuận miệng quá rồi đấy

Ở sân viện chính, đầu đầu cũng là người của các nàng, sáng nay, Hoàn Tuyết đã đích thân sai người đón đám Tú Yên vào rừng, vì chỉ cần xuyên qua khu rừng này, chính là đến Vũ quốc

Chuyện tối qua, mặc dù nàng say, nhưng trí nhớ nàng rất tốt, nhớ rõ từng chuyện một, nhận ra bản thân không bị phi lễ, mới an tâm hơn một chút

Nhưng mà hình như chuyện đó chẳng khác nào nàng tự bán thân vậy....

Vũ Nhiên từ đầu đến cuối đều cười vô sỉ, hăng hái sắp xếp mọi thứ đầu vào đó, còn tốt bụng tặng cho Tâm An một túi nhỏ, chẳng biết bên trong đựng gì, mà Tâm An mắt sáng rỡ, cười rộ ra, chói mắt như ánh mặt trời, sau đấy liền tiến lại gần nàng, hành lễ một cái

" Sư phụ, đồ nhi có việc đi trước, không thể cùng đi với người được "

" Há? À, người cứ tự nhiên đi, không sao " Tàn Uyển Tinh hào phóng đồng ý, liếc mắt liền thấy thứ bên trong túi

Trắng trong như tuyết, mềm mại như lụa...

Tuyết Liên hoa

" Cái đấy.. " Nàng chỉ vào cái túi, tỏ ý muốn biết

" Đây là cánh Tuyết Liên, Vũ Nhiên cố tình hái cho đồ nhi một ít, đồ nhi vốn cần cánh hoa này, nhưng Hoàn Tuyết quý như con đẻ, nên đồ nhi không hái được " Tâm An giải thích vài câu, tay nắm dây cương nhảy thoát lên con ngựa, vẫy tay vài cái với nàng rồi hăng hái phóng đi mất

Có nên nói cho hần biết, cái này vốn chỉ là tùy tiện cho không, nàng nhớ, hình như đêm qua, những cánh hoa này rơi tự do trong không trung, rớt la liệt xuống sàn nhà, có vài cánh vì nàng say nên vô tình đập nát....

"Đi thôi " Vũ Nhiên chạm nhẹ vào vai nàng, đẩy đẩy nàng lên xe ngựa, gương mặt vô tội nhìn nàng

Cái con hồ ly giả hoạt này, thật biết nhắm vào yếu điểm của người khác, ngay cả huynh đệ cũng chơi ác như vậy

"Đội đã " Tịnh My từ xa chạy tới, có vẻ chạy vội, mồ hôi còn đọng lại trên trán, như thủy tinh lấp lánh " Tặng muội " Nàng đưa cho Tần Uyển Tinh một chậu hoa nhỏ, chậu hoa làm bằng ngọc màu lam trong suốt, có thể thấy được nước ở bên trong, trên mặt nước có một đóa hoa trắng tinh khiết, tuy chỉ mới nở nên còn khá nhỏ, nhưng điểm lệ đến mức người khác phải thốt lên trầm trồ

"Đây là Tuyết Liên hoa, ba trăm chậu mới thành công trông được một chậu như vậy, tỷ không có gì cho muội, chỉ có thứ này " Tịnh My cười tươi, còn rức rờ hơn cả đóa hoa, nhưng vành mắt đã đỏ hoe

"Muội.. Tỷ thật tốt " Tần Uyển Tinh ôm chầm lấy Tịnh My, nàng sống tích đức bao nhiêu kiếp mới có thể gặp được những người như vậy chứ

"Nha đầu ngọc, nếu muội có gì uất ức, cứ chạy đến đây, dù sao khu rừng này gần với Vũ quốc nhất, ta có thể giúp muội " Tịnh My dịu dàng chỉnh lại tóc cho Tần Uyển Tinh, ánh mắt vô cùng ấm áp

" Muội biết rồi "

Tịnh My vẫn còn hơi xót, lâu lắm rồi mới có cảm giác ấm áp, vậy mà lại vụt qua nhanh như một cơn mơ

Tiểu Nhị ho khan hai tiếng, quay mặt sang chỗ khác, nhưng tay lại chỉ về hướng Tần Uyển Tinh, hần cảm một lệnh bài bằng ngọc, mặt ngọc điêu khắc hoa sen tinh xảo màu trắng bạc, còn có dòng chú ngữ rất nhỏ bên dưới, nhỏ đến mức người ta khó có thể nhìn ra, phía trên cùng lệnh bài có khắc ba dòng chữ " Diễm Sơn Trang "

" Trang chủ và ta đã bàn qua, cái này tặng muội, sau này nếu gặp khó khăn, đến bất kì trang lớn nhỏ nào, đưa lệnh bài ra, sẽ có người giúp muội " Tiểu Nhị không biết lúc nào bản thân đã thay đổi cách xưng hô, âm thầm chấp nhận nàng, ngay cả lệnh bài quý giá cũng dám đưa cho nàng

Diễm Sơn Trang là trang lớn nhất, ngay cả hoàng thất các nước đều phải nể mặt ba phần chứ đừng nói đến những trang nhỏ khác, thấy lệnh bài, tức là thấy trang chủ. Trong cả trang này, chỉ có hai lệnh bài duy nhất như vậy, một cho trang chủ, một cái vậy mà vào tay nàng

" Mọi người cũng vậy, nếu có chuyện gì, đến Yên vương phủ, muội nhất định sẽ trợ giúp hết mức có thể " Tần Uyển Tinh cười, ánh mắt càng thêm nhu hòa ấm áp

....

Xe ngựa đã chạy ra khỏi khu rừng, chỉ còn chưa tới nửa canh giờ, sẽ tới Yên vương phủ

Tần Uyển Tinh vẫn còn nhìn lệnh bài, ngọc để làm lệnh bài này quả thật là thượng hạng, mặt ngọc sờ vào mềm mại, lại mát rượi, sau khi đọc xong dòng chú ngữ bên dưới, nàng mới an tâm cất vào không gian

" Ăn chút điểm tâm không? " Vũ Nhiên vẫn dùng ánh mắt dịu dàng nhìn nàng, thấy lệnh bài bị vòng tay nàng thu vào, hần cũng không có chút nghi vấn, thân nhiên như không thấy

" Không cần đâu " Nàng hơi vén rèm lên, xe ngựa đã chạy vào kinh thành, người người mua bán tấp nập, muốn bao nhiêu nhộn nhịp liền có bấy nhiêu nhộn nhịp " Sớm đã nghe nói Vũ quốc quanh năm như mùa xuân, giờ mới được diện kiến "

Vũ Nhiên hơi nhếch môi, nàng nói không sai, ở đây lúc nào cũng là mùa xuân, cây cối tươi tốt, vụ mùa luôn mang lại nhuận cao, nên Vũ quốc mới có thể vươn lên làm tứ đại cường quốc. Cũng vì thời tiết thuận lợi như vậy, nên di dân thường chọn nơi này để sinh sống

Nếu nói đến tứ đại cường quốc, thì bao gồm bốn nước: Tần quốc, Vũ quốc, Xiêm quốc và Tống quốc, mỗi nước đều có ưu điểm riêng, nên cũng được coi là tứ đại thiên đường

" Vương gia, vương phi, đã đến phủ rồi ạ " Tú Yên thông báo, rồi đỡ Tần Uyển Tinh xuống xe ngựa, gia nhân đều tập trung đầy đủ trong sân viện, thấy Vũ Nhiên và Tần Uyển Tinh bước vào, liền lập tức quỳ xuống hành lễ

" Bái kiến Yên vương gia, Yên vương phi "

Lúc trước còn gọi Vũ Nhiên là tam vương gia, nhưng khi hần qua cái tuổi mười tám, thì được phong tước vị đẳng hoàng - Yên vương gia, nhưng thay đổi cách xưng hô cần có thời gian, nên nhiều khi có người gọi hần là tam vương gia, hần cũng không để ý

Bọn họ rất biết chừng mực, mặc dù biết vương phi lúc nào cũng mang mạng che mặt, bỗng nhiên giờ lại không mang, ai cũng muốn thử ngắm nhìn dung nhan nàng, nhưng đều kiềm chế tò mò, giữ đúng thân phận

Yên vương phủ gần hoàng cung nhất, cũng được coi là vương phủ lớn nhất, trong sân viện trồng đủ loại cây cỏ khác nhau, một cảnh hoa cũng đáng giá cả vạn lạng hoàng kim

Sân viện lát bằng đá cẩm ngọc, còn có cả một đài phun nước lớn được làm bằng tảng đá nghìn năm, phía đông có một hồ nhỏ trồng đầy sen đỏ, dưới nước còn nuôi đủ loại cá quý giá đầy sắc màu... Đặc biệt là cá chép gấm Đông Sung, loại cá chép ba năm được cống nạp một lần, nhưng chỉ cống nạp đúng ba con, vậy mà trong hồ này lại có đến hơn chục con cá chép

Thoạt nhìn mọi thứ đều có giá trị, nhưng lại được kết hợp hài hòa, tạo cảm giác yên tĩnh

Tú Yên đưa nàng đến viện riêng ở phía tây, suốt đường đi nàng không nói một lời, chỉ im lặng đi theo Tú Yên

Tổng Thanh Thanh thật sự rất có tâm, lúc làm vương phi giả, ngay cả bước chân cũng lười ra khỏi viện, nha hoàn trong viện đều đuổi ra hết, chỉ một mình Tú Yên phục vụ, cũng chưa từng tháo mạng che mặt hay nói chuyện với bất cứ ai nên Tần Uyển Tinh không sợ người khác phát hiện ra điểm kì lạ

Tần Uyển Tinh dừng chân tại cửa viện, vì ở phía tây nên gọi tắt là Tây viện, bên trong được dọn dẹp sạch sẽ, nhưng không có một bóng người nào, chỉ có hai hộ vệ canh cửa

Tây viện được coi là viện lớn thứ hai so với Nam viện, tức là viện của Vũ Nhiên, bên trong đều trồng đủ loại hoa, nổi bật nhất là hoa mẫu đơn, nở rộ cả một vùng

"Vương phi, những nha hoàn này là vương gia đặc biệt sai tới, lúc trước người bị bệnh nặng nên mới phải giữ yên tĩnh tuyệt đối, giờ người đã khỏe, cũng nên cho thêm nha hoàn" Tú Yên cố ý nói to, để mọi người xung quanh nghe thấy, coi như giải thích tại sao lúc trước ở đây không có một bóng người

Đám nha hoàn cùng mấy chục hộ vệ quý xuồng, đồng thanh hành lễ "Bái kiến Yến vương phi"

Tần Uyển Tinh gật đầu, lơ đãng nhìn xung quanh, rồi tùy tiện chỉ hai nha đầu thoát nhìn thanh tú thật thà

"Hai người, phong làm nha hoàn nhị đẳng"

"Nô tì tạ ơn Yến vương phi" Hai nha đầu lập tức dập đầu, trên gương mặt ngập tràn kinh hi, các nàng vừa mới tới, chỉ biết bản thân làm chân sai vặt, không ngờ lại được một bước lên mây

"Các người tên gì?"

"Nô tì tên Hồng Đào" Hồng Đào có gương mặt thanh tú nhất, đôi mắt đặc biệt to tròn ngập nước, vô cùng đáng yêu, thoạt nhìn hoạt bát

"Nô tì tên Diệp Chân" Diệp Chân trái ngược hoàn toàn với Hồng Đào, nàng mang lại cảm giác dịu mát, từ lúc mới bước chân vào phủ, đều một thân thận trọng, ánh mắt luôn hạ xuống rất chừng mực

"Được rồi, tất cả lui hết đi" Tần Uyển Tinh phẩy tay, được Tú Yên đỡ vào phòng, bộ dáng muốn đi nghỉ ngơi

Trong phòng trang trí đầy đủ, giường làm bằng gỗ đàn hương còn thơm mùi nhàn nhạt, chăn nệm mềm mại như bông, giá nến đều được điêu khắc tỉ mỉ, trên bàn gỗ đặt một bình sứ cổ lâu năm, lớp men trắng như vôi, sờ vào mượt mà không thô

Bàn trang điểm vẫn là chăm chút tỉ mỉ nhất, gương đồng sáng bóng, xung quanh được mạ một lớp bạc, hai bên bàn còn có hai giá nến làm bằng hồng ngọc, trên bàn có đủ loại dưỡng nhan, có bốn hộp bàn, đều được sắp xếp trang sức đầy đủ, từ vòng cổ đến khuyên tai, trâm cài tóc xinh đẹp

"Tổng tiểu thư tự mình trang trí, nói là coi như cửa hồi môn cho người" Tú Yên đứng bên cạnh, chải lại mái tóc cho Tần Uyển Tinh

"Tỷ ấy thật tốt" Nàng cười nhẹ, đưa tay cất bớt trâm cài trên đầu

Tú Yên dường như có điều gì muốn nói, nhưng lại thôi, bởi vì nàng không có tư cách tùy tiện chất vấn chủ tử

"Sao thế?" Tần Uyển Tinh còn đang kiểm tra mấy lọ dưỡng nhan, lại nhạy cảm nhận ra tâm tình Tú Yên không tốt

"Tại sao người lại chọn hai nha đầu làm nha hoàn nhị đẳng, không phải chọn người của chúng ta sẽ tốt hơn sao?"

"Trong viện này có bao nhiêu là người của ta" Nàng lấy ra một ít phấn, hạt phấn vừa nhỏ vừa mịn, quả thật rất tốt

"Tổng cộng là hơn chục cao thủ ẩn mình, thêm vài chục cao thủ của vương gia" Tú Yên nghi hoặc nói, lại bình tĩnh, phải rồi, xung quanh đều là cao thủ giấu mặt, ai dám làm gì chủ tử "Là do nô tì đa nghi"

"Đa nghi cũng là chuyện tốt, vả lại họ đều là người của hần chọn" Tần Uyển Tinh cười, cất hộp phấn lên bàn, rồi đứng dậy "Đi thôi, chuẩn bị y phục tiến cung"

....

Kể từ giờ chỉ xoay quanh Vũ quốc, không còn liên quan gì Tần quốc nữa

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Độc Sủng Thật Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 68: Đi mà làm trai tân

" Có phải gấp lắm không? " Tú Yên hơi khựng tay lại, lo lắng hỏi

" Người báo lại cho hần là ta muốn vào cung, dù sao phận làm dâu mà chưa từng thỉnh an nhạc mẫu lần nào thì sao xem được " Tần Uyển Tinh vuốt ve mái tóc dài, mặc dù thái hậu không phải mẫu thân ruột thịt của Vũ Nhiên, nhưng ít ra cũng có công lao nuôi lớn hần, nàng hần là nên nể mặt một chút

" Dạ " Tú Yên lập tức lui ra, cũng không dám hỏi gì nhiều, chủ tử muốn vậy thì nàng cũng không thể can ngăn, trước khi đi còn cẩn thận dặn hai nha hoàn Hồng Đào và Diệp Chân vào hầu hạ Tần Uyển Tinh

" Nô tì bái kiến Yến vương phi " Hồng Đào và Diệp Chân đồng thanh nói, trên người đều đã thay y phục dành riêng cho nha hoàn nhị đẳng, quả nhiên là mang lại tư vị khác

" Lần này ta vào cung, chọn bộ nào nhẹ nhàng một chút, không quá bắt mắt, đơn giản càng tốt " Nàng vẫn còn soi bóng mình trong gương, nhàn nhạt nói

Nhiều thiên kim tiểu thư thích nhất là chưng diện những bộ y phục càng chói lóa càng tốt, vừa làm bản thân càng xinh đẹp, lại vừa phô bày gia thế khi vào cung, nếu được vua hoặc các hoàng tử vừa mắt, chính là một bước trên trời

Nhưng nàng không thích như vậy, ở đây nàng không còn là thất công chúa vạn sủng ái nữa, mà là Yến vương phi, lần đầu ra mắt người khác, vẫn nên ăn mặc thanh tú mà không bần tiện, như vậy vẫn là tốt nhất, đỡ rước lấy phiền phức không cần thiết

Diệp Chân rất biết có mắt phối đồ, nàng chọn y phục màu xanh lá mạ nhạt, kết hợp với trâm cài bằng ngọc bích điêu khắc hình trắng non, nhìn vừa đơn giản nhưng đủ thanh nhã, đủ kiêu sa lại đem đến cho người đối diện một cổ tươi mát

Hồng Đào lại có khiếu về làm tóc, nàng chỉ búi nhẹ tóc của Tần Uyển Tinh, để thừa ra hai sợi rìa tùy ý thả trên vai, cài cây trâm để phù hợp với y phục mà Diệp Chân chọn, còn trang điểm một lớp phấn mỏng lên gương mặt của Tần Uyển Tinh, càng làm nhan sắc nàng thêm xinh đẹp

Cả hai phối hợp vô cùng ăn ý, động tác cũng rất thuần thục

" Các người quen biết nhau từ trước à? " Tần Uyển Tinh đứng lên để Diệp Chân chỉnh sửa lại tà áo, buồn miệng hỏi

" Vâng, nô tì cùng Chân Chân vào phủ cùng một ngày, quan hệ cũng tốt " Hồng Đào vẫn nhanh nhẹn trả lời, để lộ cái răng khểnh đáng yêu, chợt nhận ra bản thân mình thất thố, liền vội che miệng

Diệp Chân từ chối cho ý kiến, chỉ hơi mỉm cười, còn kiệm lời hơn cả Tú Yên

" Các người sợ ta? " Thấy cả hai chợt im lặng, cười cũng không dám cười, còn cố tình giảm bớt sự tồn tại của bản thân

" Nô tì không có, chỉ là lần đầu được tiếp xúc với vương phi, nên hơi run " Hồng Đào cười cười, gương mặt có chút ngốc

Ai cũng nói vương phi rất đáng sợ, đuổi hết năm thiếp thất của vương gia mà không hề chớp mắt một cái, còn cái gì mà là đệ nhất xấu nữ nên mới viện có không ra ngoài, tính cách hung ác nên vương gia không sùng

Nhưng các nàng nhìn thế nào cũng không giống vậy, vương gia rõ ràng vô cùng sùng ái vương phi, đã vậy vương phi còn xinh đẹp như thần tiên tỷ tỷ, ở đâu ra xấu nữ? Nên nàng có phần hơi hoang mang

" Tập dần đi, ta rõ ràng rất dễ nhìn, làm sao có thể dọa sợ người " Tần Uyển Tinh nhìn lại bản thân trong gương, vẫn xinh đẹp ngời ngời cơ mà

" Dạ " Hồng Đào cười rộ lên, bản thân cũng đã không còn áp lực, ngay cả bản thân Diệp Chân cũng bị hành động của nàng làm cho bật cười, chợt nhớ ra cái gì đấy, Hồng Đào liền mách lẻo " Bọn họ đúng là rất quá đáng, vương gia mới là người cho đuổi năm thiếp thất kia ra, vậy mà họ lại dám đổ cho vương phi "

" Hừm? " Tần Uyển Tinh có chút hứng thú

" Vương phi đừng lo, viện của mấy thiếp thất ấy, là nằm ngoài Yến vương phủ " Diệp Chân tiếp lời, cũng không còn dè dặt như trước

" Nằm ngoài sao? "

" Vâng, bây giờ đã trở thành am ni cô, nếu vương phi muốn cầu phúc, có thể đi qua đó thắp một nén nhang " Hồng Đào cười khanh khách, mặc dù giọng điệu có chút nghiêm túc

Từ viện thiếp thất trở thành am ni cô? Vũ Nhiên ra tay cũng đủ ác, chỉ là đám nha đầu này không biết, thật ra ban đầu ba thiếp thất là do Tống Thanh Thanh tự tay đuổi, bắt quá, dù ai đuổi cũng không quan trọng nữa

Diệp Chân đưa tay chỉnh tóc cho Tần Uyển Tinh, đôi mắt có chút xúc động, vài tháng trước nàng và Hồng Đào chỉ là nha hoàn bỏ củi hoặc làm việc nặng, đều bị các thiếp thất kia ức hiếp không ra hình người, ngày ngày ngay cả cơm cũng không đủ ăn, lúc ngủ ở trong phòng củi, lúc ngủ dưới bếp đầy khói và tro, từ ngày các thiếp kia bị đuổi, thì nàng mới thoải mái hơn chút, cũng may... nàng còn có thể cố đi đến bước này

Sở dĩ Diệp Chân thân thiết với Hồng Đào, cũng là do bản tính nàng ta quá ngây thơ thân thiện, chưa từng nghi ngờ người khác, gặp khó khăn cũng cười hi hi cho qua chuyện, nên mới dễ bị ức hiếp, vậy mà Hồng Đào mỗi khi khóc xong, hôm sau lại tươi cười như nắng sớm, thật làm người ta vui lòng

"Vương phi, đã xong rồi" Diệp Chân thất thần hồi lâu, liền giật mình nói, âm thanh có chút xót xa

Tần Uyển Tinh gật nhẹ đầu, đi tới Nam viện, thấy biểu cảm của Diệp Chân, cũng không nói gì

...

Diễm Sơn Trang

Tĩnh My thần thờ nhìn ngoài cửa sổ, một lát sau nắm chặt tay, hít thở thật sâu rồi ôm đàn tới viện của trang chủ

Nàng hôm nay sẽ thổ lộ, đúng, nhất định sẽ nói ra nỗi lòng

"Đại tiểu thư, trang chủ đang vẽ tranh, người giữ im lặng chút ạ" Nha hoàn áo tím đứng canh cửa, khẽ khàng nhắc nhở

Tĩnh My còn đang quyết tâm cao trào, đầu còn hơi sức chú tâm đến lời nói của nha hoàn làm gì, nhưng nghe thấy trang chủ vẽ tranh, nàng liền hơi dừng bước

Hay để hôm sau nói

Đúng a, hôm sau là ngày lành tháng tốt, thích hợp để nói

Nhưng liên quan gì...

"Ta.. có việc gấp" Tĩnh My cắn môi dưới, bộ dạng trở nên mềm yếu, làm nha hoàn áo tím một phen khiếp sợ, liền lập tức lui ra mấy bước, còn bày ra dáng mời một cách cẩn trọng đối với Tĩnh My

Lão bà la sát hôm nay lại phát bệnh à? Phong tình quyến rũ đâu rồi?? Nét đẹp là loi như hồ ly đâu rồi?? Đại tiểu thư sao tự dưng lại đổi thành con gái nhà lành vậy???

Tĩnh My ôm chặt cây đàn cổ, từng bước từng bước vào phòng, chân nàng nặng như chì, bước đi trở nên trì trệ khó khăn

Tĩnh nhi từng nói, thích một người, âm thầm lặng lẽ cũng tốt, nhưng vài năm thì kiên nhẫn cũng thành mây bay lại còn khiến đối phương được nước làm cao, cho nên tốt nhất là đánh nhanh thắng nhanh, hỏi xem đối phương có thích mình không, dứt khoát một lần, đỡ đau khổ

Nhưng Tĩnh My lại không biết, bản thân Tần Uyển Tinh thông minh xinh đẹp đều có, chỉ mỗi tội không hiểu rõ thế nào là yêu, lấy đâu ra kinh nghiệm mà dạy cho Tĩnh My, tất cả những lý thuyết suông đều được nàng học từ tiểu thuyết ngôn tình mà ra, hiệu quả hay không thì không chắc

Trong căn phòng ngập tràn mùi hương trầm, khói trắng lan khắp phòng, làm mọi thứ trở nên mờ ảo, Tĩnh My nuốt một ngụm nước bọt, từng bước tiến tới, người nàng thích vẫn ngồi đấy, yêu nghiệt lười nhác cầm bút họa nên một bức tranh, nhưng ánh mắt lại chăm chú đến tuyệt độ

Là một bức tranh mỹ nhân, xinh đẹp như thiên tiên, nụ cười rực rỡ như ánh mặt trời, thiếu nữ trong tranh như động, một thân bạch y không nhiễm bụi trần, điệu múa trở nên động lòng người, để phát họa ra người chân thực đến vậy, đủ thấy hấn để tâm đến mức nào....

Tần Uyển Tinh... Thiếu nữ trong tranh lại là....

Bước chân Tĩnh My vô thức lui về hai bước, tay cầm đàn cũng bất giác run nhẹ lên, lòng đau như dao cắt, đau đến mức nào, là đau đến nghẹt thở, nàng không nói nổi một lời nào cả, tất cả đều bị bóp nát

"Người có chuyện gì à?" Hoàn Tuyết lúc này mới nhận ra có người vào, đưa mắt nhú mày nhìn nàng

Hấn chú tâm đến mức không để ý đến nàng? Trước giờ hấn luôn cảnh giác, ngay cả lá cây rơi cũng làm hấn để ý

"Sur huynh, huynh đã từng bao giờ thích ta?" Tĩnh My vô thức nói, âm thanh hơi run lên

"Người nói huu nói vượn gì đấy?" Hoàn Tuyết gấp bức tranh lại, không trả lời nàng

"Người huynh thích... Là Tĩnh nhi phải không?" Tĩnh My gắt gao nắm chặt đàn, móng tay gần như muốn đâm vào lớp gỗ dày

Hoàn Tuyết hơi khựng lại, cũng không đáp, hấn cất bức tranh vào hộp mạ vàng, đứng lên tiến lại gần Tịnh My

" Lui ra đi " Giọng hấn tỏ vẻ không vui, rồi lướt qua người nàng

" Huynh... Ta làm tất cả vì huynh, ta ngây ngốc ở đây suốt mười mấy năm, vì sao? Là vì huynh! Ta quyết sinh tử ở đây, vì sao? Là vì huynh! Ta yêu huynh đến như vậy, huynh căn bản cũng không nhìn lấy ta một cái, huynh tàn nhẫn đến vậy sao? " Tịnh My tuyệt vọng nói, âm thanh thê lương đến cực điểm

" Ngươi thích ta, thì buộc ta phải thích lại sao? Ngươi ở đây, cũng tại vì ta níu chân sao? " Hoàn Tuyết đã bước ra khỏi cửa, âm thanh tuy nhỏ nhưng lại vang khắp phòng

Đúng! Đơn phương mà, lấy đâu ra cả hai cùng thích lại, Tịnh My từ trạng thái đau lòng thành nóng giận, thực nữ dịu dàng gì đó vút hết đi, ngây ngốc mười mấy năm cũng vút hết đi, có khi nàng ở đây thêm hai mươi năm, ba mươi năm, hay năm mươi năm, thì hấn căn bản cũng không thích nàng, mà nàng đã thành lão bà mất rồi

" Được rồi, ngươi cứ ở vậy đi, cứ đi lưu luyến tiểu muội muội của ngươi đi, cả đời làm trai tân đi " Trai tân là gì? Nàng không biết, chỉ nhớ Tần Uyển Tinh từng nhắc đến một lần, nên lòi ra chữ luôn, thích là quái gì, kiên nhẫn là quái gì, vút hết đi, nàng cũng có lòng kiên nhẫn cùng tự trọng

" Ngươi dám mắng ta? " Hoàn Tuyết không thể tin quay lại, đương nhiên là giận đến hóa cười

Tịnh My chạy vụt ra khỏi phòng, cũng không thèm nhìn lại một cái, hiển nhiên ngay cả cách xưng hô cũng đổi, mà lạ một điều, mắng thì cũng đã mắng, thô lỗ cũng đã thô lỗ, quả nhiên nhẹ lòng hơn nhiều, tim cũng không đau như tưởng tượng, chỉ cảm thấy hơi mất mát

Hoàn Tuyết tính đuổi theo, nhưng lại bị người phía sau níu lại

...

" Chà chà, ngươi dám mắng cả trang chủ à? " Tiểu Nhị ngồi hóng hớt, vẻ mặt vô lại

" Rót ta thêm ly nữa " Tịnh My đập chén mạnh xuống bàn, nàng đã uống hơn hai vò rượu rồi, nhưng gương mặt vẫn vậy, chưa có dấu hiệu say

" Ngươi tính từ bỏ sao? "

" Liên quan gì ngươi "

" Ta dù sao cũng được coi là nửa bằng hữu của ngươi, không đúng à " Tiểu Nhị cười cười, hiển nhiên đối với chuyện lúc sáng vô cùng hứng thú

" Kì lạ là, ở đây, không đau lắm " Tịnh My đưa tay chỉ vào ngực trái, mơ hồ nói

" Ấy dà, ngươi thích trang chủ ở điểm nào? "

" Hấn không phải rất đẹp sao, cả cái trang này, hấn là người đẹp nhất đấy " Tịnh My nói như thể đương nhiên, đúng, hấn đẹp, nên nàng thích, lại còn mạnh nữa

Tiểu Nhị rót thêm cho nàng một chén nữa, hấn cũng không rành mấy chuyện này, nên thôi, thấy nàng mệt mỏi đau khổ như vậy, hấn cũng từng nghĩ, nàng nên từ bỏ sớm

Trang chủ vốn là người máu lạnh, khái niệm yêu thích đối với trang chủ xa vạn dặm, ai cũng không hiểu được, lao đầu vào chỉ thêm khổ

Tiểu Nhị phá lệ uống thêm vài chén, lòng cũng không biết nghĩ cái gì

" Huynh vẫn chưa đi? " Hoàn Tuyết đứng trên cầu, nhìn về hai người bên dưới đang uống rượu đến phát cuồng, ôm nhau mà hát hò như điên

" Ta vẫn còn lưu luyến, thời gian còn sớm, nên từ từ " Tâm An đứng bên cạnh, cười nhạt " Và lại, hôm nay được xem một màn như vậy, quả là đáng "

" Nữ nhân, khó hiểu đến nhường nào " Hoàn Tuyết buông mắt, nhàn nhạt nói

" Đúng vậy, vẫn là ta dễ hiểu hơn đúng không? "

....

Mã mượn laptop vài ngày, giờ mới đăng được:3

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Độc Sủng Thật Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 69: Vào cung

Vũ Nhiên vừa thay đồ xong, thì Tú Yên tới thông báo vương phi muốn vào cung

Trùng hợp là hần cũng có việc cần gặp hoàng thượng, nên gọi Tĩnh Phong chuẩn bị xe ngựa

Về mặt Tú Yên có chút đắn ra, hai vị này sao vừa mới về tới nơi, ghé còn chưa ngồi nóng đã vội vã kiếm thêm việc rồi, Tĩnh Phong trước khi ra cửa còn vỗ vai nàng một cái, coi như hiểu nỗi khổ của nàng

Từ Yến vương phủ đến hoàng cung chỉ cỡ một nén nhang là tới, xe ngựa của Vũ Nhiên được đặc cách chạy thẳng vào cung, trước khi chia nhau ra, hần còn dặn dò một vài câu với Tần Uyển Tĩnh

"Nàng đi theo cung nữ đến cung thái hậu, ta còn có chút việc cần xử lí với hoàng thượng, xong việc sẽ qua đón nàng "

Đây chính là không cho nàng ở lại cung qua đêm, cung nữ bên cạnh cũng không dám bắt bẻ

Tần Uyển Tĩnh gật đầu, dù sao nhà trước đây của nàng cũng là hoàng cung, nên cũng không ngỡ hay sợ hãi gì cả

Đùa à! Cho dù nàng chưa từng sống ở đây thì sao, nàng cũng chẳng sợ

Vũ Nhiên dặn dò thêm với Tú Yên, rồi mới an tâm rẽ hướng khác đi

"Yến vương phi, mời người đi hướng này " Cung nữ bày ra tư thế mời, cung kính dẫn đường

Trong cung này đâu đâu cũng trồng hoa, xa hoa không kém gì ở Tần quốc, nhưng lại quá hào nhoáng, sợ người ta không biết mình giàu có hay gì, cũng không trách được, Vũ quốc gần mạch dung nham, nên tài nguyên khoáng sản nhiều vô kể, ở đây nếu nói dư dả nhất là gì, thì chính là vàng, nhìn xem, sàn còn lát bằng vàng miếng nữa

Cung nữ dẫn nàng xuyên qua hoa viên, lát sau mới đứng trước cung của thái hậu

Ấn tượng của Tần Uyển Tĩnh đối với nơi này, chính là giống như ngôi chùa cổ sang trọng, phải, hai bức tượng hai bên cửa cung chính là tượng phật quan âm, bên trong cũng rất nhiều tượng, làm bằng đủ chất liệu khác nhau, ngọc thạch cũng có, vàng ròng cũng có, nhanh hương được thắp khắp nơi, tỏa ra khói trắng, nàng ngỡ như bước nhầm nơi, sờ thử đầu xem còn tóc hay không, mới thở phào khi bản thân chưa xuống tóc đi tu

"Thái hậu nương nương, Yến vương phi tới rồi à " Vị ma ma trông đã có tuổi, cung kính thông báo sau cánh cửa, cánh cửa phòng lập tức mở ra, Tần Uyển Tĩnh thấy rõ, ngay chính sảnh là tượng phật tổ làm bằng vàng ròng cỡ đại, một nữ nhân trung niên ăn mặc sang trọng cao quý, đang quỳ trước bức tượng, động tác trên tay chợt dừng lại

"Bái kiến mẫu hậu " Tần Uyển Tĩnh lên tiếng, nàng từng nghe nói, thái hậu Vũ quốc đam mê kinh Phật, ngày ngày đều cầu an cầu phúc cho dân, vạn người kính nể, lại có nhan sắc phúc hậu, giống như bồ tát sống, vật tùy thân của thái hậu là chuỗi hạt làm từ cây bồ đề ngàn năm vô cùng trân quý, nên nàng mới biết lão bà trước mắt là thái hậu

"Là Uyển Tĩnh phải không? Đại ma ma, còn không mau lấy ghế cho nàng ngồi " Thái hậu được ma ma bên cạnh đỡ đứng dậy, tay vẫn cầm chuỗi dây, sắc mặt lại vui vẻ hần

Tần Uyển Tĩnh cười nhạt, nói lời tạ ơn rồi ngồi xuống " Mẫu hậu vẫn khỏe chứ? "

"Nhờ phúc trời, ai gia vẫn còn có thể ngày đêm cầu an cho dân " Thái hậu nhấp một ngụm trà, giọng điệu bình thản, giống như bản thân đã không còn ở nơi phạm tu tục tử này nữa vậy

"Thứ cho nhi thần giờ mới có thể thỉnh an người được " Nàng cũng nhận một chén trà, nước trà trong vắt, đủ biết trà ngon

"Sức khỏe của con yếu ớt, ở nơi này cũng không quen, và lại ai gia cũng không quan trọng vấn đề quy củ, nên con đừng áy náy " Thái hậu nói với giọng hiền từ, đôi mắt tràn ngập sự nhân hậu vị tha, nhìn thế nào cũng không có chút uy nghiêm của kẻ bề trên

Người thật sự không để ý sao? Ngay cả cái việc đuổi hết năm thiếp thất do người an bài vào? Bất quá, nàng cũng không có ý muốn gây chuyện, chỉ làm bộ dạng thực nữ hết mực

"Cảm ơn người đã quan tâm "

Thái hậu ho khù khụ hai tiếng, đại ma ma bên cạnh bị dọa mất hồn, vội vàng vuốt lưng cho người thoáng khí, rồi cho người uống viên thuốc gì đó màu nâu nhạt, sắc mặt thái hậu mới có thể hòa hoãn hơn một chút

"Người không sao chứ? " Nàng bên cạnh quan tâm hỏi, cũng đến vuốt lưng cho thái hậu, nhưng đang vuốt giữa chừng, tại nàng hơn khựng lại, chi là xảy ra trong giây lát, không ai để ý

" Sức khỏe của ta vốn không tốt, làm con lo lắng rồi " Sắc mặt thái hậu tái nhợt, nói cũng khó khăn, đại ma ma liền đóng cửa sổ xung quanh lại, sau đó ngồi xuống giải thích với Tần Uyển Tĩnh

" Thái hậu nếu gặp gió đầu phát bệnh, vương phi thông cảm "

Tần Uyển Tĩnh tất nhiên nể mặt, cười trừ, sau đó hơi buông mí xuống che giấu tâm tình trong lòng

Lão bà này, e là không sống lâu nổi nữa

...

Hoàng cung ở Vũ quốc thiếu nhất chính là tiểu hài tử, nói thẳng ra là các vương tôn quý tộc đều rất khó có con, nên họ mới cung chiêu những đứa con hiếm muộn của mình đến vậy, hoàng cung cũng không ngoại lệ, thái hậu chỉ sinh được một trai một gái, là hoàng đế hiện tại và Ái Vân công chúa

Mẫu thân của Vũ Nhiên là sủng phi lúc trước, nhưng cũng chỉ sinh được một mình hần

Hoàng hậu bây giờ cũng vậy, chỉ sinh được một công chúa, sau đó không còn khả năng sinh nữa, cho nên thái hậu mới nóng lòng bồi dưỡng cháu, ném năm thiệp thât vào phủ Vũ Nhiên, sau này vì áy náy với Tần Uyển Tĩnh, nhận ra bản thân thiếu suy nghĩ, nên mới âm thầm giải trừ hết đám thiệp ấy giùm nàng, hảo cảm của nàng đối với thái hậu cũng không tệ

Mà trước mặt nàng, là Trần Ái công chúa, nữ nhi duy nhất của hoàng hậu, khoảng mười ba tuổi, đáng người nhỏ bé, từ trên xuống dưới đều là phục sức quý giá, nhan sắc vô cùng đáng yêu, nhất là đôi mắt to tròn ngập nước kia, chỉ là được cung chiêu từ nhỏ nên bản tính có chút kiêu ngạo

" Ngươi là Yến vương phi? " Trần Ái nhìn chằm chằm Tần Uyển Tĩnh, thò lỗ buông ra một câu

" Trần Ái, không được vô lễ " Hoàng hậu ngồi bên cạnh, sắc mặt tái nhợt vì bệnh, mới hơn ba mươi mà trông chừng như đoá hoa lụi tàn, nhan sắc vô cùng tiêu tụy, lớp phấn dày trên mặt mới có thể miễn cưỡng tạo ra chút sắc hồng, so với phi tần như hoa như ngọc, thì hoàng hậu kém xa muôn dặm

" Mẫu hậu, con chỉ hỏi tí thôi mà " Trần Ái nũng nịu nắm lấy tay áo của hoàng hậu, bất mãn vì bị nhắc nhở

Tần Uyển Tĩnh chỉ nở nụ cười, nàng vừa bước ra khỏi cung thái hậu, thì lại bị người của hoàng hậu mời ra hoa viên nói chuyện, nhìn nét mặt của hoàng hậu đối với Trần Ái, không có chút trách cứ vì hành động thất thố, mà còn dùng ánh mắt cung chiêu nhìn nữ nhi

Thật là, dạy như vậy sẽ làm hư con mất

" Mọii mọii sức khỏe đã tốt hơn chưa? " Hoàng hậu hỏi rất thân mật, coi như lãng tránh vấn đề của Trần Ái

" Đa tạ hoàng hậu nương nương đã quan tâm, thiệp thân vẫn tốt " Tần Uyển Tĩnh vẫn giữ lễ, nhìn lại nhan sắc của hoàng hậu so với nàng, thì là nàng nên hỏi thăm mới phải

" Mọii không cần ngại lễ nghi, chúng ta cũng coi như là người một nhà rồi " Hoàng hậu cười, lúc cười càng làm sắc mặt thêm nhợt nhạt

" Vâng "

Trần Ái nhìn chằm chằm cây trầm cái của Tần Uyển Tĩnh, tò mò muốn có, cây trầm này là đồ nàng mua ở Tần quốc, kiểu dáng đơn giản, chất liệu vô cùng đặc biệt, một tiểu cô nương bình thường thích cũng đúng, nhưng Trần Ái là công chúa, làm ra bộ dạng đó quả thật rất mất mặt

" Tam hoàng thẩm, thẩm có thể cho con cái trầm được không? " Trần Ái tính hùng hổ đòi, nhưng nhìn vào đôi mắt đen hun hút của Tần Uyển Tĩnh, liền ngập ngừng không dám, giọng nói trở nên nhu hòa hơn

Đúng là trẻ con dễ dạy, Tần Uyển Tĩnh cười ảm áp, đưa tay tính tháo cây trầm xuống, lại bị tiếng nói từ xa át lấy

" Trần Ái, sao con có thể thiếu suy nghĩ như vậy " Đức quý phi một thân hoa phục, nhan sắc vô cùng xinh đẹp, so với hoàng hậu chính là khác một trời một vực, còn là một trong hai quý phi sinh hạ được hoàng tử

" Ý của mọii mọii là sao? " Giọng nói hoàng hậu lạnh băng, khí chất liền một phát tăng vọt, làm Tần Uyển Tĩnh còn giật mình

" Trần Ái cũng coi là nhi tử của mọii, mọii cũng chỉ nhắc nhở vài ba câu " Đức quý phi cười tươi như hoa, không để ý bộ dạng lạnh lẽo của hoàng hậu

" Ai là nhi tử của ngươi, ta mới không thèm làm " Trần Ái từ nhỏ đã nhận vô vàn sủng ái, nên có cái gì nói cái đó, nàng ghét nhất chính là dáng vẻ của Đức quý phi, rất giả dối

Đức quý phi chỉ cười nhạt, không thèm chấp nhặt với Trần Ái, lúc trước nàng còn nhường mẫu tử hoàng hậu ba phần, giờ nàng có đứa con trai của riêng mình rồi, thì còn sợ gì nữa

" Đây là Yến vương phi sao? Quả nhiên là quốc sắc thiên hương " Đức quý phi liếc nhìn nữ nhân bên cạnh, nở nụ cười rực rỡ

Tần Uyển Tinh gật đầu không đáp, nàng không có ý định xen vào cuộc nói chuyện của họ, và lại nàng được khen nhiều đến mức quên tai rồi

" Uyên nhi, mau lại đây gặp hoàng thất đi con " Đức quý phi gọi tiểu nam hài ở sau bụi hoa, giọng điệu vô cùng dịu dàng

Hoàng hậu chợt nhíu mày, ả hồ ly này, lại dám nhận họ hàng với Yến vương phi

Tiểu nam hài khoảng mười tuổi, mặc áo bào màu xanh lam, dáng người nhỏ bé, đôi má phúng phính trắng nõn, nhan sắc thập phần đáng yêu xinh đẹp, người nhìn người yêu

" Bái kiến... hoàng thất " Tiểu nam hài rụt rè, nắm lấy vạt áo của bản thân, giọng nói ngây thơ non nớt

" Là Gia Uyên hoàng tử đứng không? Đã lớn như vậy rồi " Tần Uyển Tinh xoa đầu Gia Uyên, mái tóc y mềm mại như tơ, tạo xúc cảm rất tốt, nàng từng nghe sơ đồ hoàng thất rồi, nên mới đoán đứa trẻ này là Gia Uyên hoàng tử

Da mặt Gia Uyên rất mỏng, bị tỷ tỷ xinh đẹp xoa đầu, hai má trắng nõn liền đỏ ửng như cà chua, tay vô thức vò vạt áo mạnh hơn

" Ngươi đỏ mặt cái gì? " Trần Ái không thích tiểu đệ này, quá rụt rè, quá yếu ớt, lại còn hưởng hết sự sủng ái của phụ hoàng

" Đệ.. đệ " Gia Uyên bản tính rất đơn thuần, ít ra ngoài mặt còn bộc lộ được sự đáng yêu của hài tử, nhìn hoàng tỷ chất vấn, liền lắp bắp không biết trả lời ra sao, hai mạng tai cũng đều đỏ ửng lên

" Được rồi Trần Ái, Gia Uyên chỉ là ngại gặp mặt người lạ " Tần Uyển Tinh cười vài câu, đứa bé này đáng yêu như vậy, thật muốn bắt về nuôi

Trần Ái là đứa nhỏ nhạy cảm, nhận ra hoàng thất của mình thích Gia Uyên hơn, liền sinh lòng ghen tị, gương mặt không cam lòng, nắm lấy tay Tần Uyển Tinh mà nũng nịu " Hoàng thất, người thương con nhất phải không? "

What? Phu quân nàng còn chưa thương, sao phải đi thương người lạ, bất quá nàng không nói ra, sợ làm tổn thương đứa nhỏ, mặc dù con bé này chẳng nhỏ gì

" Ta thương cả hai đứa " Nàng cười như hoa, nhưng đây không phải câu trả lời mà Trần Ái cần, con bé xiu mặt ra hân

Gia Uyên nghe vậy liền cười ngọt, lần đầu tiên hoàng tỷ so sánh với hân mà lại bị ngang bằng, tất nhiên là trước mặt người lạ, ai cũng ngại thân phận của hoàng tỷ, cái gì cũng nhường hoàng tỷ, hân ngoài mẫu phi sủng ái ra, cái gì cũng thua xa hoàng tỷ

Suy nghĩ của hài tử lúc nào cũng non nớt đơn giản như vậy, nhưng Gia Uyên lại có suy nghĩ quá mức không đúng lứa tuổi, thằng bé ghen tị với Trần Ái, thậm chí là ghét vị hoàng tỷ này, nhưng ngoài mặt không hề bộc lộ ra, bởi gương mặt trẻ con búng sữa, chẳng ai hiểu rõ suy nghĩ của hân cả, chỉ coi hân là tiểu hài tử để đối xử

Ngoại trừ Tần Uyển Tinh có thể nhìn thấu hân, nàng biết rõ Gia Uyên không đơn giản như vẻ bề ngoài, đùa chút, nếu nói Gia Uyên là cáo, thì nàng chính là lão cáo nghìn năm

So với Trần Ái cái gì cũng nói ra, Gia Uyên vẫn là nội tâm đáng sợ hơn nhiều

...

Các cậu follow (theo dõi) cho tớ, thật hạnh phúc quá mà T.T

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Độc Sủng Thật Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 70: Vào cung (2)

Trần Ái tự tay rót cho Tần Uyển Tinh một chén trà, mặc dù động tác hơi vụng về, nhưng cũng đủ làm cho hoàng hậu ngạc nhiên, ái nữ của nàng mà chịu làm những chuyện này ư?

Gia Uyên cũng không kém, cái tay nhỏ cầm chắc chén bằng sứ, rót cho hoàng hậu trước, sau đến Đức quý phi, rồi mới tới Tần Uyển Tinh, rất có trình tự, chỉ là Đức quý phi ngoài mặt mỉm cười, nhưng trong lòng không vui, nhi tử của nàng sao lại đưa cho hoàng hậu trước mà không phải nàng?

Đức quý phi dường như được sủng mà quên mất rằng, bản thân nàng dù sinh ra hoàng tử, dù được hoàng đế yêu thích, nhưng không thể vì thế mà đòi ngang hàng với hoàng hậu

Tần Uyển Tinh nhìn hai hài tử đang dâng trà cho mình, cảm thấy tư vị này cũng không tệ

"Đúng là hài tử ngoan, đặt đó cho ta là được " Nàng mỉm cười, cũng không nhận lấy chén của ai cả, đây giống như một trò chơi, nếu chọn chén của ai, thì tức là nàng đồng ý đầu quân cho người đó, Gia Uyên cũng cần thể lực Yến vương phủ để sau này có thể thuận lợi đăng cơ

" Ta có quà cho hai đứa " Nàng lấy ra trong tay áo hai viên dạ minh châu lớn bằng quả trứng gà, cả hai viên đều phát ra ánh sáng lạ, lúc màu xanh lúc màu tím, dĩ nhiên vừa nhìn đã biết đồ trân quý

" Đa tạ tam hoàng thẩm " Trần Ái và Gia Uyên đồng thanh nói, gương mặt đều hứng thú, cầm lấy viên dạ minh châu mà nàng niu, hiển nhiên là lần đầu tiên thấy viên dạ minh châu mà có màu lạ như vậy, Trần Ái liền mơ hồ cảm thán " Thật đẹp, đây là màu gì vậy? "

Tần Uyên Tĩnh mỉm cười, lấy hai chén trà vừa được dâng lên hòa lại làm một chén, rồi nhấp nhẹ

Đó là màu galaxy

Lúc trước ở viện công chúa của nàng có rất nhiều, đều là đồ tiến cống ở Tây vực, mỗi năm năm viên chia đều cho các hoàng tử, nhưng các ca ca nàng đều đem cho nàng, ngay cả phụ hoàng và mẫu hậu cũng cho nàng hết, nhiều quá không biết để đâu nên nàng làm đá lát đường, ban đêm phát sáng cũng đẹp mắt

Trước khi đi nàng tiện tay cho vài chục viên vào không gian, để sau này lỡ có chuyện còn lấy ra dùng, không ngờ lại trở thành quà tặng

" Cái này là dạ minh châu do Tây vực tiến cống " Đức quý phi ngạc nhiên nói, vật này hoàng thượng vô cùng nâng niu, đều đặt ở thư phòng, thái hậu cũng có hai viên, còn lại thì chả ai có cả, vậy mà giờ nàng ta lại tùy tiện tặng hai viên dạ minh châu, có phải là quá hào phóng rồi không?

" Đồ quý giá như vậy, liệu có phải là không nên tặng? " Hoàng hậu hiếm khi đồng tình với Đức quý phi như vậy, mặc dù hoàng đế cũng có ba viên, nhưng đều có màu xác định, còn những viên này, thay đổi màu liên tục, nhìn vào còn biết là đáng giá hơn những viên trong thư phòng

" Không sao, Trần Ái và Gia Uyên thích là được " Tần Uyên Tĩnh cười trừ, nếu mà mọi người thích, nàng cũng cho vài viên làm cảnh, cần gì nghiêm trọng hóa vấn đề lên như vậy

Trần Ái nghe vậy, liền cười đến vui vẻ, càng cảm thấy thích vị hoàng thẩm này hơn, hoàng thẩm còn dễ thương hơn hoàng thúc nhiều. Làm sao một người đáng sợ như hoàng thúc, lại có thể từ dịu dàng hào phóng như vậy chứ

" Cũng không còn sớm, thần thiếp xin phép về trước, lần sau lại đến thăm " Tú Yên đã chuẩn bị áo choàng cho nàng, chỉ đợi nàng đứng lên sẽ khoác vào thôi

" Muội muội phải về sao? Ta không có gì cho muội, nếu lần sau vào, đến cung của ta chơi vài ngày đi " Đức quý phi thân thiết nói, nếu để Gia Uyên tiếp xúc với nữ nhân này nhiều, cũng là chuyện tốt

Phải biết rằng thể lực nhà mẹ đẻ của Yến vương gia vô cùng hùng hậu, mà thể lực nhà mẹ đẻ của Yến vương phi cũng không kém, nếu có thể được bọn họ hỗ trợ, thì vị trí thái tử sớm muộn gì cũng vào tay Gia Uyên

" Tam hoàng thẩm, con có thể đến Yến vương phủ chơi không? " Trần Ái cũng không kém, niu lấy tay áo của Tần Uyên Tĩnh

" Tất nhiên là được " Nàng nhẹ nhàng trả lời, không biết là trả lời cho cả hai, hay chỉ một mình ai đó

...

Vũ Nhiên đàm phán với hoàng thượng rất nhanh, đôi mắt lâu lâu nhìn ra cửa sổ, hoàng thượng đang chuẩn tấu, nhưng cũng vô cùng để ý đến hành động nhỏ của hoàng đệ

" Sao vậy? " Hoàng thượng đặt bút xuống, mặc dù lớn hơn Vũ Nhiên tận mười tuổi, nhưng nhan sắc lại vẫn ngời ngời, vô cùng anh tuấn, nhìn những nhi tử của hắn, đến người thân của hắn, đều là tuyệt sắc, tất nhiên hắn cũng không ngoại lệ

" Đệ có việc về trước, e là không thể chơi cờ " Vũ Nhiên cười, hắn không ngờ hôm nay lại nhiều việc đến vậy

" Việc gấp lắm à? " Hoàng thượng đưa mắt nhìn Vũ Nhiên, đôi mắt cũng mang ý cười, lại chợt nhớ ra chuyện gì đó " Phải rồi, hoàng đệ phụ (em dâu) cũng nhập cung chung với đệ mà, cũng nên ra mắt thăm chứ "

" Nàng ấy sức khỏe không tốt, chắc vẫn còn trong cung thái hậu " Vũ Nhiên từ tốn đáp, hắn nghĩ nàng ít tiếp xúc với hoàng thất ở đây thì hơn

" Ồ, cũng đã lâu lắm không đi thăm thái hậu " Hoàng thượng cười nhạt

Một thái giám nhẹ bước vào, thì thầm gì đó vào tai hoàng thượng, hắn nghe xong liền bật cười

" Hoàng đệ phụ đến tìm đệ "

Vũ Nhiên tất nhiên nghe rõ lời thái giám nói, liền cố ý đứng lên muốn về phủ

" Nếu đã đến, thì vào nói dăm ba câu đi " Hoàng thượng phát tay bảo thái giám mời Tần Uyên Tĩnh vào, tỏ ý muốn giữ Vũ Nhiên lâu thêm một chút, tất

nhiên đề nữ nhân vào thư phòng là phạm quy chế, nhưng đây là ngoại lệ đầu tiên, kể cả thái hậu cũng chưa từng bước vào

Hoàng đế quả thật không nề mặt hấn, mấy tháng rồi mới chịu nhập cung, bao nhiêu công việc sổ sách đều ập lên đầu hấn, giờ mới thấy Vũ Nhiên ló mặt, tất nhiên không thể để chạy mất, sổ sách vẫn còn cả chục cuốn chưa phê chuẩn, hấn ngày đêm làm cũng không hết, ngay cả thăm thái hậu cũng không có thời gian

"Thần tiếp bái kiến hoàng thượng" Tần Uyển Tinh được thái giám dẫn vào, không nhanh không chậm hành lễ

"Hoàng đế phụ không cần đa lễ, vẫn là người một nhà, lễ nghi rườm rà bỏ hết đi" Hoàng thượng cười, lên đưa mắt nhìn biểu hiện của Vũ Nhiên, lại nhìn Tần Uyển Tinh

Coi như cũng xứng đôi vừa lứa

Tần Uyển Tinh thầm nói trong lòng, vậy tức là nàng sau này không cần hành lễ nữa sao? Cũng tốt, thế là nàng không khách khí ngồi xuống bên cạnh Vũ Nhiên

Thái giám bên cạnh rót cho nàng một chén trà đặc, hôm nay nàng uống trà no rồi, chắc lát về khỏi ăn tối

Vũ Nhiên đang suy nghĩ, thấy nàng nâng chén trà tính uống, liền muốn ngăn cản, kết quả nàng đã kịp nhấp một ngụm, ngoài mặt nàng cười, nhưng trong lòng chửi mẹ nó cả trăm lần

Đáng! Đáng khủng khiếp

Cái thứ trà gì mà đáng lên não nàng, vừa đáng vừa chất, có chỗ nào ngon đâu

Vũ Nhiên thấy nàng cười rức rồ, liền lập tức rót cho nàng chén nước trong, nụ cười nàng mới dần trở nên bình thường

"Muội thấy trà thế nào?" Hoàng thượng cười cười, cũng tự mình nhấp một ngụm

Ngươi còn dám hỏi!!!!

"Không biết, trà này tên gì?" Nàng nhẹ nhàng đưa tay áo lên, vờ che miệng hỏi, nhưng nhanh chóng cho viên kẹo ngọt mà Vũ Nhiên mới dúi vào tay cho, mới khiến vị đắng tan gần hết

"Trà tâm sen"

Rắc

Nàng nghe rõ tiếng kẹo vỡ nát trong khoang miệng...

Trà tâm sen mà ngươi pha đậm đến mức này, rõ ràng là muốn ám sát người khác

"Hoàng huynh bận bịu công việc, nên uống trà để tỉnh ngủ, thành thói quen mới pha đậm như vậy" Vũ Nhiên ôn tồn giải thích, hấn ngồi gần nàng nhất, nghe rất rõ tiếng kẹo bị cắn

Hoàng thượng thấy nàng vẫn nở nụ cười ôn hòa, còn bày ra bộ dạng thường thức trà, liền như tìm được tri kỷ, cuối cùng cũng có người nhận ra trà ngon

Mấy vị phi tử của hấn, mỗi lần uống xong đều bất giác nhăn mày, ngại hấn ở đây nên cố gắng nuốt vào, nở nụ cười còn khó coi hơn khóc

Mà hoàng đế phụ này, không có chút cảm xúc dư thừa, rất tốt

"À, trà tâm sen ăn chung với bánh kim tơ sẽ ngon hơn" Hoàng thượng đột nhiên trở nên nhiệt tình, ngay cả điểm tâm yêu thích cũng không ngại chia sẻ

Bánh kim tơ có hình vuông, làm từ bột gạo được ủ ba ngày ba đêm, nhân bánh làm từ đậu đỏ ngào đường, bên ngoài phủ một lớp vỏ làm từ bột và trứng gà, tạo nên màu vàng óng ánh đẹp mắt, sau đó đem hấp với lá dứa, vừa thơm vừa mềm. Nhìn công đoạn tưởng chừng đơn giản, nhưng việc chọn nguyên liệu và gia vị với cùng khó khăn, mãi mới có thể làm ra thành phẩm hoàn chỉnh

(Tự biên công thức bánh, chẳng biết có ăn được không:3)

Nàng cho một miếng bánh vào miệng, vỏ bánh giống như kẹo bông gòn, vừa chạm đã tan

Ngọt! Ngọt tới mức cổ họng nàng khó chịu vô cùng

Cái thứ này ngâm trong cả tấn đường nâu hay gì, ăn vào cứ như cho cả thau nước đường vào miệng, ngọt ngấy

Uống chung với trà tâm sen....

Nàng hơi nề phục dạ dày của hoàng thượng, ăn như vậy mà vẫn có thể sống đến ngày này

" Thế nào? " Hoàng thượng mong chờ hỏi han

" Vị không tệ, chỉ là, thần thiếp không ăn được đồ quá ngọt, vẫn là nên nhường cho vương gia " Tần Uyển Tinh cố nuốt miếng bánh xuống, sau đấy đưa miếng còn dư mời Vũ Nhiên ăn

Vũ Nhiên thấy như vậy, lòng liền mừng thầm, nàng vậy mà chịu chia sẻ miếng bánh cùng hần, thật ra hần không thích ăn điểm tâm ngọt, nên bánh kim to cũng chưa từng chạm miếng nào, giờ nàng mời, hần đương nhiên không khách khí

Miếng bánh này... Vị của nó thật quá kinh dị

" Thế nào hoàng đệ? "

" Ngọt phát ngán " Vũ Nhiên chán ghét buông ra một câu trước mặt hoàng thượng, rồi tự ý nắm tay Tần Uyển Tinh ra khỏi cung, nếu không phải do nàng đưa, hần đã không do dự phun ra ngoài

"... "

Nàng cười thầm, chờ đó đi, lão già chết tiệt!!

....

Truyện ngoài lề

Sau khi ngồi trên xe ngựa, thấy Vũ Nhiên đã uống hơn ba chén nước, nàng liền hứng thú hỏi thăm

" Ở đây có sầu riêng không? "

" Sầu riêng? Nàng có chuyện gì sầu não à? "

" Ý ta là trái cây ấy, là trái sầu riêng "

" Chưa từng nghe qua, à đúng rồi, lúc trước ở Bắc Mạn, hình như đã từng nghe tên rồi "

" Vậy người đặt giùm ta vài trái đi "

" Nếu nàng thích thì ta sẽ cho người đi mua ngay "

" Ừ " Sau đó đem tặng hết cho lão hoàng thượng, để hần biết thưởng thức thế nào mới là vị ngon

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Độc Sủng Thật Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71: Giác mơ kiếp trước

Tần Uyển Tinh lơ mơ mở mắt, nhìn khung cảnh xung quanh có chút mơ hồ, cả thân hình đều bị bao bọc bởi người phụ nữ quen thuộc

Mẹ!

Sao lại như vậy?...

Nàng không nghe rõ mẹ nàng nói những gì, cũng không biết bà đang sợ hãi điều gì, chỉ nghe thấy tiếng đập cửa dồn dập, thân hình bà đột nhiên run lên, rồi nhét nàng vào tủ gỗ, khép chặt cánh cửa lại, để nàng không thấy bên ngoài, trước khi đóng cửa, đôi mắt bà nhìn nàng vô cùng dịu dàng, còn vuốt nhẹ mái tóc của nàng, sau đó mới lưu luyến rời đi

Nàng nghe thấy tiếng la hét, tiếng nổ sùng, nàng muốn chạy ra ngoài, nhưng chân không nhúc nhích, muốn kêu tên mẹ, nhưng cổ họng bị nghẹn lại, cuối cùng chỉ biết cuộn mình nằm im trong tủ, hiểu rõ được sự sợ hãi là gì, cả người đều như bị ai điều khiển

Nàng được tổ chức nhận nuôi, bởi mẹ là một nhân viên làm trong phòng thí nghiệm của trụ sở chính, đang thực hiện quy trình điều chế thuốc giải độc E502, E502 là thuốc độc rất mạnh, dễ tan trong không khí, người nào hít phải, máu lập tức đông lại, hệ thần kinh não bộ ngừng hoạt động, ngay cả xương cũng vỡ vụn, chết một cách người không còn ra hình người

Mà trước khi chết, mẹ nàng từng nhắc đến E502, chẳng lẽ là di ngôn cuối cùng của bà, chính là điều chế thuốc giải độc?

Nàng nghe lời tổ chức, học những thứ chuyên môn, trở thành một con chuột bạch mà không hề hay biết, sau này, nàng biết được tổ chức muốn dùng thuốc độc này để khủng bố mà không muốn độc ảnh hưởng tới bản thân, nàng liền âm thầm xóa hết dữ liệu, triệt để xóa luôn cả công trình hơn ba năm thực hiện, cùng mười mấy năm của mẹ

Tổ chức sau khi phát hiện ra dữ liệu bị xóa, lại thấy nàng trốn thoát không thành, liền một mực nhốt nàng vào phòng tối, ngày đêm tra tấn vì sự phản bội, nhưng không giết nàng, vì nàng là người duy nhất biết công thức thuốc giải, là người duy nhất còn có cơ hội điều chế thành công, bởi nếu lại đào tạo thêm một người nữa, lại mất vài chục năm công sức, quá nhiều thời gian

Nàng phải tìm cách rời khỏi nơi dơ bẩn này, ngoài mặt thì đồng ý, nhưng thâm tâm lại muốn phá hoại, có một lần thấy thời cơ đã tới, nàng liền trốn khỏi tổ chức, nhưng cuối cùng vẫn bị bắt lại, còn bị đánh gãy một chân, nếu không phải có tên nam nhân ra đỡ cho thêm một nhát, thì hai chân nàng đã vĩnh viễn bị phế

Tên nam nhân ấy đối xử với nàng rất tốt, lại vô cùng dịu dàng, chưa từng một lần mắng chửi nàng, còn vì nàng mà gãy mất hai cái xương sườn, nhưng tâm nàng chỉ hướng đến sự tự do, khát khao tới mức không còn quan tâm cái gì nữa, ngay cả tâm chân tình của hắn nàng còn chưa từng liếc mắt

Càng về sau, nàng càng cảm thấy tuyệt vọng, cuối cùng là đi tìm cái chết, nhưng chết như vậy quá hơi cho bọn chúng, nàng biết đại boss sợ ma sợ quỷ nên tính tìm sợi dây treo cổ trước cửa phòng của đại boss, chết thật đáng sợ để hắn ta ít nhất phải bị ám ảnh tâm lý, nhưng nhìn chân như vậy liền thôi

Tên nam nhân kia vẫn đối xử tốt với nàng, nàng không nhớ rõ mặt mũi của hắn, chỉ ghi nhận hắn rất dễ nhìn, nên trong lúc điều chế thành công thuốc giải, nàng đã lén bỏ vào ly rượu mời hắn uống, coi như là trả ơn lúc trước hắn đỡ giùm, rồi mới an tâm phát tán E502 khắp trụ sở chính của tổ chức

Nàng không biết tiếp theo có chuyện gì xảy ra, chỉ là nàng đã điều chế thành công thuốc giải, đã làm theo tâm nguyện của mẹ, đã nhìn nhiều chuyện dễ tiện trong cuộc sống, có một vị bằng hữu, là quá đủ rồi, nàng mới quyết định tự sát trong căn phòng của mình, vừa cắt cổ tay vừa uống thuốc ngủ, lại vừa đồ xăng ra khắp phòng, sau đó chầm ngồi

Nàng biết bản thân đã chết, nhưng nghe tiếng nam quen thuộc gọi tên nàng, không, là gào tên " Tiểu Hoài ", tiếng rất thảm, vô cùng thảm, nàng nghe còn xúc động, chỉ là, nàng không thể mở mắt, và lại căn phòng cháy lớn đến thế, làm sao có ai dám vào, nàng quên rằng ở đây còn có một người đợi nàng, một nam nhân dành cả đời để đợi nàng

Cuối cùng, trước khi hồn lìa khỏi xác, nàng nghe ai đó thì thầm bên tai " 502 "

Lúc đó tim nàng đã không thể đập lại...

(Ghi chú: Drama HQ xin hân hạnh tài trợ chương này)

....

" Tình nhi! Tình nhi "

Tần Uyển Tình bị lay dậy, mồ hôi ướt đẫm trán, nước mắt giàn giụa cả gương mặt, đây là đâu? Nàng mơ hồ nhìn nam nhân trước mặt, vô thức gọi tên " Chi Thiên? "

Vũ Nhiên lo lắng nhìn nàng, vội lấy khăn tay lau mồ hôi cho nàng, lòng hắn sợ hãi muốn chết, mới này nàng vừa hết vừa giãy giụa vô cùng đau đớn, hắn khó khăn lắm mới lay nàng tỉnh

" Ủ, sao nàng biết tên tự của ta? "

Giờ phút này, nàng mới nhận ra nam nhân này vô cùng quen thuộc, nước mắt lại bắt giắc rơi xuống, nàng đưa tay lau đi, nhưng nước mắt vẫn cứ thi nhau rơi, làm Vũ Nhiên một phen sợ hãi

" Sao vậy? Nàng đau ở đâu à "

" Ta... ta... "

Nàng hơi lấy lại được sự tỉnh táo, sao lại mơ giấc mơ như vậy? Cái quá khứ ấy đã bị nàng chôn vùi, sao tự dưng lại bị khai quật ra, còn có thể chân thực đến mức ấy

Tú Yên bưng một thau nước ấm vào, Tinh Phong lại rót một chén nước trong, Vũ Nhiên vắt khăn với nước ấm, nhẹ nhàng lau cho nàng, còn đưa nàng chén nước để uống

" Nàng gặp ác mộng à? " Giọng nói hắn rất dịu dàng, y hệt giọng nói lúc đó, nam nhân kiếp trước khi đỡ cho nàng một gãy, mặc dù bị gãy xương sườn, nhưng vẫn yếu ớt hỏi nàng có sao không

" Không sao, chắc là do tác dụng của thuốc " Nàng xoa xoa huyết thái dương, đầu vẫn còn hơi đau

" Thuốc? " Vũ Nhiên nhíu mày, sau đó thấy Tú Yên quỳ xuống, đập đầu mạnh một cái, run rẩy nói " Vương phi, người đừng làm vậy nữa được không? "

Tĩnh Phong thấy Tú Yên đột ngột quỳ, liền kinh hãi, vội quỳ theo, mặc dù chả hiểu chuyện gì đang xảy ra

"Đứng lên giải thích " Vũ Nhiên vẫn cố giữ cho bản thân trầm tĩnh

"Người lui ra đi " Tần Uyển Tĩnh lúc này mới có thể thoải mái

"Nô tì.. "

"Lui ra trước đi "

"Vâng " Tú Yên đỏ hoe mắt, lui ra ngoài, kéo cả Tĩnh Phong theo, còn tốt bụng đóng cửa phòng, rồi lui hết nha hoàn xung quanh ra ngoài

Mọi thứ đột nhiên trở nên yên tĩnh

"Nàng... "

"Ta thử thuốc mới chế, không ngờ lại mạnh như vậy " Tần Uyển Tĩnh lên tiếng trước, nàng có thói quen tự lấy thân ra thử độc, nếu không phải kiếp trước hay làm, thì giờ cũng đâu đến nỗi muốn bỏ cũng không bỏ được

"Nàng dám dùng độc lên người " Vũ Nhiên không thể tin được, sự dịu dàng nhanh chóng biến mất, hấn gần như trở nên mất bình tĩnh

Tần Uyển Tĩnh gạt đầu

"Nàng điên rồi à? Nếu sau này có muốn thử, thì thử lên người ta này, nàng nhìn nàng đi, gầy yếu như vậy... " Hấn nói vài câu, rồi chợt nhớ ra chuyện quan trọng " Mà này, nàng chế độc chắc cũng phải có giải được đúng không? "

Tần Uyển Tĩnh lại gạt đầu, nàng luôn chế giải được trước, rồi mới tới độc, vô cùng an toàn

"Thế thì được, ta sẽ cho nàng thử độc lên người, như vậy nàng dễ quan sát hơn "

"Nhưng dùng trực tiếp dễ hơn mà "

"Chắc, nhìn bên ngoài dễ phân tích chứ, lúc người ta trúng độc, nàng đều phải nhìn bên ngoài "

"Ta bắt mạch... "

"Lỡ lúc ấy không bắt được thì sao, phải quan sát bên ngoài "

Cũng có lí

"Vậy được rồi, sau này ta chế loại độc mới sẽ mời người đến thử " Tần Uyển Tĩnh lập tức thành giao

"Ừ, cứ vậy đi " Vũ Nhiên liền cười vui vẻ, sau đó vuốt vuốt tóc nàng " Mà sao nàng biết tên tự của ta? "

"Tên tự gì? "

"Chi Thiên ấy "

"Mơ bừa thấy thôi " Tần Uyển Tĩnh đứng dậy, tính gọi Tú Yên vào để dặn dò

Nàng mơ bừa ra tên hấn, hấn có nên hạnh phúc không?

Khoan! Nàng không biết tên tự của hấn, vậy tên đó từ đâu ra? Từ tên nam nhân nào? Tên nào mà dám cả gan dùng tên tự của hấn mà đặt

"Mơ thấy ai vậy? " Vũ Nhiên kìm hết nghi ngờ xuống, dịu dàng hỏi

"Một vị bằng hữu " Nàng suy nghĩ một chút, rồi nói

"Nữ nhân... hay nam nhân "

"Hở? Là nam "

"Dung mạo thế nào? " Vũ Nhiên tiếp tục hỏi

"Dễ nhìn " Nàng nhìn hấn, lại lên con động kinh à

"Có đẹp hơn Hoàn Tuyết hay Tâm An không? "

Tần Uyển Tinh suy nghĩ chốc lát, Vũ Nhiên quả thật đẹp hơn bọn họ nhiều " Đẹp hơn "

" Đẹp hơn ta không? " Vũ Nhiên nói bằng giọng uất ức

" Như nhau mà " Nàng nhún mào, cả hai gương mặt đều giống y như đúc, ngay cả cử chỉ dịu dàng, tên cũng giống nhau

Choang! Vũ Nhiên run tay làm rơi chén nước, làm cái chén vỡ tan, hấn gượng ra nụ cười yếu ớt " Hấn ở đâu? Ta có thể diện kiến hấn được không? "

" Nói ra thì xa muôn dặm, nhưng lại gần ngay trước mắt " Nàng vô thức trầm tĩnh, đôi mắt lộ ra một chút bi thương

" Nàng.. cứ cho ta biết đi " Vũ Nhiên nhận ra ánh mắt của nàng, lòng có chút chua chát

" Nếu không sai, thì ở trong phủ " Nếu không sai, thì bằng hữu kiếp trước chính là Vũ Nhiên

Nàng.. nàng.. dám nuôi nam sủng, hồi trước nàng suýt nuôi Hoàn Tuyết rồi, giờ lại nuôi một tên khác mà hấn không hề hay biết, bao lâu rồi, đã nuôi bao lâu rồi???

Vũ Nhiên đột nhiên nắm lấy tay nàng, đôi mắt chân thành nói " Tình nhi, hai ta đang ở chế độ một vợ một chồng gì đó mà hồi trước nàng nói, không có kẻ thứ ba xen vào đúng không? Vị huynh đài đó, nàng có thể mời ra khỏi phủ không? Để vẹn toàn đôi bên "

Tần Uyển Tinh ngơ ngác, đối với EQ nàng chỉ bằng con số không, nên không nhận ra có điều gì kì lạ, tên ngốc này cứ luyên thuyên chuyện gì không đâu " Ta nào dám đuổi hấn ". Nói xong liền muốn ra ngoài tìm Tú Yên

" Nàng nói đi, hấn rốt cuộc là ai? " Vũ Nhiên không kiềm được nữa, thấy nàng toan bỏ đi, liền vội nắm lấy, dùng lực có hơi mạnh

" Tên động kinh này, muốn gặp thì đi mà soi gương " Nàng càng xác nhận hấn có bệnh, mà người đang bệnh thì nên thông cảm, nàng chỉ giả nhẹ ra rồi khoan thai mở cửa

....

Nguyên một đêm hôm đó, Vũ Nhiên dẫn ân vệ đi lục hết Yến vương phủ, tìm cho ra tên nam nhân có vẻ mặt giống hấn...

Người ta nói, khi yêu là lúc ngu ngốc tới mức nào

....

Tinh viết một truyện về kiếp trước của Tần Uyển Tinh, nhưng nghĩ lại từ đầu đến cuối nội dung đều ngược tâm, thôi vậy!((

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Độc Sủng Thật Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.